

นวนิยายชุด รักหม่าม้า: กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสียดสี

วิทยานิพนธ์เสนอบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
หลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาภาษาไทย
กรกฎาคม 2563
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยนเรศวร

วิทยานิพนธ์ เรื่อง “นวนิยายชุด รักหม่าฟ้า : กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติด”

ของนางสาวพรพรรณ อันโต

ได้รับการพิจารณาให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์
(รองศาสตราจารย์ ดร.พีชรินทร์ อนันต์ศิริวัฒน์)

.....ประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
(รองศาสตราจารย์ ดร.วัฒน์ชัย หมั่นยิ่ง)

.....กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
(ดร.สายหยุด บัวทุม)

.....กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายใน
(รองศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา วิชญาปกรณ์)

อนุมัติ

.....
(ศาสตราจารย์ ดร.ไพศาล มุณีสว่าง)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

24 ก.ค. 2563

ประกาศคุณูปการ

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงในความกรุณาของ รองศาสตราจารย์ ดร.วัฒน์ชัย หมันยั้ง ประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และดร.สายหยุด บัวทุม กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ได้ให้คำแนะนำตลอดระยะเวลาในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ และขอกราบขอบพระคุณคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์อันประกอบไปด้วย รองศาสตราจารย์ ดร.พัชรินทร์ อนันต์ศิริวัฒน์ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา วิชญาปกรณ์ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องของวิทยานิพนธ์ด้วยความเอาใจใส่ จนทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้อย่างสมบูรณ์

เหนือสิ่งอื่นใดขอกราบขอบพระคุณ บิดา มารดา ของผู้วิจัยที่ให้กำลังใจและให้การสนับสนุนในทุก ๆ ด้านอย่างดีที่สุดเสมอมา

คุณค่าและคุณประโยชน์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบและอุทิศแด่ผู้มีพระคุณทุก ๆ ท่าน ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า งานวิจัยนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาด้านภาษาไทยและวรรณกรรมของไทยต่อไป

พรพรรณ อ้นโต

ชื่อเรื่อง	นวนิยายชุด รักหม่มฟ้า: กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติด
ผู้วิจัย	พรพรรณ อ้นโต
ประธานที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ ดร.วัฒน์ชัย หมั่นยิ่ง
กรรมการที่ปรึกษา	ดร.สายหยุด บัวท่อม
ประเภทสารนิพนธ์	วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2562
คำสำคัญ	กลวิธี การนำเสนอ ปัญหาเสพติด

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อวิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดในนวนิยายชุด รักหม่มฟ้า จำนวน 5 เรื่อง ได้แก่ พระจันทร์กลางใจ ไต้แสงดารา ฟ้าล้อมทราย พรายแสนดาว และพราวเวหา โดยนำเสนอผลแบบการพรรณนาวิเคราะห์ ผลการศึกษาวิเคราะห์สรุปได้ว่า นวนิยายชุด รักหม่มฟ้า ผู้แต่งได้ใช้วรรณกรรมเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดเรื่องราวของปัญหาเสพติดโดยใช้กลวิธีในการนำเสนอผ่านองค์ประกอบทางด้านวรรณกรรมได้อย่างสมบูรณ์ โดยนำเสนอผ่านโครงเรื่อง แนวคิด ตัวละคร ฉาก และบทสนทนา ซึ่งองค์ประกอบเหล่านี้มีความสัมพันธ์เป็นเอกภาพ ทำให้นวนิยายมีอรรถรส น่าติดตาม ส่งผลให้นวนิยายชุดนี้มีคุณค่า ประสบความสำเร็จในด้านการถ่ายทอดเรื่องราวปัญหาเสพติด สามารถสะท้อนปัญหาเสพติดได้อย่างน่าสนใจและครอบคลุมในทุกด้านทุกแง่มุม ทำให้ผู้อ่านเห็นและเข้าใจปัญหาเสพติดในมุมมองที่หลากหลาย ทั้งสาเหตุของปัญหา วิธีการแก้ปัญหาทั้งทางตรงและทางอ้อม ผลกระทบที่เกิดจากปัญหาเสพติด รวมทั้งการให้โอกาสผู้ที่เคยทำผิดพลาดได้กลับมามีที่ยืนในสังคมอีกครั้ง สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของโครงการกำลังใจ ที่ต้องการนำเสนอปัญหาเสพติด กระบวนการยุติธรรมไทยที่นำไปสู่การให้โอกาสผู้ที่เคยทำผิดพลาดได้กลับมามีที่ยืนในสังคม กระบวนการทางกฎหมาย กระบวนการเจรจาโน้มน้าวข้อยุติในระดับสหประชาชาติ รวมทั้งน้อมนำศาสตร์พระราชารหรือการพัฒนาทางเลือก (AD) ผ่านนวนิยายชุด รักหม่มฟ้า ที่ผู้แต่งถ่ายทอดเรื่องราวสู่แวดวงวรรณกรรม

Title	SERIES NOVEL RAK HOM FAH: STRATEGY FOR PRESENTING NACROTIC PROBLEMS
Author	Pornpan Onto
Advisor	Associate Professor Watanachai Monying, Ph.D.
Co - Advisor	Saiyud Buathum, Ph.D.
Academic Paper	Thesis M.A.in Thai Language, Naresuan University, 2019
Keywords	Strategy, Presenting, Narcotic Problems

ABSTRACT

The purpose of this thesis to analyze the strategy of presenting narcotic problems in the series novel of Rak Hom Fah which consists of 5 stories; Phra Jan Klang Jai, Tai Saeng Dara, Fah Lohm Sai, Prai Saen Daw, and Praw Weh Ha. The results of the study show that reflecting the narcotic problems in many aspects through storylines, concepts, characters, scenes, and dialogue. The results demonstrated the series novel Rak Hom Fah has an interesting value which is reflected and cover all the narcotic problems. Therefore, the reader can recognize and understand many aspects of the narcotic problems which consist of cause of the problem, solving of problem directly and indirectly, the effect of the narcotic problems and an opportunity of convict person who reform himself from narcotic problem. According to the analysis of this thesis conform which the Kamlangjai project. This project represents the narcotic problem, judicial process that gives an opportunity of convict who has reformed himself to live in society, Diplomatic process, Negotiation process of the UN and the King's Philosophy through the series novel of Rak Hom Fah. The authors show in the Literature.

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
	จุดมุ่งหมายของการศึกษา	2
	ความสำคัญของการวิจัย	2
	ขอบเขตของการวิจัย.....	2
	ข้อตกลงเบื้องต้น.....	3
	นิยามศัพท์เฉพาะ.....	3
	วิธีดำเนินการวิจัย.....	4
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
	ความรู้เกี่ยวกับโครงการกำลังใจ.....	6
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์วิจารณ์วรรณกรรม	7
3	วิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติด	29
	พระจันทร์กลางใจ	29
	เนื้อเรื่องย่อ พระจันทร์กลางใจ.....	29
	กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติด.....	31
	กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านโครงเรื่อง.....	31
	กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านแนวคิด.....	38
	กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านตัวละคร	38
	กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านฉาก	44
	กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านบทสนทนา	48

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
ใต้แสงดารา	54
เนื้อเรื่องย่อ ใต้แสงดารา	54
กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติด.....	55
กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านโครงเรื่อง.....	55
กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านแนวคิด.....	70
กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านตัวละคร	71
กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านฉาก	79
กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านบทสนทนา	82
ฟ้าล้อมทราย	87
เนื้อเรื่องย่อ ฟ้าล้อมทราย.....	87
กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติด.....	89
กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านโครงเรื่อง.....	89
กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านแนวคิด.....	95
กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านตัวละคร	98
กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านฉาก	99
กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านบทสนทนา	99
พรายแสนดาว.....	103
เนื้อเรื่องย่อ พรายแสนดาว	103
กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติด.....	105
กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านโครงเรื่อง.....	105
กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านแนวคิด.....	116
กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านตัวละคร	117
กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านฉาก	123
กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านบทสนทนา	127

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
พราวเวหา	131
เนื้อเรื่องย่อ พราวเวหา.....	131
กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติด.....	133
กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านโครงเรื่อง	133
กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านแนวคิด.....	136
กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านตัวละคร	137
กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านฉาก	141
กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านบทสนทนา	145
4 บทสรุป.....	155
สรุปผลการวิจัย	155
อภิปรายผล.....	161
ข้อเสนอแนะ	163
บรรณานุกรม.....	164
ประวัติผู้วิจัย.....	168

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันมีวรรณกรรมเฉลิมพระเกียรติจำนวนมากไม่น้อยที่มีการนำเสนอในรูปแบบของนวนิยาย เช่น นวนิยายชุด “ลูกไม้ของพ่อ” และนวนิยายชุด “แผ่นดินแห่งรัก” เป็นการนำโครงการในพระราชดำริ แนวพระราชดำริ และบทเพลงพระราชนิพนธ์ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช รัชกาลที่ 9 มาถ่ายทอดในรูปแบบนวนิยาย เพื่อนำเสนอเกี่ยวกับพระอัจฉริยภาพและเทิดพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช รัชกาลที่ 9 นวนิยายชุด “แม่ของแผ่นดิน” เป็นโครงการที่สำนักพิมพ์มายดรีมส์สร้างขึ้นเพื่อนำเสนอเกี่ยวกับพระราชกรณียกิจ พระอัจฉริยภาพด้านต่าง ๆ และเทิดพระเกียรติสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ในรัชกาลที่ 9 และในปีพุทธศักราช 2559 มีวรรณกรรมเฉลิมพระเกียรติชุด “รักหม่มฟ้า” สร้างขึ้นโดยสำนักพิมพ์พิมพ์คำ เพื่อเทิดพระเกียรติพระเจ้าหลานเธอ พระองค์เจ้าพัชรกิติยาภา (พระนามเดิม) เนื่องในโอกาสที่โครงการกำลังใจในพระตำริพระเจ้าหลานเธอ พระองค์เจ้าพัชรกิติยาภา ครบรอบปีที่ 10

โครงการกำลังใจในพระตำริพระเจ้าหลานเธอ พระองค์เจ้าพัชรกิติยาภา เป็นโครงการที่ก่อตั้งขึ้นด้วยวัตถุประสงค์เพื่อช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาสและกลุ่มผู้ต้องขังหญิงที่เข้าไม่ถึงกระบวนการยุติธรรม ทั้งการพัฒนาคุณภาพชีวิตในเรือนจำ รวมทั้งการแสวงหาแนวทางต่าง ๆ เพื่อให้คนกลุ่มนี้กลับออกไปสู่โลกภายนอกอย่างมีคุณภาพและไม่กลับเข้ามาสู่วังวนของการกระทำผิดอีกไม่ว่าเรื่องใด ๆ นอกจากนี้ยังมีพระตำริให้นำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงและแนวทางการพัฒนาทางเลือกมาปรับใช้กับผู้ต้องขัง เพื่อให้ผู้ต้องขังใกล้พ้นโทษได้มีอาชีพสุจริตติดตัว

นวนิยายชุด “รักหม่มฟ้า” เป็นนวนิยายที่จัดทำขึ้นเพื่อสะท้อนเรื่องปัญหายาเสพติด กระบวนการยุติธรรมไทยที่นำไปสู่การให้โอกาสแก่ผู้ผิดพลาดจนชีวิตต้องไร้อิสรภาพ และน้อมนำแนวทางของศาสตร์พระราชามาเป็นประเด็นสำคัญในการที่จะทำให้ผู้ที่ก้าวพลาดได้กลับมามีที่ยืนในสังคม โดยการวางโครงเรื่องร้อยเรียงเข้ากับเรื่องราวความรัก ความผูกพันของตัวละครตามกลวิธีการนำเสนอของวรรณกรรมประเภทนวนิยาย แนวคิดหลักของนวนิยายชุด “รักหม่มฟ้า” เป็นเรื่อง การนำเสนอสาเหตุของปัญหา วิธีการแก้ปัญหา รวมไปถึงสะท้อนกระบวนการต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับปัญหา ยาเสพติด ซึ่งมีแรงบันดาลใจในการสร้างนวนิยายชุดนี้จากพระกรณียกิจของพระเจ้าหลาน

เธอ พระองค์เจ้าพัชรกิติยาภา ในฐานะที่ทรงเคยดำรงตำแหน่งพนักงานอัยการและอดีตเอกอัครราชทูต ณ กรุงเวียนนา ประเทศออสเตรีย ครอบคลุมตั้งแต่กระบวนการทางการเมือง กระบวนการเจรจาโน้มน้าวข้อมติ ในระดับสหประชาชาติ กระบวนการยุติธรรมไทย การน้อมนำศาสตร์พระราชาหรือการพัฒนาทางเลือก (AD) มาพัฒนาพหุตินิสัยและจิตใจของผู้ต้องขัง และการพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้ต้องขังหญิงตามโครงการกำลังใจในพระดำริพระเจ้าหลานเธอ พระองค์เจ้าพัชรกิติยาภา โดยถ่ายทอดผ่านนวนิยายชุด “รักหม่มฟ้า” จำนวน 5 เรื่อง ได้แก่ พระจันทร์กลางใจ โดย ญันนทร, ใต้แสงดารา โดย ชอนกลีน, ฟ้าล้อมทราย โดย คณิตยา, พรายแสนดาว โดย กรรรมภา และพราวเวหา โดย ลัลลลลิล (มติชนออนไลน์, 2559)

จากความสำคัญข้างต้น ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาวิเคราะห์นวนิยายชุด “รักหม่มฟ้า” ในด้าน การนำเสนอปัญหาเสพติดที่พบในสังคมไทย จากกลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านนวนิยายชุด “รักหม่มฟ้า” ที่ผู้เขียนถ่ายทอดเรื่องราวสู่สังคมแวดวงวรรณกรรม

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อวิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดที่ปรากฏในนวนิยายชุด “รักหม่มฟ้า”

ความสำคัญของการวิจัย

ทำให้เห็นกลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดที่ปรากฏในนวนิยายชุด “รักหม่มฟ้า”

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งวิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดในนวนิยายชุด “รักหม่มฟ้า” จำนวน 5 เรื่อง ได้แก่

1. พระจันทร์กลางใจ	ฉบับปีพิมพ์ พ.ศ.2559	โดย	ญันนทร
2. ใต้แสงดารา	ฉบับปีพิมพ์ พ.ศ.2559	โดย	ชอนกลีน
3. ฟ้าล้อมทราย	ฉบับปีพิมพ์ พ.ศ.2559	โดย	คณิตยา
4. พรายแสนดาว	ฉบับปีพิมพ์ พ.ศ.2559	โดย	กรรรมภา
5. พราวเวหา	ฉบับปีพิมพ์ พ.ศ.2559	โดย	ลัลลลลิล

2. ขอบเขตด้านกรอบแนวคิดและทฤษฎี

การวิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดในนวนิยายชุด “รักหม่มฟ้า” ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบการวิจัยที่เกี่ยวกับกลวิธีการนำเสนอตามทฤษฎีการวิจารณ์วรรณกรรม ดังนี้

2.1 กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านโครงเรื่อง โดยแบ่งออกเป็น 4 ประเด็น คือ

- 2.1.1 การเปิดเรื่อง
- 2.1.2 การดำเนินเรื่อง
- 2.1.3 จุดสุดยอดของเรื่อง
- 2.1.4 การปิดเรื่อง

2.2 กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านแนวคิด

2.3 กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านตัวละคร โดยแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ

- 2.3.1 ตัวละครเอก
- 2.3.2 ตัวละครปรปักษ์
- 2.3.3 ตัวละครประกอบ

2.4 กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านฉาก

2.5 กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านบทสนทนา

ข้อตกลงเบื้องต้น

กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านตัวละคร จะยกตัวอย่างอธิบายประกอบเฉพาะ ตัวละครเอก ตัวละครปรปักษ์ และตัวละครประกอบที่นำเสนอปัญหาเสพติดเท่านั้น

การวิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านฉาก จะวิเคราะห์จากเหตุการณ์ต่าง ๆ ของเรื่องที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด

นิยามศัพท์เฉพาะ

กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติด หมายถึง วิธีการนำเสนอที่ผู้เขียนใช้ในการถ่ายทอดปัญหาเสพติด ได้แก่ กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านโครงเรื่อง กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านแนวคิด กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านตัวละคร กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านฉาก กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านบทสนทนา

โครงการกำลังใจ หมายถึง โครงการที่พระเจ้าหลานเธอ พระองค์เจ้าพัชรกิติยาภา ทรงดำริให้จัดตั้ง เพื่อประทานความช่วยเหลือแก่ผู้ที่ต้องการโอกาสในสังคมไทย

ปัญหาเสพติด หมายถึง ผลกระทบที่เกิดต่อตัวละคร สภาพแวดล้อม สังคม และบริบทต่าง ๆ โดยมีสาเหตุมาจากยาเสพติด

วรรณกรรมเฉลิมพระเกียรติ หมายถึง วรรณกรรมที่จัดขึ้นเพื่อเทิดพระเกียรติพระเจ้าหลานเธอ พระองค์เจ้าพัชรกิติยาภา เนื่องในโอกาสที่โครงการกำลังใจในพระดำริ ครอบรอบปีที่ 10 ชุด "รักหม่ฟ้า"

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยใช้วิธีวิจัยทางมนุษยศาสตร์ โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการศึกษาค้นคว้าดังต่อไปนี้

1. ขั้นรวบรวมข้อมูล
 - 1.1 ศึกษาและรวบรวมวรรณกรรมชุด "รักหม่ฟ้า" ทั้ง 5 เล่ม
 - 1.2 ศึกษาและรวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่ข้องกับการวิจารณ์วรรณกรรม
2. ขั้นการวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดที่ปรากฏในนวนิยายชุด "รักหม่ฟ้า"

ทั้ง 5 เล่ม ตามกรอบแนวคิดดังนี้

- 2.1 กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านโครงเรื่อง
- 2.2 กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านแนวคิด
- 2.3 กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านตัวละคร
- 2.4 กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านฉาก
- 2.5 กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านบทสนทนา
3. ขั้นสรุปและอภิปรายผล
 - 3.1 สรุปผลการวิจัย
 - 3.2 อภิปรายผลการวิจัย
4. ขั้นเสนอผลการวิจัย

เสนอผลการวิจัยแบบพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive analysis)

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้รวบรวม ค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ในประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

ความรู้เกี่ยวกับโครงการกำลังใจ

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์วิจารณ์วรรณกรรม

1. ความหมายและองค์ประกอบของนวนิยาย
2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์วิจารณ์นวนิยาย

ความรู้เกี่ยวกับโครงการกำลังใจ

จากการศึกษาข้อมูลในเว็บไซต์ของโครงการกำลังใจ ซึ่งจัดทำโดยสำนักกิจการในพระดำริพระเจ้าหลานเธอ พระองค์เจ้าพัชรกิติยาภา (2560) มีรายละเอียดเกี่ยวกับโครงการในส่วนต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ความเป็นมาของโครงการกำลังใจ

พระเจ้าหลานเธอ พระองค์เจ้าพัชรกิติยาภา ทรงดำริให้จัดตั้งโครงการกำลังใจ เพื่อประทานความช่วยเหลือแก่ผู้ที่ต้องการโอกาสในสังคมไทย เนื่องด้วยทรงดำริว่า ทุกคนในสังคมจะอยู่ร่วมกันได้อย่างสงบสุขก็ต่อเมื่อรู้จักรักษาสติของตนโดยไม่สร้างความเดือดร้อนแก่ผู้อื่น กระบวนการยุติธรรมเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยให้ทุกคนเคารพสิทธิของผู้อื่น ซึ่งเมื่อกระบวนการยุติธรรมดำเนินไปจนถึงที่สุดแล้ว ผู้ที่ได้รับผลทุกฝ่ายในสังคมก็จะได้มีโอกาสอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุขอีกครั้งหนึ่ง แต่กระนั้นในบางครั้งกลุ่มบุคคลที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมเหล่านี้ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มผู้ต้องขัง กลุ่มผู้ถูกคุมประพฤติหรือผู้ที่เป็นจำเลย กลับมิได้รับโอกาสเท่าที่ควรในการที่จะกลับมาเป็นส่วนหนึ่งของสังคมส่วนรวม ส่งผลให้บุคคลเหล่านี้ขาดโอกาสที่จะดำเนินชีวิตดังที่ควร ผลงานจากโครงการกำลังใจ จะช่วยให้กลุ่มบุคคลเหล่านี้ตระหนักว่ายังมีผู้ที่เต็มใจจะให้โอกาส และเอาใจช่วยให้พวกเขาสามารถเอาชนะปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ได้ และเมื่อทุกคนได้รับโอกาสที่สมควรแล้วจะต้องรู้จักในการเคารพสิทธิของผู้อื่น ซึ่งนอกจากจะช่วยลดการกระทำผิด ซ้ำซ้อน และเปิดโอกาสให้บุคคลเหล่านี้กลับมาเป็นประชากรที่มีคุณภาพแล้ว ยังมีส่วนที่จะช่วยให้สังคมส่วนรวมกลับมาอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุขอีกด้วย

2. วัตถุประสงค์ของโครงการกำลังใจ

2.1 เพื่อให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจให้กับกลุ่มผู้ที่ก้าวพลาดทำให้ชีวิตต้องเข้ามาเกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมและผู้ขาดโอกาสกลุ่มอื่น ๆ ให้สามารถมีโอกาสกลับมาดำรงชีวิตเป็นคนดีของสังคมได้อย่างปกติสุข

2.2 เพื่อให้ผู้มีจิตกุศลและมีจิตศรัทธา ได้รับทราบและสามารถมีส่วนร่วมให้การช่วยเหลือ สนับสนุนแก่กลุ่มผู้ต้องการกำลังใจและผู้ขาดโอกาสเหล่านี้ ดังพระดำริของพระเจ้าหลานเธอฯ

2.3 เพื่อส่งเสริมให้สังคมไทยเป็นสังคมที่พร้อมจะเป็นกำลังใจและให้โอกาสแก่ผู้ที่แม้ชีวิตจะเคยก้าวพลาดแต่ก็พร้อมที่จะเริ่มชีวิตใหม่เป็นคนดีของสังคม

2.4 เพื่อเผยแพร่พระดำริเกี่ยวกับการประทานกำลังใจให้แก่กลุ่มผู้ต้องการกำลังใจและโอกาสเหล่านี้ต่อสาธารณชน

3. เป้าหมายของโครงการกำลังใจ

โครงการกำลังใจ มีเป้าหมายที่จะดำเนินกิจกรรมที่เป็นการเสริมและไม่ซ้ำซ้อนกับสิ่งที่ทางราชการได้ดำเนินการอยู่แล้ว โดยจะเลือกกลุ่มเป้าหมาย และกิจกรรมที่น่าจะเป็นประโยชน์สูงสุด และช่วยส่งเสริมและพัฒนาสิ่งที่ทางราชการไม่สามารถดำเนินการได้ เนื่องจากขาดแคลนปัจจัยต่าง ๆ โดยมีกลุ่มเป้าหมายได้แก่ กลุ่มผู้ต้องขังสตรี กลุ่มเด็กติดผู้ต้องขัง กลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดและกลุ่มผู้ขาดโอกาสอื่น ๆ ในกระบวนการยุติธรรม นอกจากการให้กำลังใจและให้โอกาสแก่กลุ่มเป้าหมายดังกล่าวแล้ว โครงการฯ ยังมีเป้าหมายสำคัญในการรณรงค์ให้สังคมไทยเป็นสังคมที่พร้อมจะเป็นกำลังใจ และให้โอกาสแก่บุคคลที่แม้จะก้าวพลาดแต่ก็ได้เรียนรู้ที่จะเริ่มชีวิตใหม่เป็นคนดีของสังคม

4. ประโยชน์ที่ได้รับจากโครงการกำลังใจ

4.1 กลุ่มผู้ที่ต้องเข้ามาเกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมได้รับความช่วยเหลือได้รับโอกาส และมีกำลังใจที่จะเริ่มชีวิตใหม่ในสังคมต่อไป

4.2 ช่วยให้เกิดกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ที่ภาครัฐไม่สามารถดำเนินการได้ทั่วถึงในการให้ความช่วยเหลือและให้โอกาสแก่กลุ่มผู้ต้องการกำลังใจเหล่านี้

4.3 หน่วยงานภาครัฐ เอกชน และบุคคลต่าง ๆ ตระหนักถึงปัญหา และทราบถึงช่องทางที่สามารถเข้ามาช่วยเหลือ สนับสนุน เพื่อเป็นการให้โอกาสและกำลังใจแก่กลุ่มบุคคลเหล่านี้

4.4 สังคมไทยได้เข้าใจปัญหาของผู้ที่เคยก้าวพลาดที่ต้องการโอกาสที่จะเริ่มต้นใหม่ และมีความพร้อมที่จะเป็นกำลังใจให้ความช่วยเหลือและให้โอกาสแก่กลุ่มบุคคลเหล่านี้ และกลุ่มผู้ขาดโอกาสอื่น ๆ อันจะทำให้สังคมไทยเป็นสังคมที่มีความสงบสุขและสมานฉันท์

กล่าวโดยสรุปว่า โครงการกำลังใจในพระตำริพระเจ้าหลานเธอ พระองค์เจ้าพัชรกิติยาภา จัดตั้งขึ้นเพื่อประทานความช่วยเหลือแก่ผู้ที่ต้องการโอกาสในสังคมไทย ซึ่งผู้ต้องการโอกาสหนึ่งนั้นคือผู้ที่เกี่ยวข้องกับปัญหายาเสพติด ดังนั้นทางโครงการจึงได้จัดทำนวนิยายชุด “รักห้ามฟ้า” เพื่อสะท้อนให้เห็นปัญหายาเสพติด แนวทางการแก้ไขและกระบวนการยุติธรรมไทยที่นำไปสู่การให้โอกาสแก่ผู้ผิดพลาด พร้อมนำมโนทัศน์ของศาสตร์พระราชามาเป็นประเด็นสำคัญในการที่จะทำให้ผู้ที่ก้าวพลาดได้กลับมาใช้ชีวิตที่ดีในสังคม

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์วิจารณ์วรรณกรรม

1. ความหมายและองค์ประกอบของนวนิยาย

1.1 ความหมายของนวนิยาย

ในการศึกษาความหมายของนวนิยาย มีนักวิชาการทางด้านวรรณกรรมและวรรณคดีวิจารณ์หลายท่านได้ให้นิยามความหมายของคำว่า “นวนิยาย” ในมุมมองและบริบทที่แตกต่างกัน สรุปได้ดังต่อไปนี้

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 (2556, น. 608) ได้ให้ความหมายของ “นวนิยาย” ไว้ว่า “นวนิยาย หมายถึง บันเทิงคดีร้อยแก้วขนาดยาวรูปแบบหนึ่ง มีตัวละคร โครงเรื่อง เหตุการณ์ในเรื่อง และสถานที่ ที่ทำให้เนื้อเรื่องมีความสมจริง”

กระแสมาลายาภรณ์ (2530, น. 49) ได้กล่าวถึงความหมายของนวนิยายว่า “นวนิยาย หมายถึง เรื่องสมมุติ (fiction) ที่หมายถึงคำว่า Novel ซึ่งอังกฤษเอามาจากภาษาอิตาลีว่า Novella แปลว่า ใหม่ และใช้ในความหมายที่ว่าเป็นเรื่องที่แต่งขึ้นใหม่ในขณะนั้นและเป็นเรื่องยาว” ซึ่ง สิทธา พิณีจิวอดล และคณะ (2515, น. 17) ได้กล่าวเสริมความหมายไว้ว่า “นวนิยาย (Novel) แปลตามตัวอักษรหมายความว่า นิยายแบบใหม่ คำว่า novel ก็มีคำแปลเช่นกัน มีรากฐานมาจากคำละติน novellus แปลว่า ใหม่ ใช้ครั้งแรกเพื่อจะเรียก “นิยาย” ของบอคาจีโอ (Boccaccio) ซึ่งเล่าถึงชีวิตในแง่ต่าง ๆ ของมนุษย์ นวนิยายหรือ novel เป็นวรรณกรรมที่ใช้ภาษาร้อยแก้ว ในการเขียนเพื่อบรรยายถึงความเป็นอยู่ของมนุษย์ การกระทำ ผลของความคิด และการกระทำที่มีต่อความเป็นไปของชีวิต”

ในขณะที่ กุหลาบ มัลลิกะมาส (2546, น. 34) ได้กล่าวถึงนวนิยายว่า "เป็นเรื่องเล่าขนาดยาว มีลักษณะการแต่งเป็นร้อยแก้ว ผู้แต่งนิยมให้มีเนื้อเรื่อง ตัวบุคคลในเรื่อง บทสนทนา และสถานที่สมจริงตามสภาพชีวิตมนุษย์มากที่สุด" และ เปลื้อง ณ นคร (2535, น. 191) ได้อธิบายความหมายของนวนิยายว่า "นวนิยาย หมายถึง เรื่องราวที่มีเหตุการณ์ต่อเนื่องกัน เรื่องเช่นนี้เป็นเรื่องที่สมมุติแต่งขึ้น แต่อาจมีมูลความจริงแฝงอยู่ก็ได้" ซึ่งมีความสอดคล้องกับคำกล่าวของกาญจนา วิชญาปกรณ์ (2534, น. 12) และประภาศรี สีหอำไพ (2531, น. 97) ซึ่งสามารถสรุปความหมายและลักษณะของนวนิยายได้ว่า นวนิยายเป็นเรื่องสมมุติ (Fiction) ประเภทร้อยแก้วขนาดยาว เน้นความสมจริงตามเค้าโครงเรื่อง มีจุดมุ่งหมายเพื่อความบันเทิง จรรโลงใจผู้อ่าน แม้จะเป็นเพียงเรื่องสมมุติแต่ก็มีความสมจริงที่มาจากการวางลักษณะของตัวละคร เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวละคร พฤติกรรม อารมณ์ ความรู้สึก ความคิด ที่ตัวละครแสดงออกเมื่อพบปัญหาหรือเผชิญกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ทั้งนี้เพราะผู้เขียนได้จินตนาการบุคคลและเหตุการณ์ต่าง ๆ จากเค้าความจริงที่พบเห็นอยู่ในชีวิตประจำวัน ความสมจริงของนวนิยายนี้จะปรากฏจากการรับรู้และการรับรสของผู้อ่าน คือผู้อ่านจะเกิดอารมณ์สะท้อนใจคล้ายตามตัวละคร และเหตุการณ์ในเรื่องราวกับผู้อ่านประสบการณ์นั้นด้วยตนเอง

นอกจากนี้ สายทิพย์ นุกุลกิจ (2539, น. 178-182) ยังได้กล่าวถึงลักษณะของนวนิยายว่า "เป็นงานเขียนที่อาศัยเค้าโครงเรื่องมาจากชีวิตจริง มีความยาวเพียงใดขึ้นอยู่กับผู้เขียนมุ่งแสดงแนวคิดของเรื่องไว้หลายแนว ตัวละครมีไม่จำกัดทั้งตัวละครเอกและตัวละครประกอบ บทสนทนายาว เนื้อหากว้างขวาง ซึ่งบทสนทนามีความจำเป็นมาก เพราะช่วยให้เรื่องน่าสนใจสำหรับฉากและบรรยากาศมีความจำเป็นพอ ๆ กันกับส่วนอื่น ๆ เพราะฉากและบรรยากาศที่ดีช่วยในการดำเนินเรื่องไปได้อย่างมีรสชาติ"

ทั้งนี้ สมพร มั่นตะสูตร (2525, น. 80) ได้ให้ความหมายของนวนิยายไทยในปัจจุบันไว้ว่า "คำว่า "นวนิยาย" ในเมืองไทยปัจจุบันนี้ หมายถึง เรื่องที่เขียนเป็นร้อยแก้วชนิดพรรณนาโวหาร อาจจะเป็นเรื่องสมมุติทั้งหมด หรือสมมุติบ้างจริงบ้าง มีความยาวเกินกว่า 30,000-40,000 คำ ขึ้นไป"

ดังนั้น สรุปได้ว่า นวนิยาย เป็นเรื่องที่ถูกแต่งสมมุติขึ้นมา มีลักษณะการแต่งเป็นร้อยแก้วขนาดยาวที่เน้นความสมจริงของเนื้อเรื่อง ตัวละคร บทสนทนา อารมณ์ ความรู้สึกต่าง ๆ รวมไปถึงสถานที่ในเรื่อง ให้มีความสมจริงตามสภาพชีวิตของมนุษย์ มีจุดมุ่งหมายเพื่อความบันเทิงและจรรโลงใจผู้อ่าน

1.2 องค์ประกอบของนวนิยาย

วรรณกรรมประเภทนวนิยายนั้น ต้องประกอบด้วยโครงสร้างหรือองค์ประกอบหลาย ๆ ส่วนซึ่งแต่ละส่วนล้วนมีความสัมพันธ์กันอย่างมีเหตุผล ดังที่ วนิดา บำรุงไทย (2544, น. 105) ได้กล่าวไว้ว่า "ศิลปะการประพันธ์นวนิยายที่สำคัญอย่างยิ่งคือ เทคนิคหรือกลวิธีการสร้างองค์ประกอบทั้งมวลของนวนิยายตลอดจนการนำเสนอ องค์ประกอบของนวนิยายจะต้องมีสัมพันธ์ภาพ มีความเหมาะสมกลมกลืน และมีสัดส่วนที่ดีทำให้เกิดความงาม องค์ประกอบแต่ละส่วนนั้นมิได้แยกตัวโดดเดี่ยว แต่จะมีความสัมพันธ์และสำคัญต่อกันและกันอย่างใกล้ชิด" ในการวิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดในนวนิยายชุด "รักหม่มฟ้า" ผู้วิจัยได้รวบรวมเอกสารที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของนวนิยาย ซึ่งอาจกล่าวสรุปได้ว่าองค์ประกอบของนวนิยายจะต้องประกอบด้วย

1. โครงเรื่อง
2. แนวคิด
3. ตัวละคร
4. ฉาก
5. บทสนทนา

องค์ประกอบข้างต้นนั้น ได้มีนักวิชาการให้รายละเอียดต่าง ๆ ไว้ดังนี้
โครงเรื่อง

กาญจนา วิชญาปกรณ์ (2534, น. 24-25) ได้อธิบายถึงลักษณะของโครงเรื่องว่า ตามปกติเรื่องสั้นและนวนิยายมักมีโครงเรื่องเพียงโครงเรื่องเดียว แต่เนื่องด้วยนวนิยายจะมีขนาดยาว จึงทำให้การเล่าเรื่องมีเหตุการณ์ที่สลับซับซ้อนด้วย ฉะนั้นบางครั้งนวนิยายอาจมีโครงเรื่องมากกว่าหนึ่งโครงเรื่อง ดังที่สามารถจำแนกได้ 2 ประเภท

1. โครงเรื่องหลักหรือโครงเรื่องใหญ่ (Main Plot) ซึ่งเป็นแกนสำคัญในการดำเนินเรื่อง จะเกี่ยวพันกับปัญหา ความขัดแย้งของเรื่อง มีการผูกปมให้ซับซ้อน แล้วคลี่คลายในตอนจบ
2. โครงเรื่องย่อยหรือโครงเรื่องรอง (Sub Plot) จะเป็นเรื่องที่แทรกอยู่ในโครงเรื่องใหญ่ คือ ในโครงเรื่องหลักจะมีเรื่องราว ความขัดแย้งย่อย ๆ ซึ่งเกิดกับตัวละครรอง ๆ แทรกอยู่ เหตุการณ์ของโครงเรื่องย่อยนี้จะส่งผลกระทบต่อ และสัมพันธ์กับตัวละครสำคัญหรือเหตุการณ์สำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับ รื่นฤทัย สัจจะพันธุ์ (2521, น. 201 อ้างถึงใน นันทน์ภัส พิมพะนิตย์, 2553, น. 16) กล่าวว่า โครงเรื่องนวนิยายมี 2 ชนิด คือ โครงเรื่องใหญ่และโครงเรื่องย่อย โครงเรื่องที่ดีนั้นจะต้องประกอบไปด้วย 2 ส่วน คือ

2.1 พงศัตถกรรม คือ เหตุการณ์ที่ดำเนินไปตามโครงเรื่องและมีส่วนสำคัญทำให้
 สรุกลูกหลาน ดำเนินไปตามลำดับ คือ เริ่มเรื่อง ดำเนินเรื่องและจุดจบของเรื่อง

2.2 ความขัดแย้ง คือ อุปสรรคที่เกิดขึ้นกับตัวละคร ทำให้ไม่สามารถบรรลุความ
 ปรารถนา มี 3 ลักษณะ คือ ขัดแย้งกับตัวเอง ขัดแย้งกับผู้อื่น และขัดแย้งกับสังคม

กุหลาบ มัลลิกะมาส (2546, น. 101-102) ได้กล่าวไว้ว่า โครงเรื่องที่ดีและที่ผู้อ่านนิยม
 นั้น คือโครงเรื่องที่มีปัญหาหรือความขัดแย้ง (Conflict) ที่สำคัญเกิดขึ้นกับตัวละครของเรื่อง เป็น
 ปัญหาหรือความขัดแย้งที่มีความรุนแรง มีอิทธิพลที่ทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงหรือมีผลกระทบ
 อย่างแรงต่อวิถีชีวิตของตัวละครของเรื่อง ปัญหาหรือความขัดแย้งดังกล่าวแบ่งออกเป็น 3 แบบ คือ

1. ปัญหาหรือความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างตัวละครของเรื่องกับคู่กรณี คู่ต่อสู้หรือกับ
 บุคคลอื่น เป็นความขัดแย้งที่เกิดจากบุคคลที่อยู่คนละฝ่ายกัน
2. ปัญหาหรือความขัดแย้งที่เกิดขึ้นจากสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นสิ่งต่อต้านบีบบังคับ
 มนุษย์จากอำนาจภายนอก
3. ปัญหาหรือความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างตัวละครของเรื่องกับตนเอง อาจเป็น
 ความขัดแย้งด้านกายภาพ ด้านอารมณ์ ด้านศีลธรรม ซึ่งมนุษย์ต่อสู้กับตนเอง และจำต้องตัดสินใจ
 อย่างใดอย่างหนึ่ง บางครั้งก็ชนะใจตนเองแต่บางครั้งก็พ่ายแพ้ไป

วนิดา บำรุงไทย (2544, น. 112) ได้กล่าวถึงลักษณะความขัดแย้งในโครงเรื่อง ดังนี้

1. ความขัดแย้งภายนอก เป็นความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสิ่งแวดล้อมอย่างใด
 อย่างหนึ่ง ได้แก่
 - 1.1 ความขัดแย้งกับมนุษย์ด้วยกัน
 - 1.2 ความขัดแย้งกับธรรมชาติ
 - 1.3 ความขัดแย้งกับสังคม

2. ความขัดแย้งภายใน ได้แก่ ปมความขัดแย้งภายในจิตใจของตัวละคร เช่น
 ความสำนึกฝ่ายสูงต่อสู้กับจิตสำนึกฝ่ายต่ำ การต่อสู้กับสัญชาตญาณภายในตนเอง รวมทั้ง
 การต่อสู้กับชะตากรรม

ธัญญา สังขพันธานนท์ (2539, น. 166-168) และวนิดา บำรุงไทย (2544, น. 114)
 ได้กล่าวถึงโครงสร้างของโครงเรื่องที่มีลักษณะคล้ายกัน ซึ่งสามารถสรุปได้ ดังนี้

1. ตอนเริ่มเรื่อง (Beginning, Exposition) ถือว่าเป็นตอนที่สำคัญที่สุด เป็นส่วนเกริ่น
 นำหรือปูพื้นฐานเรื่องให้รู้จักกับตัวละครตลอดจนสถานการณ์ขั้นต้นที่จะนำไปสู่ความเคลื่อนไหว

ขั้นต่อไป และเป็นส่วนที่สร้างความสนใจแก่ผู้อ่านให้อยากติดตามเรื่องต่อไปด้วย โดยปกติการเริ่มเรื่องอาจมีลักษณะต่อไปนี้

1.1 เริ่มเรื่องแบบเรียงเหตุการณ์ตามปฏิทิน คือ เรื่องจะดำเนินไปตามลำดับเหตุการณ์จากจุดเริ่มต้นไปตามลำดับ จนพบปัญหาหรือข้อขัดแย้งต่าง ๆ ทวีความเข้มข้นยิ่งขึ้น แล้วค่อยคลายเรื่องไปสู่จุดจบ

1.2 เริ่มเรื่องโดยย้อนเหตุการณ์กลับไปมา เช่น เริ่มจากตอนกลาง หรือตอนปลายเรื่อง หรือเริ่มโดยย้อนกลับไปกล่าวถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนจะถึงตอนเริ่มเรื่อง

2. ตอนดำเนินเรื่อง (Rising Action) เป็นขั้นตอนที่ดำเนินสืบต่อจากการเริ่มเรื่อง เป็นการนำเข้าสู่ปัญหาของเรื่อง ผู้แต่งจะค่อย ๆ ลำดับเหตุการณ์ให้มีปัญหาและความขัดแย้งของเรื่องเพิ่มขึ้น

3. จุดวิกฤตของเรื่อง (Climax) บางครั้งเรียกว่า จุดสุดยอดของเรื่อง หมายถึงเหตุการณ์หรือความเคลื่อนไหวที่เกิดขึ้นเมื่อความขัดแย้งได้พัฒนามาจนถึงจุดวิกฤต และเป็นเหตุให้เกิดผลบางอย่างที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

4. จุดคลี่คลายของเรื่อง (Falling Action) เป็นตอนที่สืบต่อจากจุดวิกฤต กล่าวคือสถานการณ์ตึงเครียดของเรื่องผ่านจุดวิกฤตไปแล้ว ผู้แต่งจะค่อย ๆ คลายปมเงื่อนต่าง ๆ ที่เคยสร้างปริศนาเอาไว้

5. ตอนจบเรื่อง (Ending) คือ การนำเข้าสู่การคลี่คลายปัญหาอย่างสมบูรณ์ ส่วนมากมักจะจบลงเมื่อปัญหาต่าง ๆ ได้คลี่คลายไปแล้ว อาจจบด้วยความสุข สมหวังหรือผิดหวัง แต่บางเรื่องก็จบด้วยความคาดไม่ถึง หรือไม่ก็ทิ้งความแปลกประหลาดใจให้กับผู้อ่าน หรือทิ้งปมปัญหาให้ผู้อ่านคิดต่อเอง

กาญจนา วิชญาปกรณ์ (2534, น. 28-39) ได้กล่าวถึงกลวิธีการสร้างโครงเรื่องไว้

3 กลวิธี ดังนี้

1. กลวิธีในการเปิดเรื่อง จะต้องเปิดเรื่องเพื่อสร้างความสนใจให้ผู้อ่านเกิดความสงสัยว่าจะเกิดอะไรต่อไป ผู้เขียนมีกลวิธีการเปิดเรื่องต่าง ๆ กัน คือ

- 1.1 กลวิธีการเปิดเรื่องโดยสร้างนาฏการหรือการกระทำของตัวละครในเรื่อง
- 1.2 กลวิธีการเปิดเรื่องโดยใช้บทสนทนา
- 1.3 กลวิธีการเปิดเรื่องด้วยการบรรยายหรือการพรรณนา

2. กลวิธีในการดำเนินเรื่อง จะเป็นช่วงให้เรื่องเดินไปจุดคลี่คลายปัญหาของเรื่อง ซึ่งเนื้อหาส่วนใหญ่ของเรื่องสั้นและนวนิยายจะอยู่ในช่วงนี้ กลวิธีที่ช่วยให้เรื่องดำเนินไป สามารถแยกย่อยได้ 3 ประการ คือ

2.1 กลวิธีในการสร้างความขัดแย้ง

2.1.1 มนุษย์ขัดแย้งกับมนุษย์

2.1.2 มนุษย์ขัดแย้งกับตนเอง

2.1.3 มนุษย์ขัดแย้งกับสิ่งแวดล้อม

2.2 วิธีดำเนินเรื่อง

2.2.1 ดำเนินเรื่องไปตามลำดับกาลเวลาและเหตุการณ์ หรือตามลำดับเวลา

2.2.2 ดำเนินเรื่องแบบย้อนหลัง

2.2.3 ดำเนินเรื่องโดยเล่าเหตุการณ์และสถานที่ซึ่งต่างกันสลับไปมา

2.3 กลวิธีการดำเนินเรื่องเพื่อสร้างความสนใจ

2.3.1 การใช้ความกระหายใคร่รู้

2.3.2 การใช้ลางบอกล่วงหน้า

2.3.3 การใช้เหตุการณ์ประจวบเหมาะหรือเหตุบังเอิญ

3. กลวิธีในการจบเรื่องหรือกลวิธีในการปิดเรื่อง กลวิธีในช่วงนี้นับว่าสำคัญมาก เพราะผู้อ่านต้องการทราบว่าเรื่องจะจบลงลักษณะใด และอย่างไร ตามปกติกลวิธีที่ใช้ในการจบเรื่อง อาจเป็นวิธีใดวิธีหนึ่งใน 3 วิธี คือ

3.1 จบแบบมีความสุข

3.2 จบแบบไม่สมหวัง

3.3 จบแบบหักมุม

ทั้งนี้ สายทิพย์ นุกูลกิจ (2537, น. 121-141 อ้างถึงใน จตุพร จันทนะสูต, 2543, น. 41- 43) เสนอกลวิธีเกี่ยวกับการดำเนินเรื่อง ดังนี้

1. กลวิธีเกี่ยวกับการเปิดเรื่อง

1.1 เปิดเรื่องด้วยการบรรยาย จะบรรยายตัวละคร จาก หรือเหตุการณ์อย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้

1.2 เปิดเรื่องด้วยการพรรณนา จะเป็นการพรรณนาตัวละคร จาก หรือเหตุการณ์อย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้ จะต่างจากวิธีการบรรยาย

ปฏิบัติ

1.3 เปิดเรื่องด้วยนาฏกรรมหรือการกระทำของตัวละคร ซึ่งก่อให้เกิดความสนใจใคร่รู้แก่ผู้อ่าน

1.4 เปิดเรื่องด้วยบทสนทนาของตัวละครที่มีคำซึ่งกระทบใจผู้อ่าน

1.5 เปิดเรื่องด้วยการใช้สุภาษิต คำพังเพย บทกวี บทเพลง หรือข้อความที่คมคายชวนคิด นำติดตาม

2. กลวิธีการสร้างความขัดแย้งในการดำเนินเรื่อง

2.1 ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์

2.2 ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ

2.3 ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสังคม

2.4 ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับอำนาจเหนือธรรมชาติ

2.5 ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในใจของตัวละคร

3. กลวิธีการเรียงลำดับเหตุการณ์ในเรื่อง

3.1 เรียงลำดับเหตุการณ์ในเรื่องตามการเดินทางของเข็มนาฬิกา หรือตามปฏิทิน

3.2 เรียงลำดับเหตุการณ์ในเรื่องแบบเล่าย้อนหลัง คือ เริ่มเรื่องด้วยเหตุการณ์ที่สำคัญซึ่งเป็นจุดจบของเรื่องก่อน แล้วจึงย้อนกลับไปเล่ารายละเอียดของเหตุการณ์ในอดีต

3.3 เรียงลำดับเหตุการณ์ในเรื่องแบบย้อนกลับไปกลับมา คือ เริ่มเรื่องเคลื่อนที่ตอนใดของเรื่องก็ได้ แล้วเล่าสลับกันไปมาระหว่างอดีตกับปัจจุบัน

3.4 เรียงลำดับเหตุการณ์ในเรื่องโดยใช้วิธีเล่าเหตุการณ์ต่างสถานที่สลับกันไปมา แต่ให้มีเรื่องราวต่อเนื่องกันโดยตลอด

4. กลวิธีการสร้างความสนใจใคร่รู้เหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไป ได้แก่ วิธีการที่เราให้ผู้อ่านถามว่า “แล้วอะไรจะเกิดขึ้นต่อไป” และมีผลทำให้ผู้อ่านต้องติดตามอ่านเรื่องต่อไปจนจบมืออยู่หลายวิธีด้วยกัน

4.1 การบอกใบ้ให้ผู้อ่านได้ทราบถึงเหตุการณ์สำคัญที่จะเกิดขึ้นในอนาคตอย่างคร่าว ๆ ล่วงหน้าด้วยการบอกใบ้ทางคำพูดหรือการกระทำของตัวละคร ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในใจของตัวละคร

4.2 การอุบเรื่องราวที่ผู้อ่านต้องการทราบไว้ก่อน เพื่อบอกให้ทราบเมื่อถึงเวลาอันสมควร

4.3 การจบบทแต่ละบทโดยยั่วให้ผู้อ่านอยากรู้ อยากเห็นต่อไป สำหรับวิธีนี้จะนิยมใช้กับนวนิยายมากกว่าเรื่องสั้น ทั้งนี้เป็นเพราะนวนิยายเป็นเรื่องยาวสามารถแบ่งเนื้อเรื่อง

ออกเป็นตอนย่อย ๆ ได้หลายตอน และในคราวจบตอนย่อย ๆ แต่ละตอนก็จะมีข้อความที่กระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดความสนใจที่จะติดตามอ่านต่อไป

5. กลวิธีการใช้เหตุบังเอิญหรือเหตุการณ์เหลือเชื่อ (Co-incident) เหตุบังเอิญหรือเหตุการณ์เหลือเชื่อ คือ เหตุการณ์ที่ไม่สมจริง หรือเป็นไปได้ยาก ผู้แต่งบางคนเมื่อวางโครงเรื่องและสร้างปมปัญหาให้กับเรื่องแล้ว ไม่สามารถหาทางออกหรือวิธีการอันแยบคายมาแก้ไขปัญหานั้น ๆ ได้ ก็จำเป็นต้องใช้เหตุบังเอิญหรือเหตุการณ์เหลือเชื่อมาช่วยคลี่คลายสถานการณ์

6. กลวิธีการสร้างเหนือวิสัย (Fantasy) เรื่องเหนือวิสัย คือ เรื่องที่เกินความเป็นจริงของลักษณะชีวิตจริง เรื่องที่ผู้แต่งอาศัยจินตนาการผสมกับประสบการณ์ในชีวิต สร้างเป็นเรื่องของสิ่งทีอาจเป็นจริงในชีวิตขึ้นมา คล้ายกับเป็นการขอให้ผู้อ่านเชื่อเกินออกไปจากความเป็นจริง เช่น เรื่องของมนุษย์ต่างดาว อำนาจลึกลับเหนือธรรมชาติต่าง ๆ

7. กลวิธีการจบเรื่อง การจบเรื่องนับเป็นตอนที่มีความสำคัญมากที่สุด เพราะเป็นตอนที่ทำให้อ่านเกิดความรู้สึกประทับใจ หรือผิดหวังในการติดตามอ่านเรื่องได้ทั้งสองประการ ผู้แต่งจึงใช้กลวิธีการจบเรื่องแบบต่าง ๆ

7.1 การจบเรื่องแบบสุขนานุกรม (Happy Ending) คือการจบเรื่องแบบให้ตัวละครเอกสามารถแก้ไขปัญหของตัวเองได้ หรือประสบผลสำเร็จในการทำงานหรือมีความสุขใจในชีวิต

7.2 การจบเรื่องแบบโศกนาฏกรรม (Tragic Ending) คือการจบเรื่องแบบให้ตัวละครเอกพบกับความผิดหวัง การสูญเสียสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เป็นของรักหรือบางครั้งอาจจบลงด้วยความตาย ซึ่งก่อให้เกิดความสะเทือนใจแก่ผู้อ่านเป็นอย่างมาก

7.3 การจบเรื่องแบบหักมุม หรือพลิกความคาดหมาย (Twist Ending or Surprised Ending) คือการจบเรื่องแบบผิดความคาดหมายของผู้อ่าน ทั้งนี้เพราะขณะที่อ่านเรื่องอยู่นั้น ผู้อ่านคาดหมายว่าเรื่องน่าจะจบแบบหนึ่ง แต่เมื่ออ่านเรื่องจนจบแล้ว เรื่องกลับไปจบอีกแบบหนึ่งซึ่งผู้อ่านไม่เคยคาดฝันมาก่อนว่าเรื่องจะจบแบบนี้

7.4 การจบเรื่องแบบทิ้งท้าย (Indeterminate Ending) คือ การจบเรื่องโดยผู้แต่งยังไม่ได้เฉลยวิธีการแก้ปัญหาซึ่งตนได้สร้างไว้ในเรื่อง แต่จะปล่อยให้ผู้อ่านคิดหาคำตอบเอาเอง

ดังนั้นสรุปได้ว่า โครงเรื่อง (Plot) หมายถึง การเรียงลำดับเหตุการณ์ ที่มีความต่อเนื่องเป็นเหตุเป็นผลกัน ซึ่งมีทั้งโครงเรื่องใหญ่ (Main Plot) และโครงเรื่องย่อย (Sub Plot) โครงเรื่องที่ดีจำเป็นต้องมีปมปัญหาหรือความขัดแย้งต่าง ๆ ของตัวละครที่ผู้แต่งกำหนดไว้ในเรื่อง เพื่อให้เรื่องดำเนินไปด้วยดีตั้งแต่ต้นจนจบ

แนวคิด

แนวคิด บางครั้งเรียกว่า แก่นเรื่อง สารัตถะ หรือความคิดหลักของเรื่อง ซึ่งตรงกับคำว่า "Theme" ในภาษาอังกฤษ กุหลาบ มัลลิกะมาส (2546, น. 107-108) ได้ให้ความหมายของแก่นเรื่องโดยใช้คำว่า "สารัตถะ" ซึ่งสรุปได้ว่า สารัตถะ คือ ทักษะที่ผู้แต่งแสดงให้เห็นถึงธรรมชาติของธรรมชาติอย่างใดอย่างหนึ่ง (หรือหลายอย่าง) ของมนุษย์ (ชีวิตทัศน์) หรือทักษะที่ผู้แต่งมองดูความเป็นไปในโลกมนุษย์ (โลกทัศน์) แล้วนำมาแสดงให้ประจักษ์แก่ผู้อ่านโดยใช้เนื้อเรื่องเป็นเครื่องสื่อสาร สารัตถะจึงเป็นจุดมุ่งหมายอันเป็นแก่นกลางของเรื่องหรือเป็นความคิดสำคัญในเรื่อง

นอกจากนี้ รัญจวน อินทรกำแหง (2515, น. 49) กล่าวถึงแก่นเรื่องว่า ไม่ใช่เนื้อเรื่องหรือโครงเรื่อง แต่เป็นแก่นกลางของเรื่องหรือเป็นจุดสำคัญที่ผู้เขียนต้องการให้ผู้อ่านติดตามในจุดนั้น แม้เมื่ออ่านจบแล้ว หรืออีกในหนึ่งจุดนั้นเป็นหัวใจของเรื่อง เป็นปรัชญาหรือความคิดหรือความเชื่อของผู้เขียนซึ่งเขียนไว้ในเรื่องนั้น ซึ่งมีความสอดคล้องกับกับคำกล่าวของ สุวรรณ เกรียงไกรเพ็ชร (2518, น. 6-11 อ้างถึงใน พิมลรัตน์ บังศรี, 2552, น. 17) สรุปได้ความดังนี้ แก่นเรื่องคือ แนวคิดหรือจุดสำคัญของเรื่อง ไม่ใช่เนื้อเรื่องหรือโครงเรื่อง แต่เป็นแก่นกลางของเรื่องหรือจุดสำคัญของเรื่องที่ปรากฏตั้งแต่ต้นจนถึงปลายเรื่องเป็นสื่อเชื่อมโยงทั้งหมดเข้าด้วยกัน

ปริญา เกื้อหนุน (2536, น. 144-147 อ้างถึงใน พิมลรัตน์ บังศรี 2552, น. 19) ได้ให้ข้อสังเกตในการพิจารณาค้นหาแก่นเรื่องหรือแนวคิดของเรื่อง ไว้ดังนี้

1. การสังเกตจากการตั้งชื่อ
2. การสังเกตความสนใจของนักประพันธ์
3. การสังเกตของบทบาทสัญลักษณ์
4. การสังเกตการมีใช้คำ
5. การสังเกตการมีใช้คำเชิงแสดงคุณค่าทางศีลธรรมของตัวละคร
6. การสังเกตส่วนประกอบของโครงเรื่อง
7. การสังเกตบทสนทนาของตัวละคร
8. การสังเกตเหตุการณ์สำคัญหรือเหตุการณ์ช่วงวิกฤตของเรื่อง
9. การสังเกตเหตุการณ์ปกติทั่วไปในเรื่อง
10. การสังเกตลักษณะนิสัยของตัวละคร
11. การสังเกตพัฒนาการจากโครงเรื่อง ซึ่งเป็นตัวกำหนดว่าตัวละครจะกระทำหรือแสดงอะไร ซึ่งจากการกระทำของตัวละครจะแสดงให้เห็นทัศนะของนักประพันธ์
12. การสังเกตแรงจูงใจของตัวละคร หมายถึง พิจารณามีสาเหตุอะไรที่ทำให้ตัวละครกระทำอย่างนั้น

13. การสังเกตจาก ต้องสังเกตว่าสิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลต่อชีวิตของตัวละครมากน้อยเพียงใด ฉากสะท้อนให้เห็นประสบการณ์ สภาพจิตใจและค่านิยมของนักประพันธ์

14. การสังเกตวิธีการเสนอเรื่อง

15. การสังเกตค่านิยมของตัวละครคือความดี ความชั่ว หรือความพอใจของตัวละคร สำหรับ ธีัญญา สังขพันธ์ (2539, น. 183-184) ได้กล่าวถึงลักษณะของแก่นเรื่อง

ไว้ ดังนี้

1. แก่นเรื่องที่ปรากฏในเรื่องสั้นหรือนวนิยายมีจุดมุ่งหมายเพื่อเสนอหรือตีแผ่ให้เห็นความจริงในชีวิตมนุษย์ ซึ่งเป็นประสบการณ์ร่วม หรือไม่ก็เป็นภาวะอันเป็นธรรมชาติของมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นอารมณ์ ความรู้สึกหรือการแสดงออก โดยผู้เรื่องให้มีความสัมพันธ์ระหว่าง โครงเรื่อง ตัวละคร ฉาก หรือการเล่าเรื่อง

2. แก่นเรื่องมีลักษณะคล้ายคำสอนทางศีลธรรม หรือหลักในการใช้ชีวิต มุ่งให้ผู้อ่านได้ตระหนักรู้ และเข้าใจชีวิตเป็นสำคัญ

3. บทสรุปเกี่ยวกับแก่นเรื่อง มักจะเป็นประโยคบอกเล่า ที่รวบรวมเอาความคิดรวบยอดไว้ ซึ่งเกิดขึ้นภายหลังที่ผู้อ่านได้อ่านเรื่องจบลง หรือสรุปได้ในขณะที่อ่านเรื่อง

4. แก่นเรื่องมักจะเกี่ยวข้องกับตัวละครเป็นสำคัญ แต่ตัวละครจะแสดงบทบาทและถูกกำหนดโดยโครงเรื่องอีกทีหนึ่ง ดังนั้นแก่นเรื่องจึงมีความสัมพันธ์กับโครงเรื่องโดยตรง

นอกจากนี้ ธีัญญา สังขพันธ์ ยังได้สรุปเกณฑ์การประเมินค่าของแก่นเรื่องไว้

ดังนี้

1. เกณฑ์เกี่ยวกับความสมจริง การพิจารณาความสมจริงของแก่นเรื่องมี 2 ลักษณะ

คือ

1.1 ความสมจริงตามความเป็นจริงภายนอก

1.2 ความสมจริงภายในตัวเรื่อง

2. เกณฑ์เกี่ยวกับคุณค่า แก่นเรื่องที่ดีไม่จำเป็นต้องมีคุณค่าในเชิงสั่งสอนหรือคุณค่าทางด้านศีลธรรมเสมอไป แต่ควรจะช่วยตีแผ่เปิดเผยให้เห็นลักษณะและธรรมชาติของมนุษย์ตามความเป็นไปของสังคมและของโลกอย่างชัดเจน

ดังนั้นอาจกล่าวโดยสรุปว่า แก่นของเรื่องหรือสารัตถะ (Theme) หมายถึง คติ ข้อคิด หรือแนวคิดสำคัญของเรื่อง ผู้แต่งได้แสดงให้เห็นผู้อ่านทราบโดยสอดแทรกอยู่ในโครงเรื่อง ตัวละคร ฉาก ในการวิเคราะห์ประเมินค่าของแก่นเรื่อง จำเป็นต้องวิเคราะห์ว่าแก่นเรื่องมีความสมจริง

ที่ทำให้เห็นลักษณะและธรรมชาติของมนุษย์ มุ่งให้ผู้อ่านได้ตระหนักรู้ และเข้าใจชีวิตเป็นสำคัญ ซึ่งล้วนแต่เริ่มไปในทางสร้างสรรค์

ตัวละคร

ตัวละครในวรรณกรรมประเภทนวนิยาย คือ สิ่งที่ถูกแต่งสมมุติขึ้น มีบทบาทในเรื่อง แสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ตามจินตนาการของผู้แต่ง ช่วยให้เรื่องดำเนินไปตั้งแต่ต้นจนจบ จัดเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างยิ่ง กาญจนา วิชญ์ปกรณ์ (2534, น. 41) ให้ความหมายของตัวละครไว้ว่า ตัวละครในเรื่องสั้นและนวนิยาย จัดเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดช่วยให้เรื่องดำเนินไปเป็นตัวละครแสดงบทบาท พฤติกรรม และนำเรื่องไปสู่จุดมุ่งหมายที่ผู้แต่งประสงค์ ตัวละครไม่จำเป็นต้องเป็นมนุษย์เสมอไป อาจเป็นสัตว์ อมนุษย์ ธรรมชาติ และอื่น ๆ ซึ่งอาจใช้เป็นสัญลักษณ์ในการตีความหรือเพื่อความแปลกใหม่ก็ได้ การพิจารณาเกี่ยวกับตัวละครเราต้องพิจารณาถึงชนิดหรือประเภทของตัวละครเป็นประการแรก เพื่อสืบเนื่องไปสู่กลวิธีในการสร้างและการเสนอตัวละคร ซึ่งสามารถจำแนกประเภทและชนิดของตัวละครได้ 3 ประเภท คือ

1. การจำแนกประเภทของตัวละครตามลักษณะนิสัยของตัวละคร

1.1 ตัวละครน้อยลักษณะหรือตัวละครไม่ซับซ้อน (Flat or Simple Character) คือ ตัวละครที่แสดงออกมาในด้านใดด้านหนึ่งเพียงด้านเดียวประจำตัว

1.2 ตัวละครหลายลักษณะหรือตัวละครซับซ้อน (Round or Complex Character) คือ ตัวละครที่มีลักษณะนิสัยหลาย ๆ ด้านอยู่ในตน ดุมีชีวิตชีวา ความคิด อารมณ์ และความรู้สึกเหมือนกับเป็นมนุษย์จริง ๆ คือมีรัก โลภ โกรธ หลง ดีและเลวอยู่ในตัวเอง

2. การจำแนกประเภทของตัวละครตามบุคลิกภาพและพฤติกรรม

2.1 ตัวละครประเภทสถิต (Static Character) คือ ตัวละครที่มีบุคลิกภาพและพฤติกรรมคงที่ตั้งแต่ต้นจนจบ แม้จะเปลี่ยนประสบการณ์ เหตุการณ์ ภัย หรือสภาพแวดล้อมก็ตาม

2.2 ตัวละครประเภทพลวัต (Dynamic Character) คือ ตัวละครที่มีบุคลิกภาพและพฤติกรรมผันแปรไปตามประสบการณ์ เหตุการณ์ ภัย หรือสภาพแวดล้อม

3. การจำแนกประเภทของตัวละครตามความสำคัญของบทบาทที่ปรากฏในเรื่อง

3.1 ตัวละครเอกหรือตัวละครสำคัญ (Protagonist or Central Character or Main Character or Major Character) หมายถึงตัวละครที่มีบทบาทสำคัญต่อเรื่องและมีความสัมพันธ์กับโครงเรื่องมากที่สุด ดังนั้นจึงไม่จำเป็นต้องเป็นพระเอก นางเอกเท่านั้น

3.2 ตัวละครประกอบ (Minor Character) ได้แก่ ตัวละครที่มีบทบาทไม่มากนัก โดยอาจมีบทบาทไปในทางใดทางหนึ่งของเรื่อง เช่น ช่วยในการดำเนินเรื่อง เสริมตัวละครเอกให้เด่นออกมา

3.3 ตัวละครขัดแย้งหรือตัวละครฝ่ายตรงข้าม (Antagonist) จะปรากฏในเรื่องสั้นและนวนิยายที่มีความขัดแย้ง ซึ่งเป็นปัญหาหรืออุปสรรคที่ตัวละครสำคัญต้องแก้ปัญหาหรือเอาชนะอุปสรรคนั้นให้ได้ ไม่จำเป็นต้องเป็นบุคคลเสมอไป อาจเป็นธรรมชาติ สัตว์ สิ่งเหนือธรรมชาติ หรือสิ่งอื่น ๆ ก็ได้

นอกจากนี้ สายทิพย์ นุกุณิก (2543, น. 149-150) ยังได้กล่าวถึงรายละเอียดของตัวละครที่ควรศึกษา ได้แก่

1. ประเภทของตัวละคร แบ่งตามลักษณะบทบาทและความสำคัญของตัวละครได้ดังนี้

1.1 ตัวละครเอก คือ ตัวละครที่มีบทบาทสำคัญในการดำเนินเรื่อง หรือตัวละครที่เป็นศูนย์กลางของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมด เป็นตัวละครที่มีข้อขัดแย้งภายในใจหรือกับตัวละครอื่น

1.2 ตัวละครประกอบ คือ ตัวละครที่มีบทบาทรองลงไปจากตัวละครเอก เป็นตัวละครที่ทำให้เรื่องราวหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับตัวละครเอกเคลื่อนไหวไปสู่จุดหมายปลายทางตัวละครประกอบบางตัว อาจมีบทบาทเด่นพอ ๆ กันกับตัวละครเอกก็ได้ แต่มักเป็นฝ่ายตรงข้ามกับตัวละครเอก

2. ลักษณะนิสัยของตัวละคร การกำหนดลักษณะนิสัยของตัวละครนิยมทำกัน 2 วิธี คือ

2.1 ตัวละครที่มีลักษณะไม่ซับซ้อน คือ ตัวละครที่ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อให้เป็นตัวแทนความคิดหรือลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่งเพียงอย่างเดียว เช่น เป็นคนดี ใจดี หรือซื่อสัตย์ เป็นต้น

2.2 ตัวละครที่มีลักษณะซับซ้อน คือ ตัวละครที่ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อให้มีลักษณะนิสัยหลากหลายคล้ายกับปุถุชนธรรมดาทั่วไป

3. บทบาทหรือบุคลิกภาพของตัวละคร การกำหนดบทบาทหรือบุคลิกภาพของตัวละครมีอยู่ 2 วิธี คือ

3.1 ตัวละครที่มีบทบาทคงที่ คือ ตัวละครที่มีบุคลิกที่ตลอดเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบ ตอนเปิดเรื่องมีลักษณะนิสัยอย่างไร ตอนจบเรื่องก็ยังมีลักษณะนิสัยอย่างนั้น

3.2 ตัวละครที่มีบทบาทไม่คงที่ คือ ตัวละครที่ปรับเปลี่ยนนิสัย บุคลิกลักษณะ และทัศนคติไปตามประสบการณ์หรือสภาพจิตใจได้ เมื่อมีเหตุผลอันสมควรหรือเกิดจากสิ่งแวดล้อมเป็นตัวการสำคัญที่ทำให้บุคลิกภาพของตัวละครเปลี่ยนแปลงไป

วิชา กงกะนันท์ (2533, น. 89-94) ได้กล่าวถึงแนวทางการสร้างตัวละครว่า นักประพันธ์มีแนวการสร้างตัวละครอย่างน้อย 5 แนว ดังนี้

1. สร้างให้สมจริง (Realistic) การสร้างตัวละครให้สมจริง นักประพันธ์ ต้องรู้ว่าของจริงมีลักษณะและธรรมชาติอย่างไร ถ้าตัวละครเป็นคนไม่ว่าจะเป็นจริงหรือสมมุติ เราจะต้องแลเห็นลักษณะและธรรมชาติของตัวละคร ว่ามีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางกาย อารมณ์ และปัญญา เมื่อสิ่งแวดล้อมเปลี่ยนแปลงไป ตัวละครจะดูสมจริงก็ต่อเมื่อแสดงธรรมชาติของปฏิกิริยา คือมีกิเลส และอวิชา คือ ความรัก ความโลภ ความหลง ความอิจฉา เป็นต้น ในสัดส่วนที่ต่างกัน ในแต่ละตัวละคร ทั้งนี้ย่อมขึ้นกับพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม

2. สร้างตามอุดมคติ (Idealistic) คือ การสร้างตัวละครที่ดีกว่าที่เป็นอยู่ โดย ผู้ประพันธ์ใช้ศรัทธา ความปรารถนา และระบบค่านิยมส่วนตัวในเรื่องความดี ความงาม ความถูกต้องและยุติธรรมเป็นเกณฑ์ในการสร้างตัวละคร ตัวละครแบบนี้จะขาดความสมจริง คือจะตั้งถามผิดธรรมดาเพราะตามธรรมชาติมนุษย์หรือสัตว์

3. สร้างแบบเหนือจริง (Surrealistic) วัตถุประสงค์ในการสร้างตัวละคร แบบนี้คือ เพื่อสร้างความตื่นเต้น มิได้ต้องการหลอกหลวงหรือมอมเมาผู้อ่านแต่อย่างใด เพราะการหลอกหลวงหรือมอมเมอนั้นทำได้ด้วยวิธีอื่นง่ายกว่าด้วยการสร้างวรรณกรรมมาก

4. สร้างแบบบุคคลาธิษฐาน คือ การสร้างตัวละครที่เป็นสรรพสิ่งต่าง ๆ ซึ่งไม่ใช่มนุษย์ แต่ผู้เขียนกำหนดบทบาทหรือพฤติกรรมราวกับมนุษย์

5. สร้างโดยใช้ตัวละครแบบฉบับ (Type) คือการสร้างตัวละครให้มีลักษณะคงที่ไม่ว่าในเวลาและสถานที่อย่างไร ก็มีลักษณะนิสัยและพฤติกรรมเช่นเดิมไม่เปลี่ยนแปลง เรียกว่าตัวละครไร้ชีวิต ผู้อ่านสามารถเดาเหตุการณ์ล่วงหน้าได้ว่าเมื่อมีปัญหาตัวละครเช่นนั้นจะปฏิบัติอย่างไร

สำหรับ ธัญญา สังขพันธานนท์ (2539, น. 174-176) ได้กล่าวถึงการนำเสนอตัวละคร การปรากฏตัวของตัวละครในนวนิยายหรือเรื่องสั้น เกิดจากกลวิธีการนำเสนอของผู้แต่ง โดยอาจใช้วิธีการใหญ่ 2 วิธี คือ

1. การนำเสนอโดยตรง (Direct Method) หมายถึง การที่ผู้แต่งให้รายละเอียดและข้อมูลเกี่ยวกับตัวละครในลักษณะของ "การบรรยายภาพตัวละคร" (Portrait) ข้อมูลที่นำเสนอ มักจะเป็นองค์ประกอบขั้นพื้นฐานทั้งหลายของตัวละครนั้น ๆ เช่น รายละเอียดเชิงประวัติ ลักษณะทางกายภาพ ลักษณะทางจิตใจ

2. การนำเสนอโดยอ้อม (Indirect Method) หมายถึง การนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตัวละครนั้นจะไม่บรรยายอย่างตรงไปตรงมาและเป็นกิจจะลักษณะ แต่จะสอดแทรกอยู่ในเหตุการณ์ต่าง ๆ โดยผู้อ่านจะรู้จักตัวละครผ่านทางพฤติกรรมที่แสดงออก การกระทำ คำพูด กริยาอาการ สายตา หรืออวัจนภาษา ซึ่งผู้อ่านสามารถสรุปภาพลักษณะทางกายและนิสัยใจคอของตัวละครได้

นอกจากนี้ รัถญา สังขพันธ์านนท์ ยังได้เสนอแนะเกณฑ์การประเมินค่าตัวละครไว้ดังต่อไปนี้

1. พิจารณาว่าผู้แต่งสร้างตัวละครได้สมจริงหรือไม่ อย่างน้อยตัวละครควรเป็นแบบจำลองชีวิตมนุษย์จริง ๆ ทั้งในด้านจิตใจและพฤติกรรม ตัวละครเป็นแบบตัวแบนหรือแบบตัวกลม หากเป็นตัวแบนถือว่ามึลักษณะที่ไม่ค่อยสมจริง

2. การเปลี่ยนแปลงหรือพัฒนาการของตัวละครเป็นไปอย่างสมเหตุสมผลหรือไม่ หากผู้เขียนต้องการให้ตัวละครเปลี่ยนแปลงก็ควรจะมีพื้นฐานให้เห็นพัฒนาการของการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจน มีเหตุผลและความเป็นไปได้

ดังนั้นอาจกล่าวสรุปได้ว่า ตัวละคร หมายถึง สิ่งที่ผู้แต่งสมมุติขึ้น มีบทบาทในเรื่อง แสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ตามจินตนาการของผู้แต่ง ช่วยให้เรื่องดำเนินไปตั้งแต่ต้นจนจบสามารถแยกตัวละครตามลักษณะนิสัยของตัวละคร อาทิ ตัวละครน้อยลักษณะหรือตัวละครที่มีลักษณะไม่ซับซ้อน ตัวละครหลายลักษณะหรือตัวละครซับซ้อน นอกจากนี้ยังสามารถแบ่งตามลักษณะความสำคัญของตัวละครได้เป็น ตัวละครเอก ตัวละครประกอบ ในส่วนของการกำหนดบทบาทหรือบุคลิกภาพของตัวละครนั้น ผู้แต่งกำหนดให้มีทั้งตัวละครที่มีบทบาทคงที่และไม่คงที่ภายในเรื่องเดียวกัน ผู้แต่งจะสร้างตัวละครโดยใช้กลวิธีการสร้างได้อย่างหลากหลาย เช่น สร้างให้สมจริง สร้างตามอุดมคติ สร้างแบบเหนือจริง สร้างแบบบุคคลาธิษฐาน สร้างโดยใช้ตัวละครแบบฉบับ โดยที่ผู้แต่งนำเสนอได้โดยตรงและโดยอ้อม ซึ่งผู้อ่านจะทำหน้าที่พิจารณาว่าผู้แต่งสร้างตัวละครได้สมจริงหรือไม่ พัฒนาการของตัวละครเป็นไปอย่างสมเหตุสมผลเพียงใด

ฉาก

ฉาก เป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งของนวนิยาย รวมทั้งวรรณกรรมเรื่องเล่าอื่น ๆ

อุดม หนูทอง (2523, น. 114) กล่าวว่า ฉาก คือ สถานที่ บรรยากาศ หรือสิ่งแวดล้อมทั้งหลายที่ตัวละครใช้แสดงนาฏการ และกาญจนา วิชญาปกรณ์ (2534, น. 54) อธิบายว่าฉากนับเป็นองค์ประกอบสำคัญของเรื่องสั้นและนวนิยายอย่างหนึ่ง เพราะส่งผลให้ผู้อ่านทราบเรื่องราวหรือเหตุการณ์นั้น ๆ เกิดขึ้นเมื่อไรและที่ไหน ฉากนอกจากหมายถึงเวลาและสถานที่ที่ปรากฏใน

เรื่องแล้วยังหมายความรวมถึงเหตุการณ์และสภาวะที่แวดล้อมตัวละคร แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. ฉากจริง (Realistic Setting) คือฉากที่ปรากฏอยู่จริง หรือเป็นจริงตามสภาพ ภูมิศาสตร์ เป็นจริงตามปรากฏการณ์ของธรรมชาติ มีลักษณะสมจริงตามที่ได้พบเห็นได้ ในชีวิตประจำวัน

2. ฉากสมมุติ (Norealistic Setting) เป็นฉากที่ผู้แต่งสมมุติขึ้นใหม่ในเรื่อง อาจนำมา จากฉากที่มีอยู่จริงมาสมมุติตกแต่งรายละเอียดเพิ่มเติมด้วยจินตนาการ

ในขณะที่ รัญญา สังขพันธ์านนท์ (2539, น. 191-193) ได้สรุปประเภทของฉากไว้ดังนี้

1. ฉากที่เป็นธรรมชาติ ได้แก่ สภาพธรรมชาติที่แวดล้อมตัวละคร รวมไปถึง การพรรณนา การตกแต่งภายในอาคารต่าง ๆ ฉากธรรมชาติจะเป็นพลังอันยิ่งใหญ่ที่คอยควบคุม พฤติกรรมของตัวละครและอาจเป็นตัวการทำให้ตัวละครตัดสินใจในการแก้ปัญหาและข้อขัดแย้ง

2. ฉากที่เป็นสิ่งประดิษฐ์ ได้แก่ อาคารบ้านเรือน วัตถุข้าวของเครื่องใช้ที่มีมนุษย์เป็นผู้ประดิษฐ์ขึ้นมาและแวดล้อมตัวละครในเรื่อง สิ่งประดิษฐ์อาจสะท้อนให้เห็นตัวตนของผู้สร้างหรือ ผู้เป็นเจ้าของด้วยเสมอ รวมทั้งอาจสะท้อนให้เห็นความเป็นระเบียบแบบแผนของบ้านเมือง สังคม

3. ฉากที่เป็นช่วงเวลาหรือยุคสมัย ช่วงเวลาหรือยุคสมัยของการเกิดเหตุการณ์ในเรื่อง เป็นส่วนประกอบที่สำคัญของเรื่องสั้นและนวนิยาย เพราะช่วงเวลาจะช่วยให้ดำเนินเรื่อง ตลอดจนการพัฒนาเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตัวละครสถานการณ์ต่าง ๆ ตลอดจนถึงผลกระทบและ เชื่อมโยงเหตุการณ์แต่ละเหตุการณ์

4. ฉากที่เป็นสภาพการดำเนินชีวิตของตัวละคร หมายถึง สภาพแบบแผนหรือกิจวัตร ในการดำเนินชีวิตของตัวละครต่าง ๆ ในเรื่อง รวมถึงแบบแผนการดำเนินชีวิตของชุมชนและสังคม ฉากประเภทนี้จะช่วยย้ำภาพเหตุการณ์และตัวละครให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

5. ฉากที่เป็นสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม เช่น ศาสนา จารีตประเพณี ค่านิยม ศีลธรรม รวมไปถึงสภาพอารมณ์และความรู้สึกของตัวละคร มีผลต่อการแสดงพฤติกรรมของ ตัวละครในเรื่อง และทำให้ตัวละครแสดงปฏิกิริยาต่าง ๆ

สำหรับกลวิธีในการสร้างฉาก นวนิยายที่ดีจะต้องมีกลวิธีการสร้างและนำเสนอฉาก อย่างมีประสิทธิภาพ วณิดา บำรุงไทย (2544, น. 143-148) ได้ให้หลักการสำหรับกลวิธีการสร้าง และนำเสนอฉาก ดังนี้

1. การใช้ฉากจริง และฉากสมมุติ นวนิยายที่ใช้ฉากจริงที่เป็นที่รู้จักของผู้อ่าน ย่อมทำให้เรื่องมีความเป็นจริงเป็นจังมากขึ้น แต่ก็มีสิ่งที่คุณเขียนพึงระวัง คือจะต้องไม่บรรยายให้ภาพของ

จากนั้น ๆ ผิดพลาดไปจากความเป็นจริง และสิ่งที่ต้องระวังอีกอย่างก็คือ บางครั้งนักเขียนสำรวจ สืบค้นข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ที่จะใช้ในฉากไว้มากและพยายามใช้ข้อมูลเหล่านั้นทั้งหมด จนทำให้นวนิยายกลายเป็นหนังสือคู่มือการท่องเที่ยวไป ส่วนฉากสมมุติ ซึ่งเป็นฉากที่นักเขียนใช้จินตนาการโดยอิสระและจำเป็นจะต้องมีในนวนิยายทุกเรื่อง ยิ่งต้องคำนึงถึงความสมจริง สอดคล้อง ความเป็นไปได้ อย่างระมัดระวังยิ่งกว่าการใช้ฉากจริงซึ่งมีรายละเอียดที่เป็นจริงเป็นแม่แบบอยู่แล้ว

2. การเสนอฉากอย่างมีประสิทธิภาพ การบรรยายฉากจะมีทั้งแบบที่มุ่งโน้มน้าวให้ผู้อ่าน "เห็น" และแบบที่เราให้ผู้อ่าน "รู้สึก" ผู้เขียนจะต้องใช้ภาษาเสนอภาพลงในลักษณะเสมือนจริง อาจด้วยภาษากวี หนักแน่นด้วยความหมาย ความเร้าอารมณ์และการชี้แนะโน้มน้าวเพื่อชักนำให้ผู้อ่าน "เห็น" หรือ "รู้สึก" หรือทั้งสองอย่างตามเจตจำนงของผู้เขียน ซึ่งมีรายละเอียดสำคัญดังต่อไปนี้

2.1 การสร้างอารมณ์อย่างใดอย่างหนึ่งซึ่งเป็นผลจากบรรยากาศโดยทันที เช่น อารมณ์เศร้าในยามฝนตก หรือความสดชื่นในฤดูใบไม้ผลิ

2.2 โน้มน้าวให้เกิดความรู้สึกด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้า คือ รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส ซึ่งจะทำให้เกิดความสนใจ ความเป็นไปได้ในพฤติกรรมของตัวละคร รวมทั้งทำให้อ่านรู้สึกว่าคุณได้เข้าไปอยู่ในบรรยากาศนั้น ๆ ด้วย

2.3 ให้ภาพซึ่งชัดเจนเหมือนมีชีวิตและเป็นความใหม่สด ซึ่งส่วนใหญ่เกิดจากการใช้โวหารเปรียบเทียบ หรือสัญลักษณ์ที่เหมาะสม

2.4 ใช้บุคลาธิษฐาน เป็นการทำให้ฉากหรือบรรยากาศมีชีวิตจิตใจ หรือประหนึ่งว่าเป็นสิ่งมีชีวิตขึ้น

2.5 ใช้สำนวนคมคายที่น่าสนใจ เช่น ปฏิทรรศน์ (Paradox) และการเปรียบเทียบ (Contrast)

2.6 ให้รายละเอียดในสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่น่าสนใจ หรือข้อมูลที่ยังไม่ได้นำเสนอในเรื่องมาก่อน เช่น การให้คำอธิบายเกี่ยวกับดอกไม้ ต้นไม้ นก หรือสัตว์ชนิดใดชนิดหนึ่งที่อาจพบได้ในสถานที่เฉพาะ ทั้งนี้ การบรรยายฉากหรือบรรยากาศในลักษณะที่กล่าวนี้ จะต้องไม่ทำให้การดำเนินเรื่องล่าช้าหรือเสียหายไป

3. ความสอดคล้องระหว่างตัวละครกับฉาก การสร้างความสมจริงจากความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครกับฉาก พฤติกรรมของตัวละครจะต้องมีความสอดคล้องกับลักษณะความเป็นไปหรือความเป็นจริงของสถานที่และยุคสมัยที่กำหนดให้เป็นฉากของเรื่องหรือเหตุการณ์ เช่น

ตัวละครจะต้องพูดภาษาของยุคสมัย หรือสถานที่ของเรื่อง มีความประพจน์ หรือท่วงทีกิริยา ตลอดจนความนึกคิดของคนในยุคนั้น เพราะถ้าขาดความสอดคล้องสมจริง ก็จะกลายเป็นความลุ่มเหลวของนวนิยายเรื่องนั้น ๆ ทั้งในด้านการเสนอตัวละคร การสร้างโลกสมมุติ หรือโลกแห่งความลวงให้ดูเสมือนจริง อันเป็นศิลปะสำคัญของการเขียนนวนิยาย รวมทั้งความลุ่มเหลวในการเสนอฉากที่ขาดความสัมพันธ์และความสอดคล้องกับตัวละครหรือเรื่องราว โดยสิ้นเชิงอีกด้วย

สำหรับ สายทิพย์ นุกุลกิจ (2537, น. 142) ได้ให้รายละเอียดวิธีการเสนอฉาก ดังนี้

1. ผู้แต่งบรรยายฉากตามทัศนะของตนเอง ผู้แต่งส่วนใหญ่มักเลือกใช้วิธีนี้มาก เพราะผู้แต่งสามารถบรรยายทุกสิ่งทุกอย่างที่เห็นว่าจะเป็นประโยชน์ต่อเรื่องได้อย่างละเอียดตามใจปรารถนา เช่นในเรื่อง ยายของ มน. เมธี ได้ใช้วิธีการบรรยายสภาพความเป็นมาของลำคลองพร้อม กับโยงมาเปรียบเทียบกับสภาพจิตใจของคนที่อาศัยอยู่ในคลองนี้ในยุคปัจจุบันได้อย่างคมคาย
2. ผู้แต่งบรรยายฉากโดยผ่านสายตาหรือทัศนะของตัวละคร การเสนอฉากแบบนี้แม้ จะทำได้ยากกว่าแบบแรก แต่ก็มีผลทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ร่วมไปกับตัวละครได้ดี เช่นในเรื่อง "โกสั้วสวน" มนต์ จรรย์รงค์ สามารถสื่อความรู้สึกของนักประพันธ์ชราที่เต็มไปด้วยความรู้สึกท้อแท้ สิ้นหวัง ให้ผู้อ่านทราบได้อย่างชัดเจน ด้วยวิธีการสร้างฉากเชิงเปรียบเทียบ คือ เปรียบเทียบความ หม่นหมองโรยราของอากาศและความร่วงโรยของกลีบกุหลาบกับความโรยรา สึกกร่อนในสังขาร ของมนุษย์ไว้อย่างคมคาย

ในส่วนของการวิเคราะห์และประเมินค่าการใช้ฉาก ธัญญา สังขพันธ์านนท์ (2539, น. 193) กล่าวไว้ว่า การประเมินค่าการใช้ฉากในนวนิยายและเรื่องสั้น คือการวิเคราะห์รายละเอียด ของฉากแต่ละตอน โดยพิจารณาว่าผู้แต่งให้รายละเอียดของฉากและบรรยายฉากอย่างไรบ้าง เช่น เพื่อเน้นโครงเรื่อง แก่นเรื่อง หรือการกระทำของตัวละคร นอกจากนี้แล้วควรดูว่าผู้เขียน ให้ความสำคัญของฉากหรือไม่ เพียงไร ในบางครั้งฉากของเรื่องอาจไม่มีความหมายอะไรมากไปกว่า การให้ภาพร่างคร่าว ๆ ของสถานที่ที่เกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ แต่บางครั้งฉากอาจมีความสำคัญ และมีผลต่อการกระทำของตัวละคร

ดังนั้นอาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า ฉาก หมายถึง เหตุการณ์ สถานที่และเวลาที่ปรากฏใน เรื่อง ตลอดจนบรรยายฉากและสภาวะที่แวดล้อมตัวละคร ซึ่งแบ่งออกเป็นฉากจริงและฉากสมมุติ ลักษณะของฉากที่ดีจะต้องมีความชัดเจนและสมจริง สร้างอารมณ์และโน้มน้าวให้ผู้อ่านเกิด ความรู้สึกคล้ายตามว่าตนได้เข้าไปอยู่ในบรรยากาศนั้น ๆ โดยที่ผู้แต่งบรรยายฉากตามทัศนะของ ตนเองหรือทัศนะของตัวละคร ฉะนั้นในการพิจารณาประเมินค่าฉาก นอกจากจะต้องดูความสมจริงของ

ฉากแล้ว ยังต้องพิจารณาถึงความสัมพันธ์ของฉากกับเรื่องและความสัมพันธ์ของฉากกับตัวละคร อีกด้วย

บทสนทนา

บทสนทนา คือ บทพูดของตัวละครที่ใช้โต้ตอบกันในเรื่อง เป็นองค์ประกอบที่สำคัญ อีกองค์ประกอบหนึ่ง วนิดา บำรุงไทย (2544, น. 138-140) กล่าวว่า บทสนทนาเป็น องค์ประกอบที่สำคัญ ช่วยปรับเปลี่ยนกลวิธีการเล่าเรื่องไม่ให้เรียบเรื่อยและจำเจ ตลอดจนช่วยให้ผู้อ่านรู้สึก ว่าตัวละครมีชีวิตชีวา เหมือนกับได้มีส่วนร่วมอยู่ในเหตุการณ์ในนั้นด้วย ที่สำคัญคือ บทสนทนา จะต้องมีความสมจริง เป็นไปได้และสอดคล้องเหมาะสมที่จะเป็นคำพูดจากปากของตัวละครตัวนั้น ในบริบทของยุคสมัย สถานที่ เหตุการณ์ และอารมณ์ความรู้สึกของตัวละคร ซึ่งมีความสอดคล้อง กับคำกล่าวของ กระแส มาลาภรณ์ (2530, น. 18) ที่ว่า บทสนทนาที่ดีต้องเป็นไปตามธรรมชาติ เจตนาจะช่วยให้เนื้อเรื่องสนุกสนานขึ้น ให้เห็นจริงและอธิบายลักษณะของตัวละครได้ด้วย นักประพันธ์บางคนรู้ว่าตนเองเขียนบทสนทนาดี เพราะฉะนั้นบางเรื่องก็เลยมีแต่บทสนทนา ซึ่งถึงจะน่าอ่านน่าฟังแต่ก็ไม่เป็นไปตามธรรมชาติก็มี

กุหลาบ มัลลิกะมาส (2546, น. 115) ยังได้กล่าวถึงบทบาทหน้าที่ของบทสนทนาเพิ่มเติมว่า

1. เพื่อช่วยดำเนินเรื่อง แทนการบรรยายของผู้แต่ง โดยเฉพาะในบทละครบทสนทนา คือการดำเนินเรื่องโดยตรง
2. เพื่อช่วยให้รู้จักตัวละครในเรื่อง ทั้งรูปร่างลักษณะหน้าตา และนิสัยใจคอ โดยผู้แต่ง ไม่ต้องชี้แจงตรง ๆ
3. ช่วยให้มีวิธีการไม่ซ้ำซาก คือ เปลี่ยนเป็นสนทนาบ้าง เป็นการบรรยายบ้าง
4. สร้างความสมจริง คำพูดที่สมมุติว่าเป็นถ้อยคำจริง ๆ ของตัวละครทำให้รู้สึกใกล้ชิดกับความ เป็นจริงมากกว่าคำบรรยายของผู้แต่ง
5. ทำให้บทประพันธ์ น่าอ่าน น่าสนใจ และมีชีวิตชีวาขึ้น โดยเฉพาะบทสนทนาที่คมคาย มีอารมณ์ขัน หรือพูดได้ถูกต้องตามฐานะของตัวละคร และสมกับบทบาทในตอนนั้น ๆ

นอกจากนี้ กุหลาบ มัลลิกะมาส ยังได้กล่าวถึงการพิจารณาบทสนทนาว่า ในการพิจารณาเพื่อวิจารณ์วรรณคดีประเภทเรื่องเล่าใดก็ตาม ผู้วิจารณ์จะต้องพิจารณาบทสนทนา หรือ บทพรรณนาอธิบายตัวละคร เพื่อทราบว่าผู้แต่งนิยมวิธีการอย่างไร มากน้อยเพียงใด (บ้างก็ชอบที่จะอธิบายเสียเอง บ้างก็ให้ตัวละครสนทนากัน) บทสนทนามีประโยชน์อย่างไรในเรื่อง และผู้แต่งสามารถเพียงใดในการสร้างบทสนทนาให้สอดคล้องกันกับฐานะและลักษณะนิสัยตัวละครในเรื่อง คำถามเหล่านี้เป็นแนวทางให้ประเมินคุณค่าได้อย่างมีเหตุผล มีหลักเกณฑ์

ดังนั้นจากกล่าวสรุปได้ว่า บทสนทนา คือ บทพูดของตัวละครที่ใช้โต้ตอบกันในเรื่อง บทสนทนาจะต้องมีความสมจริงซึ่งจะช่วยให้ผู้อ่านทราบถึงลักษณะนิสัยของตัวละครและช่วยในการดำเนินเรื่อง โดยที่ผู้แต่งไม่ต้องใช้การบรรยายหรือพรรณนาตลอดไปทั้งเรื่อง ในการพิจารณา บทสนทนาให้พิจารณาว่ามีประโยชน์อย่างไรในเรื่อง ผู้แต่งสามารถการสร้างบทสนทนาให้สอดคล้องกันกับฐานะและลักษณะนิสัยตัวละครในเรื่องได้มากน้อยเพียงใด

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์วิจารณ์นวนิยาย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวกับการวิเคราะห์วิจารณ์นวนิยาย ในด้านองค์ประกอบทางวรรณกรรม ดังต่อไปนี้

จันทร์ดี แสงห้าว (2542, น. 268-273) ได้วิเคราะห์กลวิธีการถ่ายทอดอุดมการณ์ในนวนิยายสำหรับเด็กผู้ชนะการประกวดในงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ระหว่างปี พ.ศ.2519 – 2538 ผลการวิเคราะห์กลวิธีการถ่ายทอดอุดมการณ์ สรุปได้ว่า กลวิธีการถ่ายทอดอุดมการณ์ 4 วิธี คือ 1) การถ่ายทอดผ่านแก่นเรื่อง โดยถ่ายทอดอุดมการณ์เรื่อง ความสามัคคี การอนุรักษ์ ศิลปวัฒนธรรมของชาติ ความมีระเบียบวินัยและเคารพกฎหมาย ความขยันขันแข็ง ความรับผิดชอบต่อหน้าที่ ความรักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ การพึ่งตนเอง ความซื่อสัตย์ การเป็นผู้นำ หรือผู้ปกครอง ความเมตตาเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ความอดทน เข้มแข็ง กล้าหาญ ความรักในธรรมชาติ และการอนุรักษ์ การรักษาความสะอาด 2) การถ่ายทอดผ่านตัวละคร โดยถ่ายทอดอุดมการณ์เรื่อง ความเมตตา กรุณา เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ความอดทน อดกลั้น กล้าหาญ ขยันหมั่นเพียร มีความซื่อสัตย์ 3) การถ่ายทอดผ่านฉาก โดยถ่ายทอดอุดมการณ์เรื่องความซื่อสัตย์ สุจริต ความเมตตา เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ความรักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ ความขยันขันแข็ง 4) การถ่ายทอดผ่านบทสนทนาและศิลปะการใช้ภาษา โดยถ่ายทอดอุดมการณ์เรื่องความขยันหมั่นเพียร ความรักและอนุรักษ์ ธรรมชาติ ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่

ทิตติธิตา นาคเกษม (2545, น. 228-231) ได้ทำการศึกษาวิเคราะห์นวนิยายของ ประภัสสร เสวิกุล จากผลการศึกษาวิเคราะห์ด้านองค์ประกอบทางวรรณศิลป์ในนวนิยายของ ประภัสสร เสวิกุล พบว่า ประภัสสร เสวิกุล ได้ใช้ประสบการณ์การค้นคว้าข้อมูลและจินตนาการ มาผูกเป็นโครงเรื่อง โดยนิยมเริ่มเรื่องด้วยการบรรยายฉาก บรรยายตัวละคร บรรยายถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เป็นปมปัญหา สาระตงะสำคัญเกี่ยวกับวิธีการดำเนินชีวิตของผู้คนทั่ว ๆ ไป ทั้งในประเทศ และต่างประเทศ เพื่อนำเข้าสู่เนื้อเรื่องได้อย่างรวดเร็ว ได้ใช้ข้อขัดแย้งที่เกี่ยวกับเรื่องทัศนคติ ค่านิยม และสภาพความเป็นอยู่ของคนในสังคมมาเป็นการดำเนินเรื่องเป็นส่วนใหญ่ และนิยมเปิดเรื่องแบบโคกนาฏกรรมมากกว่าลักษณะอื่น ตัวละครส่วนใหญ่นักแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ออกมาได้ อย่างสมจริงและมีชีวิตชีวาน่าประทับใจ นอกจากนี้ยังมีการสร้างฉาก บรรยากาศ ทั้งในประเทศ

และต่างประเทศได้อย่างละเอียดและชัดเจน ดังนั้นนวนิยายของประภัสสร เสวิกุล จึงแสดงให้เห็นถึงวิถีชีวิตและค่านิยมของคนในแต่ละสังคมได้อย่างชัดเจนและกว้างขวาง

อารายา ผังลักษณ์ (2546, น. 157-161) ได้วิเคราะห์นวนิยายชุดล่องไพรของน้อย อินทนนท์ โดยศึกษาองค์ประกอบของนวนิยายในด้านโครงเรื่อง ตัวละคร ฉาก บทสนทนา กลวิธีการเล่าเรื่อง และแก่นของเรื่อง นอกจากนี้ยังได้ศึกษาท่วงทำนองแตงนวนิยาย และศึกษาภาพสะท้อนสังคมไทยที่ปรากฏในนวนิยาย จากนวนิยายชุดล่องไพร จำนวน 17 ตอน ผลการศึกษาองค์ประกอบของนวนิยายชุดล่องไพรของน้อย อินทนนท์ พบว่า โครงเรื่องของนวนิยายชุดนี้ ผู้เขียนนิยมเปิดเรื่องโดยการบอกสาเหตุของการเข้าป่าผจญภัย กลับการสร้าง ความสนใจใคร่รู้ควบคู่กันไป แล้วจึงสร้างปมปัญหาหรือข้อขัดแย้งและเหตุการณ์สำคัญในเรื่อง รวมทั้งการสร้าง ความสนใจใคร่รู้ในการดำเนินเรื่อง ซึ่งส่วนใหญ่จะดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา จนเรื่องคลี่คลายในตอนจบ มักจบแบบสุขนาฏกรรมมากกว่าลักษณะอื่น ตัวละครมีพฤติกรรมต่าง ๆ แบบสมจริงและตัวละครมีพฤติกรรมแบบเหนือจริง ฉากมีทั้งฉากที่เป็นจริงและ ฉากในจินตนาการ การสร้างฉากมีลักษณะเด่นคือ ฉากมีความเหมาะสมกับฐานะของตัวละคร และฉากมีความเหมาะสมกับเหตุการณ์และบรรยากาศในเรื่อง บทสนทนาบอกลักษณะนิสัยของตัวละคร และช่วยดำเนินเรื่องอย่างต่อเนื่องแล้วยังสร้างความสนใจใคร่รู้ให้เรื่องน่าติดตามและสนุกสนานขึ้น กลวิธีการเล่าเรื่องส่วนใหญ่ผู้เขียนหรือตัวละครในเรื่องเป็นผู้เล่าเรื่อง โดยเรียงไปตามลำดับเวลา แก่นเรื่องแสดงข้อคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมของมนุษย์ในด้านดีและด้านไม่ดี การแสดงกฎเกณฑ์ธรรมชาติหรือความเป็นธรรมชาติของโลก

ศิริลักษณ์ บัตรประโคน (2548, น. 100-102) ได้วิเคราะห์ทัศนะทางการเมือง และกลวิธีการนำเสนอที่ปรากฏในรวมเรื่องสั้นชุด "หลังอานบุรี" ของ วินทร์ เลียววาริณ ผลการศึกษาพบว่า วินทร์ เลียววาริณ เสนอทัศนะทางการเมืองไว้ 4 ทัศนะ ได้แก่ ทัศนะที่มีต่อนักการเมือง ทัศนะที่มีต่อพรรคการเมือง ทัศนะที่มีต่อระบบการเมือง และทัศนะที่มีต่อประชาชน ส่วนกลวิธีการเสนอทัศนะทางการเมืองมีทั้งสิ้น 6 กลวิธี ได้แก่ 1) กลวิธีการนำเสนอทัศนะโดยใช้ชื่อเรื่อง พบว่าผู้เขียนนิยมตั้งชื่อที่เป็นวลี บางชื่อใช้คำล้อคำศัพท์เฉพาะทางการเมือง สร้างความแปลกใหม่ น่าสนใจ 2) กลวิธีการนำเสนอทัศนะโดยใช้โครงเรื่อง พบว่า ผู้เขียนจะใช้โครงเรื่องนำเสนอทัศนะทางการเมืองที่มีต่อนักการเมือง พรรคการเมือง ระบบการเมือง สามารถใช้โครงเรื่องโดยรวมนำเสนอทัศนะได้อย่างชัดเจน แต่สำหรับโครงเรื่องที่ใช้นำเสนอทัศนะต่อประชาชนจะ ไม่ปรากฏในภาพรวมของโครงเรื่องเช่นสามทัศนะแรก 3) กลวิธีการนำเสนอทัศนะโดยใช้แก่นเรื่อง หากเป็นแก่นเรื่องที่สะท้อนพฤติกรรมของนักการเมือง ทัศนะที่ปรากฏมักจะเป็นไปในด้านลบ แก่นเรื่องที่สะท้อน

อำนาจกฎหมายและนักการเมือง จะเสนอความคิด มองว่าอำนาจทางการเมืองคอยแทรกแซงและเหนือกว่าอำนาจกฎหมาย แก่นเรื่องที่สะท้อนการทำงานและนโยบายของนักการเมือง ก็สะท้อนให้เห็นการไม่ปฏิบัติหน้าที่อย่างจริงจัง ส่วนแก่นเรื่องที่สะท้อนการทำงานของพรรคการเมือง มีเสนอให้เห็นผู้ที่อยู่เบื้องหลังการทำงานในพรรค 4) กลวิธีการนำเสนอทัศนะโดยใช้การเล่าเรื่อง พบว่าการเล่าเรื่องแบบบุรุษที่หนึ่ง จะนำเสนอเหตุการณ์สิ่งที่ตัวละครกระทำรวมทั้งได้ประสบมาในอดีต เป็นสื่อในการเสนอทัศนะ กรณีผู้เล่าเรื่องเป็นตัวละครรอง ทัศนะที่นำเสนอจะแทรกอยู่กับความคิด คำพูดและเหตุการณ์ที่เล่า 5) กลวิธีการนำเสนอทัศนะโดยใช้ตัวละครและบทสนทนา พบว่า ผู้เขียนใช้พฤติกรรมของตัวละครในการนำเสนอทัศนะล้อเลียน เสียดสีพฤติกรรมของนักการเมือง ใช้ความคิดของละครเป็นสื่อแสดงความเห็น 6) กลวิธีการนำเสนอทัศนะผ่านวาทีนาสู่เรื่อง พบว่า นำเสนอไว้ในส่วนนำเรื่องทุก ๆ เรื่องในเรื่องสั้นชุดนี้

พัชรिता หน่อแดง (2552, น. 66-68) ได้วิเคราะห์แนวคิดและกลวิธีการนำเสนอแนวคิดในนวนิยายที่ได้รับรางวัลของปิยะพร ศักดิ์เกษม พ.ศ.2537-2550 ผลการศึกษาวิเคราะห์ในด้านกลวิธีการนำเสนอแนวคิดสรุปได้ว่า ผู้เขียนใช้กลวิธีการนำเสนอแนวคิดโดยผ่านชื่อเรื่อง โครงเรื่อง ตัวละคร การเล่าเรื่อง ซึ่งสามารถทำให้ผู้อ่านเข้าใจแนวคิดที่นำเสนอได้อย่างชัดเจน จึงกล่าวได้ว่าวรรณกรรมที่ได้รับรางวัลของปิยะพร ศักดิ์เกษม มีคุณค่าเหมาะสมกับรางวัลที่ได้รับ

ภาวิณี ตรีเดซี (2554, น. 138-142) ได้ศึกษากลวิธีการนำเสนอพุทธธรรมในนวนิยายอิงธรรมะของสุชีพ ปุญญานุภาพ ซึ่งมีการใช้กลวิธีการนำเสนอในรูปแบบนวนิยายที่อิงอาศัยลักษณะของวรรณคดีพุทธศาสนา และมีการอ้างอิงข้อมูลหลักฐานจากคัมภีร์พระพุทธศาสนาเถรวาท จากการศึกษาพบว่า ผู้แต่งนำเสนอหลักธรรมด้วยการผูกเรื่องตามรูปแบบนวนิยายที่ยังคงรักษาเอกลักษณ์ของการเป็นวรรณกรรมศาสนา ด้วยการใช้กลวิธีการนำเสนอที่สัมพันธ์กับลักษณะของวรรณคดีพุทธศาสนา ได้แก่ การนำเอาเหตุการณ์ในพุทธประวัติมาเป็นโครงเรื่อง การสร้างโครงเรื่องย่อยที่ดัดแปลงจากอรรถกถาชาดก การยกอุทาหรณ์และการเล่าเรื่องแทรกการใช้ตัวละครที่เป็นบุคคลในพุทธประวัติ การใช้ฉากอินเดียสมัยพุทธกาล การใช้บทสนทนา ถาม-ตอบ เพื่อแสดงหลักธรรม กลวิธีดังกล่าวผู้แต่งนำมาปรับใช้ในการนำเสนอด้วยรูปแบบนวนิยายได้อย่างสอดคล้องกลมกลืน ทำให้การเสนอหลักพุทธธรรมมีความน่าสนใจ ชัดเจนและน่าเชื่อถือ อีกทั้งกลวิธีการนำเสนอเหล่านี้ยังมีบทบาทและความสำคัญในการช่วยสร้างความรู้ความเข้าใจหลักธรรมตามแนวพุทธศาสนาฝ่ายเถรวาท

จากงานวิจัยของผู้ทรงคุณวุฒิข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า งานวิจัยวรรณกรรมส่วนใหญ่จะมุ่งศึกษาวิเคราะห์วิจารณ์วรรณกรรมในด้านองค์ประกอบและกลวิธีการประพันธ์

ดังนั้น จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวมาข้างต้นนั้น ผู้วิจัยพบว่าผู้แต่งสามารถใช้กลวิธีในการนำเสนอแนวคิด ทศนคติ ผ่านองค์ประกอบของนวนิยายได้เป็นอย่างดี ผู้วิจัยจึงตั้งกรอบแนวคิดในการนำมาศึกษา กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดใน นวนิยายชุด "รักหม่มฟ้า" 5 องค์ประกอบดังนี้

1. กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านโครงเรื่อง โดยแบ่งออกเป็น 4 ประเด็น คือ
 - 1.1 การเปิดเรื่อง
 - 1.2 การดำเนินเรื่อง
 - 1.3 จุดสุดยอดของเรื่อง
 - 1.4 การปิดเรื่อง
2. กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านแนวคิด
3. กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านตัวละคร โดยแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ
 - 3.1 ตัวละครเอก
 - 3.2 ตัวละครปรปักษ์
 - 3.3 ตัวละครประกอบ
4. กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านฉาก
5. กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านบทสนทนา

บทที่ 3

วิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติด

การวิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดในนวนิยายชุด “รักหม่มฟ้า” ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบการวิจัยที่เกี่ยวกับกลวิธีการนำเสนอตามทฤษฎีการวิจารณ์วรรณกรรมดังนี้

1. กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านโครงเรื่อง โดยแบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ
 - 1.1 การเปิดเรื่อง
 - 1.2 การดำเนินเรื่อง
 - 1.3 จุดสุดยอดของเรื่อง
 - 1.4 การปิดเรื่อง
2. กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านแนวคิด
3. กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านตัวละคร โดยแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ
 - 3.1 ตัวละครเอก
 - 3.2 ตัวละครปรปักษ์
 - 3.3 ตัวละครประกอบ
4. กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านฉาก
5. กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านบทสนทนา

พระจันทร์กลางใจ

1. เนื้อเรื่องย่อ พระจันทร์กลางใจ

มาวิน วัชรวิบุรณ์ ผู้บริหารหนุ่มแห่งบริษัทมาวินเจมส์ เขามีอาการหวาดกลัว ความรุนแรง (PTSD) เพราะเหตุการณ์ร้ายในอดีตที่เกิดขึ้นกับเขาซึ่งกลายเป็นปมในใจ ขณะที่มาวินกำลังเดินทางกลับบ้านเขาได้ถูกมือปืนไล่ล่าหวังเอาชีวิตแต่โชคดีที่พิมพ์จันทร์ได้ช่วยชีวิตเขาเอาไว้ หลังจากเหตุการณ์นั้นแม้เวลาจะผ่านไปหลายวันแล้ว แต่มาวินก็ไม่อาจลืมผู้หญิงที่ช่วยชีวิตเขาได้ มาวินพยายามตามหาพิมพ์จันทร์ทุกวิถีทางแต่ก็ไม่พบเธอเสียที

พิมพ์จันทร์ มีอาชีพเป็นนักแสดงแทน อดีตของเธอนั้นคือผู้ต้องขังคดีค้ายาเสพติด หลังจากที่เธอได้รับอิสรภาพจากเรือนจำแล้ว เธอพยายามตามหาน้องสาวที่หายสาบสูญไปหลายปี แม้จะเพียรตามหาอย่างไรก็ไม่พบ จนกระทั่งเธอได้มีโอกาสร่วมแสดงละครกับวีรดา นางเอกดาวรุ่ง ถึงแม้ว่าวีรดาจะไม่ยอมรับแต่เธอก็มั่นใจว่าวีรดา คือ วาดดาวน้องสาวของเธอ

มาวินได้ให้ทางกองละครขอยืมเครื่องเพชรในการถ่ายทำ ทำให้เขาได้พบกับวีรดาและพิมพ์จันทร์ วีรดาให้ความสนใจในตัวมาวินเพราะเขาจะทำให้เธอมีความโด่งดังขึ้นมา ระหว่างการถ่ายทำพิมพ์จันทร์ประสบอุบัติเหตุ มาวินเป็นห่วงพิมพ์จันทร์อย่างมากและรีบพาเธอส่งโรงพยาบาลทันที เหตุการณ์นี้ทำให้วีรดาและณัฐวรินทร์ดาราสาวอีกคนที่เป็นอดีตคู่ครองของมาวินไม่พอใจ หลังจากนั้นมาวินช่วยเหลือพิมพ์จันทร์อีกบ่อยครั้งจนทำให้ความรู้สึกของพิมพ์จันทร์ที่มีต่อมาวินเริ่มเปลี่ยนไป แต่เธอก็ไม่สามารถเปิดเผยความรู้สึกนั้นได้ พิมพ์จันทร์กลัวมาวินและคนรอบข้างของเขาจะรังเกียจเธอ เนื่องจากเธอเคยเป็นอดีตผู้ต้องขังมาก่อน

วีรดาเชื่อว่ามาวินรักพิมพ์จันทร์ เธอรู้สึกอิจฉาที่ใคร ๆ ก็พากันรักพิมพ์จันทร์ตั้งแต่ยังเล็ก วีรดาบอกความจริงกับมาวินว่าพิมพ์จันทร์เคยต้องโทษเพื่อหวังที่จะให้มาวินรังเกียจพิมพ์จันทร์แต่ก็ไม่เป็นผลสำเร็จ วีรดาแนะนำณัฐวรินทร์ให้รู้จักกับบรรลุลคนรั้งซึ่งเป็นคนขายยาเสพติดให้เธอทั้งสอง ล่อลวงณัฐวรินทร์ให้เสพยาเสพติด ขณะเดียวกันพิมพ์จันทร์ก็พยายามทำทุกวิถีทางเพื่อไม่ให้วีรดายุ่งเกี่ยวกับบรรลุลคนรั้งและยาเสพติดอีก พิมพ์จันทร์แอบสะกดรอยตามวีรดาไปที่สถานบันเทิงแห่งหนึ่ง เธอเห็นเหตุการณ์ที่วีรดากำลังส่งยาให้กับลูกค้าจึงได้แอบบันทึกภาพไว้ แต่ยังไม่ทันที่เธอจะบันทึกภาพได้ทั้งหมด คนดูแลสถานบันเทิงเห็นเข้าจึงได้เกิดเหตุทะเลาะวิวาทขึ้น พิมพ์จันทร์หนีการไล่ล่าโดยมีมาวินเป็นผู้ให้การช่วยเหลือ เหตุการณ์นี้ทำให้อาการป่วยของมาวินกำเริบจนต้องเข้ารักษาตัวที่โรงพยาบาล เมื่อหายดีแล้วพิมพ์จันทร์ได้เป็นครูสอนวิชาป้องกันตัวให้แก่มาวิน โดยหวังว่าอาการหวาดกลัวความรุนแรงของมาวินจะหายไป เมื่อผ่านเหตุการณ์ร้ายแรงด้วยกันบ่อยครั้งความสัมพันธ์ของทั้งคู่จึงพัฒนาขึ้น

ในช่วงเวลานี้พิมพ์จันทร์มีความสุขมาก แต่ในความสุขของพิมพ์จันทร์ วีรดาก็เฝ้ามองด้วยความริษยา เธอไม่ต้องการให้พิมพ์จันทร์มีที่ยืนในสังคม เธอจึงวางแผนให้ณัฐวรินทร์ขโมยเครื่องเพชรที่ใส่เข้ามาจากและโยนความผิดให้กับพิมพ์จันทร์ ณัฐวรินทร์กลัวหาพิมพ์จันทร์ตามแผนที่วางไว้พร้อมทั้งบอกกับทุกคนในกองถ่ายว่าพิมพ์จันทร์เคยต้องโทษมาก่อน อดีตของพิมพ์จันทร์นั้นทำให้ทุกคนหลงเชื่อคำพูดของณัฐวรินทร์และตั้งท่ารังเกียจเธอ เมื่อพิมพ์จันทร์ติดตามแผนที่วางไว้ วีรดาจึงได้ยกเครื่องเพชรที่ขโมยมาให้กับณัฐวรินทร์ไป

มาวินรู้ตัวคนร้ายตัวจริงจึงได้วางแผนกับเจ้าหน้าที่ตำรวจบุกไปยังคอนโดเพื่อจับกุมณัฐวรินทร์ เมื่อไปถึงก็พบว่าณัฐวรินทร์และเพื่อน ๆ ไฮโซกำลังจัดปาร์ตี้ยาเสพติดกันอยู่ ณัฐวรินทร์ขัดทอดมายังวีรดาทั้งเรื่องขโมยสร้อยเพชรและยาเสพติด และนอกจากนี้วีรดา还被ขุดคุ้ยคดีไฟไหม้บ้านเก่าของพ่อบุญธรรมซึ่งแท้จริงแล้วเป็นการฆาตกรรมที่เธอเป็นผู้ลงมือทำนั่นเอง เธอรู้สึกหวาดกลัวจนเกิดภาพหลอนขึ้นจนทำให้เธอตกจากคอนโดสูงและเสียชีวิตในที่สุด

พิมพ์จันทร์เสียใจกับการจากไปของน้องสาวจึงได้ร่วมวางแผนกับตำรวจในการจับกุม รสสุคนธ์ โดยพิมพ์จันทร์อาสาเป็นสายและแฝงตัวเข้าไปในกลุ่มของรสสุคนธ์ เมื่อถึงวันนัดหมายส่ง มอทยาเสฟติดล่อใหญ่ พิมพ์จันทร์ทำตามแผนการที่วางไว้ เมื่อเจ้าหน้าที่บุกเข้าจับกุม รสสุคนธ์ ไหวตัวทันและหนีไป แต่ก็ไปไม่รอดเพราะสุดท้ายก็ถูกฆาตักตอนโดยพวกเดียวกัน

หลังจากเหตุการณ์บุกจับยาเสฟติดเสร็จสิ้น มาวินได้ขอพิมพ์จันทร์แต่งงาน แต่เธอ คิดว่าเธอไม่คู่ควรกับมาวินรวมทั้งมาริสาแม่ของเขาก็ไม่ยอมรับในตัวเธอ มาวินทำให้เธอเห็นว่า อดีตของเธอไม่สำคัญสำหรับเขา เขาขอให้เธอเป็นนางแบบให้กับมาวินเจมส์ในงานโชว์เครื่องเพชร ที่ประเทศเบลเยียม พิมพ์จันทร์มีโอกาสได้แสดงความสามารถในการเดินแบบ ความโดดเด่นของ พิมพ์จันทร์ทำให้สื่อต่างประเทศสนใจ ไม่มีนักข่าวคนไหนถามถึงเรื่องที่เคยจำคุกมาก่อน อาจ เพราะดาราสอลลิวูดหลายคนก็เคยผ่านเรื่องราวเลวร้ายพวกนี้มาก่อน ทุกคนล้วนมองกันที่ผลงาน แต่นั่นก็ยังไม่อาจทำให้มาริสายอมรับในตัวพิมพ์จันทร์

มาริสาได้รู้ความจริงว่าสินทรัพย์ของเธอดีกว่าตำแหน่งผู้บริหารระดับสูงของ มาวินเจมส์ได้ยกยอกเงินบริษัทและเป็นผู้อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์ทำร้ายมาวินตั้งแต่ตอนที่เขายัง เป็นเด็กรวมทั้งเหตุการณ์ที่มาวินถูกไล่ยิง สินทรัพย์ตัวมาริสาไปยังที่เปลี่ยวร้างแห่งหนึ่ง เขาทำร้าย มาริสาและกำลังจะฆ่าปิดปากเธอแต่โชคที่พิมพ์จันทร์ช่วยเหลือไว้ได้ เหตุการณ์นี้ทำให้มาริสา ซาบซึ้งใจในความดีของพิมพ์จันทร์และเปิดใจยอมรับพิมพ์จันทร์ หลังจากนั้นมาวินและพิมพ์จันทร์ ก็ได้แต่งงานกันในที่สุด

2. กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสฟติด

2.1 กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสฟติดผ่านโครงเรื่อง

จากการศึกษาพบว่า โครงเรื่องของนวนิยายเรื่อง พระจันทร์กลางใจ มีการวาง โครงเรื่อง ดังนี้

2.1.1 การเปิดเรื่อง

จากการศึกษานวนิยายเรื่อง พระจันทร์กลางใจ ผลปรากฏว่าไม่พบ กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสฟติดผ่านการเปิดเรื่อง

2.1.2 การดำเนินเรื่อง

จากการศึกษาพบว่านวนิยายเรื่อง พระจันทร์กลางใจ มีลักษณะ การดำเนินเรื่องไปตามลำดับเวลา โดยมีการสร้างปมขัดแย้งของเรื่อง ดังนี้

1) ตัวละครขัดแย้งกับตัวละคร จากการศึกษพบว่า พิมพ์จันทร์ คือ ตัวละครเอกฝ่ายหญิงซึ่งเป็นอดีตผู้ต้องขังคดีค้ายาเสฟติดขัดแย้งกับวีรดา ตัวละครปรปักษ์ที่เป็น ผู้เสพยาเสฟติด เนื่องจากในวัยเด็กวีรดา มักจะถูกเปรียบเทียบกับพิมพ์จันทร์อยู่เสมอ และจบลงที่

พิมพ์จันทร์คิดว่า จนวีรดาารู้สึกว่าตัวเองกลายเป็นคนไม่สำคัญ รวมทั้งพิมพ์จันทร์ยังเป็นสาเหตุที่ทำให้พ่อและแม่เสียชีวิตจึงทำให้วีรดาเกลียดชังพิมพ์จันทร์และนำไปสู่การฆ่าเสพติด เพื่อให้ตนเองมีความโดดเด่นและเป็นที่ยอมรับ แม้เป็นการยอมรับในด้านมืดก็ตาม ดังความว่า

...ทุกครั้งที่เธอเห็นหน้าพิมพ์จันทร์เธอก็เกลียดฝายนั้นอย่างจับหัวใจ เพราะไม่ใช่เพียงแค่อีกฝายเป็นสาเหตุการตายของพ่อและแม่ แต่ทุกคนมักจะเปรียบเทียบเธอกับพี่สาวเสมอ และการเปรียบเทียบทุกครั้งจะต้องจบลงที่พิมพ์จันทร์ดีกว่า เพราะต้องการการยอมรับเธอจึงเข้าไปอยู่ในกลุ่มเพื่อนอันธพาล ทำทุกอย่างเพื่อให้ตัวเองมีที่ยืน ตั้งแต่หนีเรียน ทะเลาะวิวาทต่อบตีกับเพื่อนต่างกลุ่ม เทียบกลางคืน ส่ำแต่มีผู้ชายทั้งที่อายุยังไม่ถึงสิบห้า และที่ร้ายที่สุดเห็นจะเป็นเรื่องการลองยาเสพติด

(ญนันทร, 2559, น. 316)

นอกจากนี้ พิมพ์จันทร์ยังมีความขัดแย้งกับรสสุคนธ์ ตัวละครประกอบที่เป็นผู้ค้ายาเสพติด เนื่องจากรสสุคนธ์เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้วีรดาต้องตาย พิมพ์จันทร์ต้องการแก้แค้นรสสุคนธ์จึงอาสาเป็นสายลับให้กับตำรวจเพื่อปราบปรามขบวนการค้ายาเสพติด ดังความว่า

..."รสสุคนธ์คะ เธอเคยเป็นผู้ต้องขังเรือนจำเดียวกับจันทร์" พุดไปมือของพิมพ์จันทร์ก็กำแน่นอย่างไม่รู้ตัว เธอต้องสูญเสียน้องสาวไปส่วนหนึ่งก็เพราะรสสุคนธ์เป็นสาเหตุ...

"จันทร์จะเป็นสายให้พี่วัฒน์จัดการกับรสสุคนธ์เองคะ จันทร์คงตายตาไม่หลับ หากยังเห็นพวกมันก่อกรรมทำเข็ญกับครอบครัวคนอื่น"

(ญนันทร, 2559, น. 428)

จากเหตุการณ์ข้างต้น แสดงให้เห็นการนำปมขัดแย้งระหว่างตัวละครกับตัวละคร สะท้อนให้เห็นสาเหตุในการเสพยาเสพติดของวัยรุ่นซึ่งเป็นช่วงวัยหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต บางคนมีความอยากรู้อยากลอง บางคนต้องการเป็นที่ยอมรับจากเพื่อน จึงไปทดลองเสพยาเสพติดเหล่านั้นเพื่อแสดงความเป็นพวกเดียวกัน บางคนมีความคึกคะนอง ต้องการแสดงความเก่งกล้าของตนในกลุ่มเพื่อน จึงเสพยาเสพติดเพื่อให้เพื่อนยอมรับว่าตนเก่ง หรือบางคนมี

ความผิดหวังในชีวิตของตนเอง ผิดหวังในชีวิตครอบครัว เพื่อเป็นการประชดตนเองหรือประชดผู้อื่น จึงหันไปเสพยาเสพติดทั้ง ๆ ที่ทราบว่าเป็นสิ่งไม่ดีก็ตาม และยังสะท้อนการแก้ไขปัญหายาเสพติด ด้วยการเป็นสายลับ ซึ่งเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้ได้รับผลกระทบจากปัญหายาเสพติดในด้านอดีต ผู้ต้องขังคดีค้ายาเสพติดได้มีส่วนร่วมในการทำสายลับขบวนการค้ายาเสพติด

2) ตัวละครขัดแย้งกับสังคม จากการศึกษาพบว่า พิมพ์จันทร์มีความขัดแย้งกับสังคมโดยเฉพาะกับกลุ่มพนักงานในบริษัทมาวินเจมส์ เนื่องจากพิมพ์จันทร์มีปมอดีตเป็นผู้ต้องขังเรือนจำ ทั้ง ๆ ที่พนักงานเหล่านั้นไม่ทราบถึงสาเหตุของการเป็นผู้ต้องขังในเรือนจำคดียาเสพติด เพียงแต่บุคคลเหล่านั้นถือว่าผู้ที่มาจากเรือนจำเป็นคนไม่ดี ดังเหตุการณ์ตอนที่พิมพ์จันทร์เข้าไปพบมาวินที่บริษัทของเขา ความว่า

...เมื่อลิฟต์กำลังจะถึงจุดหมายปลายทาง พิมพ์จันทร์ก็เอาชุดที่ติดกับเสื้อวอร์มขึ้นมาคลุมศีรษะ แม้รู้ว่ามันไม่ได้ช่วยอะไรแต่เธอก็รู้สึกว่ามันคือเกราะที่ทำให้คนอื่นมองเห็นหน้าเธอไม่ชัด เมื่อเจอกันครั้งหน้าก็จะจำกันไม่ได้ ซึ่งมันทำให้เธอสบายใจ แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็เห็นพนักงานหลายคนของมาวินเจมส์มองเธออย่างสนใจ และบางคนถึงขั้นใช้สายตาเหยียดหยามเธอด้วยซ้ำ... ทว่ายังไม่ทันได้ก้าวออกจากประตู เสียงไวววายของพนักงานอีกคนก็ดังขึ้น

“โทรศัพท์ฉันหาย! จับผู้หญิงคนนั้นเอาไว้ มันขโมยโทรศัพท์ฉัน!”

...แล้วใจเธอก็สั่นสะท้าน เมื่อเห็นว่าพนักงานคนนั้นชี้มาทางเธอ เลี้ยววินาทีถัดมาเธอถูกรุมล้อมด้วยกลุ่มคน ทั้งพนักงานของมาวินเจมส์ ทั้ง รมภ. รวมถึงคนอื่น ๆ ที่อยู่ในละแวกนั้น เธอตกตะลึงไปชั่วขณะเพราะไม่คิดว่าตัวเองจะกลายเป็นผู้ต้องหาในคดีนี้

(ญนันทร, 2559, น. 181-182)

จากเหตุการณ์ข้างต้น แสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมของพิมพ์จันทร์แสดงการสร้างเกราะป้องกันตนเองเพื่อปกปิดปมในอดีตที่เคยเป็นผู้ต้องขังในเรือนจำ เธอจึงขาดความมั่นใจในหลาย ๆ เรื่อง จนทำให้พนักงานในบริษัทมาวินเจมส์มองเธอในพฤติกรรมที่ไม่ปกติ เกิดอคติ ไม่ไว้วางใจจนเป็นเหตุให้เธอถูกสังคมกล่าวหาว่าเป็นขโมย

จากพฤติกรรมของพิมพ์จันทร์และพนักงานแสดงให้เห็นถึงลักษณะความขัดแย้งของตัวละครกับสังคมซึ่งเกิดจากปมในอดีตของพิมพ์จันทร์ที่เคยเป็นผู้ต้องขังในเรือนจำ สะท้อนให้เห็นถึงปัญหายาเสพติดในด้านผลกระทบจากการทำผิดคดีค้ายาเสพติดแสดงให้เห็น

เห็นว่าเมื่อไปพัวพันกับยาเสพติดจนได้รับโทษเป็นผู้ต้องขังในเรือนจำแล้วเมื่อพ้นโทษออกมาสังคมมักไม่ให้การยอมรับ ถูกกลั่นแกล้งสิทธิต่าง ๆ ไม่ว่าจะป็นข้อกฎหมายหรืออคติส่วนบุคคล ถูกมองด้วยสายตาหวาดระแวง และเหยียดหยาม บุคคลเหล่านี้จึงถือเป็นผู้ด้อยโอกาสทางสังคม

3) ตัวละครขัดแย้งกับตัวเอง จากการศึกษาพบว่า พิมพ์จันทร์มีความขัดแย้งกับตัวเอง ดังจะเห็นได้จากเหตุการณ์ตอนที่มาวินได้จับมือพิมพ์จันทร์แสดงความรู้สึกผูกพัน ความรัก ความใส่ใจในตัวพิมพ์จันทร์แต่พิมพ์จันทร์รู้สึกรังเกียจตนเอง คิดว่าตนเองไม่ควรอยู่กับมาวินเพราะปมในอดีตที่เคยเป็นผู้ต้องขังคดีค้ายาเสพติด แต่เธอก็รู้สึกอบอุ่นและผูกพันที่ได้รับความรู้สึกดีที่มาจากมาวินถ่ายทอดมาสู่เธอ ความว่า

...พิมพ์จันทร์ตามมาวินมาที่รถโดยที่ในสมองของเธอยังสะท้อนคำพูดของวีรดา วรไปวนมาเธอเหลือบมองดูมือของตัวเองที่ถูกมาวินกุมเอาไว้... ถูกแล้ว มันเป็นมือสกปรก ซึ่งไม่ควรอยู่กับเขาเลย เธออยากจะชักมันกลับแต่ความอบอุ่นจากมือของเขาที่ถ่ายทอดมาสู่มือที่เย็นเฉียบของเธอ มันต่อตรงถึงหัวใจ เป็นครั้งแรกที่เธอรู้สึกถึงการปกป้องจากใครสักคนอย่างจริงจัง มันทำให้เธออวรณ์ เธอควรจะทำอย่างไรดี เธอควรบอกเขาเกี่ยวกับเรื่องที่ผ่านมาไหม... บอกแล้วเขาจะรับได้หรือเปล่า แล้วถ้าเขาไม่รับได้ เขาคงจะปล่อยมือเธอไปใช่ไหม

(ญันทร, 2559, น. 297)

จากความรู้สึกของพิมพ์จันทร์ ย่อมแสดงให้เห็นว่าพิมพ์จันทร์รู้สึกรังเกียจมือของตนเองที่ถูกมาวินจับ ด้วยเหตุที่ว่าเธอมีอดีตเป็นผู้ต้องขังคดีค้ายาเสพติด แต่ในขณะที่เดียวกันพิมพ์จันทร์ก็ไม่อยากจะปล่อยมือนั้นเพราะเธอรูสึกอบอุ่นจนเป็นความสุขใจ แต่แล้วเธอก็กลับมาขัดแย้งกับความคิดของตัวเองที่ต้องการบอกถึงอดีตที่ผ่านมาให้มาวินทราบ เธอเกิดความกลัวและไม่แน่ใจ เมื่อกล่าวความจริงในอดีตออกไปแล้วมาวินจะรับได้หรือไม่ แล้วจะปล่อยมือเธอไปหรือไม่ พฤติกรรมภายในจิตใจดังกล่าวของพิมพ์จันทร์ เป็นการแสดงให้เห็นถึงความขัดแย้งภายในจิตใจของตัวพิมพ์จันทร์เองอันมีสาเหตุมาจากปัญหาเสพติดที่เธอเคยเป็นผู้ต้องขังคดีค้ายาเสพติดนั่นเอง ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงผลกระทบภายในจิตใจของอดีตผู้ต้องขัง บุคคลเหล่านั้นมักรู้สึกว่าตนเองต่ำต้อย ต้อยค่า ขาดความภาคภูมิใจ มีตราบาปในชีวิต แม้จะได้รับโทษตามกฎหมาย แต่ตราบาปนั้นก็กลายเป็นแผลในจิตใจที่เขาเหล่านั้นเอาไว้ใช้กักขังตนเอง

จากข้อความข้างต้นที่เกี่ยวกับการสร้างปมขัดแย้งในการดำเนินเรื่องของนวนิยายเรื่อง พระจันทร์กลางใจ จะเห็นได้ว่าผู้แต่งได้ใช้กลวิธีการสร้างปมขัดแย้งในการดำเนินเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นตัวละครขัดแย้งกับตัวละคร ตัวละครขัดแย้งกับสังคม และตัวละครขัดแย้งกับตัวเอง เป็นกลวิธีในการนำเสนอปัญหาเสียดสีที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของตัวละครเอก คือ ตัวละครหลักเลี้ยงสังคม ตัวละครรู้สึกด้อยค่าในตนเอง ตัวละครต่อต้านยาเสพติด จึงนำมาซึ่งพฤติกรรมและความสัมพันธ์กับตัวละครอื่น ๆ ซึ่งสะท้อนปัญหาเสียดสีในเรื่องสาเหตุของการเสพยาเสพติด การได้รับผลกระทบจากการพัวพันคดียาเสพติด และการแก้ไขปัญหาเสียดสีด้วยการเป็นสายลับ

2.1.3 จุดสุดยอดของเรื่อง จากการศึกษาพบว่านวนิยายเรื่อง พระจันทร์กลางใจ ในส่วนจุดสุดยอดของเรื่อง คือตอนที่พิมพ์จันทร์ได้เข้าร่วมปฏิบัติการทำลายล้างขบวนการค้ายาเสพติด ซึ่งมีการนำเสนอปัญหาเสียดสีในประเด็นการให้โอกาสดีต่อผู้ต้องขังคดีค้ายาเสพติดได้ร่วมแก้ไขปัญหาเสียดสีด้วยการเป็นสายลับ ดังความว่า

...“จันทร์จะเป็นสายให้พี่ตัวเองคะ”

“อะไรนะ” การบอกกล่าวนั้นทำให้นายตำรวจหนุ่มหันมามองหญิงสาวตรงหน้าอย่างเต็มตาอีกครั้ง แม้จะได้ยินในสิ่งที่เธอพูดแต่เขาก็ต้องถามย้ำเพื่อความแน่ใจว่าไม่ได้ยินผิดไป

“จันทร์จะเป็นสายให้พี่ฉันจัดการกับรสนุคน์เอง จันทร์คงตายตาไม่หลับหากยังเห็นพวกมันก่อกรรมทำเข็ญกับครอบครัวคนอื่น”

(ญันนทร, 2559, น. 428)

นอกจากนี้ ในส่วนของจุดสุดยอดของเรื่องยังแสดงให้เห็นถึงผลจากการกระทำของผู้ค้ายาเสพติด ดังตอนที่รสนุคน์ถูกฆ่าตัดตอนจากขบวนการค้ายาเสพติด ความว่า

...“ทำไมถึงเป็นพี่” เสียงรสนุคน์ค่อนข้างสั่น เพราะรู้ว่าผู้ชายคนนี้ทำหน้าที่อยู่อย่างเดียว นั่นคือการเก็บกวาด

“เพราะเสี่ยอยากให้เธอเดินทางไปแบบสบายที่สุดไงล่ะ”

“ทำไม ทำไมต้องทำกับฉันแบบนี้”

...ร่างของรสสุคนธ์สิ้นเทา รสสุคนธ์ยกมือไหว้อ้อนวอน เธอเพียงจะอายุแค่นี้สิบกว่า ๆ จะมาจบชีวิตลงอย่างนี้ไม่ได้...

“อย่า”

ทว่ายังไม่ทันสิ้นเสียงร้องห้าม มัจจุราชจากปลายกระบอกรบก็พุ่งเข้ามากลางหน้าผาก ความเจ็บปวดนั้นแผ่ซ่านไปทั่วร่างกาย รสสุคนธ์ล้มทั้งยืน เลือดสีแดงหลั่งริน ส่งกลิ่นคาวคละคลุ้ง ลมหายใจเริ่มติดขัด กว่าจะสำนึกได้ว่าโอกาสของตัวเองมีค่ามากขนาดไหนทุกอย่างก็สลายไปเสียแล้ว

(ณนันทร, 2559, น. 452-453)

จากข้อความข้างต้น แสดงให้เห็นถึงการถูกฆ่าตัดตอนของรสสุคนธ์จากขบวนการค้ายาเสพติด ซึ่งเป็นผลกระทบที่ได้รับจากการกระทำความชั่วของผู้ค้ายาเสพติดในรูปแบบหนึ่ง

จากการศึกษาจุดสุดยอดของเรื่อง สะท้อนให้เห็นถึงการได้รับโอกาสเป็นสายลับของพิมพ์จันทร์และความไว้วางใจของคนในสังคมที่มีต่อเธอซึ่งเป็นอดีตผู้ต้องขังคดีค้ายาเสพติดให้มีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหายาเสพติดโดยการเข้าร่วมแผนการในการทำลายล้างขบวนการค้ายาเสพติด และยังแสดงให้เห็นถึงจุดจบของรสสุคนธ์ที่เป็นผู้ค้ายาเสพติดที่ถูกกำจัดจากขบวนการค้ายาเสพติดด้วยกันเพื่อสื่อให้เห็นว่ายาเสพติดส่งผลให้เกิดการฆาตกรรมในกลุ่มผู้ค้ายาเสพติด

2.1.4 การปิดเรื่อง จากการศึกษานวนิยายเรื่อง พระจันทร์กลางใจ พบว่าในการปิดเรื่องเป็นการปิดเรื่องในลักษณะสุชานาฏกรรม (Happy Ending) โดยการนำเสนอการได้รับโอกาสของอดีตผู้ต้องขังคดีค้ายาเสพติดอย่างพิมพ์จันทร์ ให้เป็นที่ยอมรับของสังคม ดังตอนที่พิมพ์จันทร์ได้ถูกรับเลือกให้เป็นผู้เดินแพ้น้ำมันโซว์งานเครื่องเพชรในกิจการของมาวิน พิมพ์จันทร์มีความโดดเด่นเป็นที่ประทับใจของคนในสังคมที่ได้พบเห็น ทั้งความงามทางกายและทางใจ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงคุณค่าของพิมพ์จันทร์ อดีตผู้ต้องขังคดีค้ายาเสพติดที่ได้รับโอกาสและการยอมรับจากสังคม ดังความว่า

...แล้วพิมพ์จันทร์ก็ไม่ทำให้มาวินเจมส์ผิดหวัง แม้เธอจะเป็นเพียงนางแบบที่ไม่โด่งดังเช่นคนอื่น ๆ แต่ความเป็นธรรมชาติของเธอทำให้ทุกอย่างดูลงตัว หญิงสาวเฉิดฉายในชุดราตรีสีน้ำเงินเข้มที่รังสรรค์ให้เหมือนกับห้องฟ้ากว้าง อัญมณีสีเหลืองจึงโดดเด่นเหมือนคืนที่จันทร์ไร่มะฆ

(ญันนทร, 2559, น. 487)

นอกจากนี้ ในตอนท้ายของเรื่องมาวินยังได้แสดงให้เห็นว่าผู้ที่ด้อยโอกาสมือดีเป็นผู้ต้องขังอย่างพิมพ์จันทร์ มีคุณค่าคู่ควรกับมหาเศรษฐีธุรกิจเครื่องเพชรอย่างมาวิน โดยการแต่งงานและมอบแหวนเพชรที่มีมูลค่าสูง แสดงให้เห็นถึงการได้รับโอกาสของพิมพ์จันทร์ทั้งในเรื่องของความรักและการยอมรับจากคนในสังคมชั้นสูงอย่างมาวิน ดังความ

...มาวินก็คุกเข่าลงต่อหน้าคนป่วย ก่อนที่จะล้วงกล่องแหวนออกมาจากกระเป๋า ซึ่งแหวนวงนี้เป็นส่วนหนึ่งของเครื่องเพชรชุดจันทร์กระจ่างฟ้าอันโด่งดังของมาวินเจมส์นั่นเอง "จันทร์ เรามาแต่งงานกันเถอะนะ อย่ารออะไรอีกเลย"

...มาวินยิ้มว่า สวมแหวนให้ว่าที่เจ้าสาวของตัวเองทันทีก่อนที่จะลุกขึ้นและรวบเธอมากอด... ในที่สุดพิมพ์จันทร์ก็ได้พบกับความสุขแท้จริงเสียที

(ญันนทร, 2559, น. 524-525)

จากข้อความข้างต้น สะท้อนให้เห็นว่าผู้ที่เคยทำผิดในเรื่องยาเสพติดจนกระทั่งต้องโทษจำคุก เมื่อบุคคลเหล่านั้นกลับตัวกลับใจ สังคมให้อภัย ให้โอกาส พวกเขาจะสามารถกลับตัวเป็นคนดีของสังคมได้ และย่อมได้รับผลตอบแทนที่ดี

ดังนั้น จากการศึกษาทฤษฎีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านโครงเรื่องของนวนิยายเรื่อง**พระจันทร์กลางใจ** พบว่าการดำเนินเรื่องมีการสร้างปมขัดแย้งที่สะท้อนปัญหาเสพติดเรื่องสาเหตุในการเสพยาเสพติดของวัยรุ่น การแก้ไขปัญหายาเสพติดด้วยการเป็นสายลับและผลกระทบจากการเป็นอดีตผู้ต้องขังคดีค้ายาเสพติด ส่วนจุดสุดยอดของเรื่องเป็นการนำเสนอปัญหาเสพติดในเรื่องการได้รับผลกระทบของผู้ค้ายาเสพติดที่มีจุดจบในการถูกฆาตกรรมตัดตอนและการเปิดโอกาสให้อดีตผู้ต้องขังคดีค้ายาเสพติดได้มีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหายาเสพติด ในการร่วมทำสายลับขบวนการค้ายาเสพติด และการปิดเรื่องที่สะท้อนให้เห็นถึงการได้รับโอกาสและเป็นที่ยอมรับจากสังคมของอดีตผู้ต้องขังคดีค้ายาเสพติดที่กลับตัวกลับใจเป็นคนดี

2.2 กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านแนวคิด

จากการศึกษาพบว่านวนิยายเรื่อง พระจันทร์กลางใจ มีแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับปัญหาเสพติดในแนวคิดหลัก คือ การให้โอกาสอดีตผู้ต้องขังที่กลับตัวเป็นคนดีได้มีที่ยืนในสังคม อีกทั้งยังนำเสนอมุมมองเกี่ยวกับผู้ที่เคยทำผิดพลาดและอยากกลับตัวแต่ต้องเผชิญกับแรงเสียดทานของสังคมที่ทำให้การดำเนินชีวิตนั้นเต็มไปด้วยความยากลำบาก ดังเห็นได้จาก

มาวินให้โอกาสพิมพ์จันทร์ซึ่งเป็นอดีตผู้ต้องขังคดียาเสพติดมาเป็นคนรักของตน และสนับสนุนให้พิมพ์จันทร์เป็นผู้เดินแพะชั้นโซ่โรงงานเครื่องเพชรในกิจการของตนเอง อีกทั้งมาวินยังให้โอกาสอดีตผู้ต้องขังคดียาเสพติดทั้งชายและหญิงโดยรับเข้าทำงานเป็นแม่บ้าน พนักงาน ออกแบบและจัดทำเครื่องเพชรในบริษัทของตนเอง

จากเหตุการณ์ที่กล่าวในข้างต้นจะเห็นได้ว่าตัวละครเอกฝ่ายชายได้ให้โอกาสกับบุคคลที่มีอดีตเป็นผู้ต้องขังเรือนจำในคดียาเสพติดทั้งตัวละครเอกฝ่ายหญิงและตัวละครประกอบ เป็นการสะท้อนให้เห็นถึงแนวคิดหลักที่กล่าวถึงการให้โอกาส เป็นการนำเสนอวิธีการแก้ปัญหาให้กับผู้ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด และนอกจากนี้ในนวนิยายเรื่อง พระจันทร์กลางใจ ยังมีแนวคิดรองที่สนับสนุนให้แนวคิดหลักมีความสมบูรณ์ คือ การนำเสนอเรื่องปมปัญหาในใจของตัวละครเอก ซึ่งตัวละครเอกฝ่ายหญิงจะมีปมปัญหาในใจเกี่ยวกับการเคยเป็นผู้ต้องขังคดียาเสพติด ในการดำเนินเรื่องนั้นเนื่องจากแนวคิดหลักเป็นเรื่องของการให้โอกาสผู้ที่มีปัญหา ดังนั้นแนวคิดรองที่นำเสนอเกี่ยวกับปมปัญหาของตัวละครเอกฝ่ายหญิงจึงเป็นการสนับสนุนให้เห็นว่าแนวคิดหลักมีความสำคัญในเรื่องของการให้โอกาสคน

จึงสามารถสรุปได้ว่านวนิยายเรื่อง พระจันทร์กลางใจ มีแนวคิดที่สนับสนุนให้เห็นกลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดในมุมมองของการแก้ไขปัญหาเสพติดจากแนวคิดหลัก และในมุมมองผลกระทบที่เกิดจากปัญหาเสพติดของตัวละครเอกฝ่ายหญิงในแนวคิดรอง โดยการวางแนวคิดหลักและแนวคิดรองแสดงให้เห็นว่าผู้ที่เป็นอดีตผู้ต้องขังคดีค้ายาเสพติดเมื่อกลับตัวกลับใจก็สามารถกลับมามีคุณค่าในสังคมได้อีก

2.3 กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านตัวละคร

จากการศึกษานวนิยายเรื่อง พระจันทร์กลางใจ พบว่ากลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดโดยผ่านตัวละครนั้น มีตัวละครที่เป็นเครื่องมือในการนำเสนอปัญหาเสพติดจำแนกตามความสำคัญของบทบาทที่ปรากฏในเรื่องดังนี้ ตัวละครเอก ตัวละครปรักษ์ และตัวละครประกอบ ซึ่งจะยกตัวอย่างอธิบายประกอบเฉพาะตัวละครที่นำเสนอปัญหาเสพติดเท่านั้น

2.3.1 ตัวละครเอก จากการศึกษานวนิยายเรื่อง พระจันทร์กลางใจ พบว่า ตัวละครเอกที่มีความสำคัญในการดำเนินเรื่องและสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาเสพติด คือ ตัวละครเอกฝ่ายหญิงที่มีชื่อว่า พิมพ์จันทร์ เพราะเป็นตัวละครที่มีภูมิหลังเกี่ยวข้องกับยาเสพติดเนื่องจาก เธอได้ไปส่งมอบยาเสพติด ทั้งที่เธอไม่ได้ต้องการจะทำในสิ่งนี้แต่ทำไปด้วยความจำเป็น เพราะ วาดดาวหรือวีรดาซึ่งเป็นน้องสาวของพิมพ์จันทร์ค้างค้ายาเสพติด หากเธอไม่หามาจ่ายภายในเวลาที่กำหนด พ่อค้ายาจะนำน้องสาวของเธอไปขายชัตตอก จากการที่นำตัวเองเข้าไปพัวพันกับการค้ายา จึงทำให้พิมพ์จันทร์ตกเป็นผู้ต้องหาค้ายาเสพติดและถูกจำคุกในที่สุด ดังความว่า

...พิมพ์จันทร์ยังจำคืนนั้นได้ดี...เธอถูกสั่งให้มาพบกับใครบางคน พร้อมซองใน กระเป๋าซึ่งมีมูลค่าราวสี่หมื่นบาท เธอไม่อยากทำงานนี้เลย แต่ทุกอย่างรอบตัวบังคับ ผู้หญิงอายุสิบแปดที่มีน้องสาวต้องดูแล และเพราะชีวิตน้องสาวอยู่ในกำมือคนพาล เธอจึงต้องเป็นเบี้ยให้คนชั่วใช้เงิน...วันที่พิมพ์จันทร์รู้ว่าน้องสาวติดอยู่ในวงจรอุบาทว์นี้ก็คือวันที่ถูกบุกมาทวงหนี้ที่บ้าน พ่อค้ายากี่ไม่ใช่ใครที่ไหน เป็นนักเรียนในโรงเรียนที่วาดดาวเรียนอยู่ มันมาพร้อมกับขาใจรุ่นพ่อ บอกเธอน้องสาวค้างค้ายาสิบเม็ด เป็นเงินหนึ่งหมื่นบาท หากไม่หามาให้มันภายในวันนี้มันจะเอาน้องเธอไปขายชัตตอก...เธอจึงยอมทำหน้าที่เป็นเด็กส่งยา แต่ดูเหมือนสวรรค์จะเมตตาเธอเพราะแค่ครั้งแรกเธอก็ถูกจับด้วยของกลางยาบ้าทั้งหมดสองร้อยเม็ด...เธอจึงรับสารภาพว่ายาบ้าทั้งหมดเป็นของตัวเองและไม่ยอมซักทวดใครเพื่อให้น้องสาววัยสิบสี่ได้มีชีวิตที่เป็นปกติ เมื่อเธอทำเช่นนั้นก็ได้รับการตัดสินให้ถูกจำคุกสี่ปี แต่สารภาพจึงลดโทษลงกึ่งหนึ่งเหลือเพียงแค่สองปี

(ญันนทร, 2559, น. 302-303)

บทสนทนาระหว่างพิมพ์จันทร์กับเศรษฐีวัฒน์ ความว่า

...“คุณไม่ได้กลับไปทำความผิดใช่ไหม พวกมันถึงได้ตามล่าคุณ” ทันที่เขาถามคำถามนั้นออกไป ความรู้สึกผิดก็จุกแน่นตรงหน้าอก...

“ฉันรู้ว่าอดีตของฉันมันทำให้ตัวฉันไม่น่าเชื่อถือ แต่หลังจากที่ออกมาจากที่นั่นฉันสัญญากับตัวเองว่าจะไม่ไปยุ่งกับสิ่งชั่วช้าเหล่านั้นอีก และถึงวันนี้ฉันก็ยังรักษาสัญญาที่ให้ไว้กับตัวเองได้เป็นอย่างดี”

(ญันนทร, 2559, น. 363)

บทสนทนาระหว่างพิมพ์จันทร์กับฉวีวรรณ ความว่า

...“จันทร์อยากจับรสสุคนธ์เข้าคุก” พิมพ์จันทร์ตัดสินใจบอกความจริงออกไป เพราะถึงไม่บอกก็เชื่อว่าฉวีวรรณก็ต้องเดาออกว่าเธอจะทำอะไร

“อย่าบอกนะว่าจันทร์จะแก้แค้น”

พิมพ์จันทร์ส่ายหน้า คำว่าแก้แค้นไม่ได้มีอยู่ในหัว สิ่งเดียวที่ก่อกวนใจเธออยู่ตอนนี้คือคำว่ารู้สึกผิด และทางเดียวที่จะทำให้มันถูกลบล้างไปคือ การได้ดีทดแทน

“ไม่ใช่หรอกค่ะ แต่จันทร์ไม่อยากให้ใครต้องมาสูญเสียอย่างที่จันทร์สูญเสียอีก ดังนั้นเราควรตัดวงจรชีวิตนี้ และคนชั่วจะต้องได้รับกรรมที่ก่อ

(ญินทร, 2559, น. 424)

จากข้อความข้างต้น แสดงให้เห็นว่าพิมพ์จันทร์เป็นตัวละครที่น่าเสนอปัญหาเสพติดในมุมมองของอดีตผู้ต้องขังคดีค้ายาเสพติดที่กลับตัวกลับใจ หลังจากที่เธอพ้นโทษ เธอได้สัญญากับตัวเองว่าจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดอีก และได้ทำความดีโดยการเป็นสายลับให้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจเพื่อจับกุมขบวนการค้ายาเสพติด จากปัญหาเสพติดที่พิมพ์จันทร์เข้าไปพัวพัน จนเป็นเหตุให้เธอต้องกลายเป็นผู้ต้องขังหญิง สะท้อนให้เห็นถึงปัญหาต่อมาหลังจากที่เธอพ้นโทษ นั่นคือการถูกสังคมรังเกียจ ทำให้ตัวเธอเองขาดความมั่นใจ มีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงการออกสู่สังคม และเมื่อเธอกลับตัวกลับใจ ก็ได้รับความเห็นใจ ความเข้าใจจากสังคมได้ในที่สุด

2.3.2 ตัวละครปรปักษ์ จากการศึกษานวนิยายเรื่อง พระจันทร์กลางใจ พบว่าตัวละครปรปักษ์ที่มีความสำคัญในการดำเนินเรื่องและสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาเสพติด คือ วาดดาวหรือวีรดาซึ่งเป็นน้องสาวของพิมพ์จันทร์ เป็นตัวละครที่น่าเสนอปัญหาเสพติดในมุมมองของผู้เสพยาเสพติด ดังจะเห็นได้จากเหตุการณ์ตอนที่วีรดาของพระจันทร์แล้วนึกถึงเหตุการณ์ที่มาวินปกป้องพิมพ์จันทร์ ทำให้วีรดานึกย้อนกลับไปในเหตุการณ์ตอนที่ตนเองเข้าสู่วงการยาเสพติด ความว่า

...คืนนี้พระจันทร์สวย หากคนที่กำลังมองจันทร์กลับรู้สึกหงุดหงิดและพลุ่งพล่านอย่างที่สุด หมอนบนเตียงทั้งสองใบถูกปลางบนพื้นอย่างไม่ไยดีจากอารมณ์โกรธเกรี้ยวของหญิงสาวใบหน้าสวยงามปานนางฟ้า เพราะทุกอย่างไม่ได้ตั้งใจ โดยเฉพาะภาพเศรษฐกิจหนุ่มคนนั้นที่ก้าวเข้ามาปกป้องพี่สาวที่เธอชิงชิงยัง คงติดตา ใจของวีรดาเต็มไป

ด้วยความโกรธเคือง จนเรื่องถูกวิศาลมอมยาในวันนี้กลายเป็นเรื่องเล็ก ๆ ราวกับผงฝุ่นไปเลย... เพราะความใจถึง กล้าได้กล้าเสียทำให้เธอได้รับการยกย่องให้เป็นหัวหน้ากลุ่มมีคนเข้าหาเธอมากมาย การเป็นที่ยอมรับในช่วงนั้นมันทำให้เธอมีความสุข แต่แล้วทุกอย่างก็แทบจะสลายหายไปกับสายลมเมื่อเธอติดหนี้เจ้าของสถานบันเทิงแห่งหนึ่ง ซึ่งหนี้ทั้งหมดนั้นเกิดจากค่ายาเสพติด ชั้นแรกเธอยอมใช้น้ำมันด้วยความบริสุทธิ์ 'ไม่ต้องบอกเลยว่าเธอเจ็บปวดขนาดไหนกับการที่ต้องให้มันซึมเหง ร่างกายของเธอบอบช้ำจนเป็นไข้มาหลายวัน แต่มันก็ไม่ได้ทำให้เธอเซ็ด เธอยังแหวะเวียนไปเอายาจนกระทั่งพี่สาวของเธอรู้เรื่องนี้แล้วยื่นมือเข้ามาสารวะแฉจนถูกจับเข้าคุก ส่วนเธอต้องระเห็จไปอยู่สถานสงเคราะห์เพราะไม่มีผู้ปกครอง

(ญนันทร, 2559, น. 316-317)

จากเหตุการณ์ข้างต้น จะเห็นได้ว่าวีรดาเป็นตัวละครประกอบที่ขัดแย้งกับตัวละครเอกฝ่ายหญิง คือ พิมพ์จันทร์ เพราะวีรดาคิดว่าความล้มเหลวในชีวิตของเธอเกิดจากพิมพ์จันทร์เป็นต้นเหตุเนื่องจากตอนเด็กวีรดามักถูกเปรียบเทียบกับพิมพ์จันทร์ เมื่อวีรดาคิดเช่นนั้นจึงหาวิธีการเรียกร้องความสนใจให้บุคคลอื่นเห็นความสำคัญของตนโดยการเข้าไปอยู่ในกลุ่มของเพื่อนอันธพาลและทำทุกวิถีทางให้ตนเองโดดเด่นเหนือกว่าบุคคลอื่น ๆ จึงเป็นหนทางนำไปสู่การเสพยาเสพติดรวมถึงการเป็นผู้ชักจูงผู้อื่นให้เสพยาเสพติดหรือนำยาเสพติดไปเป็นสิ่งควบคุมให้บุคคลอื่นทำตามที่ต้องการหรือยอมแพ้ตน โดยวีรดาไม่เคยคิดเลยว่าตนเองเป็นคนผิดตั้งแต่ต้น คิดแต่เพียงว่าสิ่งที่เธอทำเป็นสิ่งที่ถูกต้องและต้องการที่จะเอาชนะพิมพ์จันทร์เท่านั้น อีกทั้งวีรดา ยังทำทุกวิถีทางเพื่อให้พิมพ์จันทร์ตกต่ำว่าตนเองจนเป็นสาเหตุให้ เมื่อวีรดาตกอยู่ในกลุ่มผู้เสพยาเสพติดและพัวพันกับองค์กรยาเสพติดจนเป็นหนี้สิน จนถูกทำร้าย และถูกใช้ร่างกายเป็นที่สนองความต้องการทางเพศเพื่อไถ่หนี้ที่เธอติดไว้จากการเสพยาเสพติด ดังนั้นวีรดาจึงเป็นตัวละครประกอบที่นำเสนอปัญหาเสพยาเสพติดให้เห็นว่าผู้ที่หลงผิดจนนำตนเองไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดไม่ว่าจะสาเหตุใด เพราะตนเองหรือเพราะผู้อื่นก็ตามย่อมพบกับชีวิตที่ตกต่ำและหายนะที่เกิดจากยาเสพติดได้อย่างแน่นอน

2.3.3 ตัวละครประกอบ จากการศึกษานวนิยายเรื่อง พระจันทร์กลางใจ พบว่าตัวละครประกอบที่มีความสำคัญในการดำเนินเรื่องและสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาเสพยาเสพติดคือ รสสุคนธ์ซึ่งเป็นผู้ค้ายาเสพติด และณัฐวรินทร์ ซึ่งเป็นนักแสดงที่ถูกชักจูงให้เสพยาเสพติดดังตัวอย่างต่อไปนี้

เหตุการณ์ตอนที่รสสุคนธ์นำยาไอซ์มาให้วีรดาที่คอนโดมิเนียม ดังความว่า

...วีรดาวิ่งไปครู่หนึ่ง สุดท้ายเธอก็ยอมตอบตกลงอย่างจำยอม "ก็ได้ค่ะ แล้วของ
ที่ดาวสั่งล่ะ ได้มาหรือเปล่า"

"ได้ดี แต่คราวนี้ขอคิดเงินนะ ให้ฟรีไม่ได้แล้ว"

"เท่าไหร่"

"กันเองเลย สามพันห้า ราคานี้ไม่ได้อะไรจริง ๆ"

วีรดาไม่ต่อรอง หยิบเงินในกระเป๋าส่งให้อย่างง่ายดาย ตอนนั้นเธอมีงาน เธอมีเงิน
อย่างไร้ค่าแต่สามพันห้าเลย หมิ่นหนึ่งเธอก็ยังซื้อได้

เมื่อได้รับเงินแล้ว รสสุคนธ์ก็ส่งตลับคอนแทกต์เลนส์ให้ดาราสาว ภายในบรรจุน้ำ
สีใสไว้เต็มทั้งสองด้าน

"ถามจริงเถอะ แกจะใช้มันทำไมวะ เป็นดาราถูกจับได้ขึ้นมาจบเลยนะ"

... "มันทำให้ดาวมีความสุข ลืมทุกอย่างบนโลกนี้ และที่สำคัญมันทำให้ดาวผอม
ที่ก็รู้ว่าดาราดังเดี่ยวนี้ต้องบอบบางถึงจะเป็นที่นิยม"

รสสุคนธ์ถอนหายใจออกมา นั่นเป็นเพียงข้อดีเล็กน้อยในโศกนาฏกรรม แต่เมื่อ
เป็นแม่ค้า ลูกค้าอยากซื้อเธอก็ไม่ขัด

"ก็แล้วแต่ละกัน แล้วช่วงนี้มีเหยื่อรายใหม่บ้างไหม มีของมาเยอะเลยอยาก
ปล่อย"

วีรดาละสายตาจากถาดแก้วที่ 'แคนดี้' เริ่มตกลึก มองรสสุคนธ์ด้วยแววตามี
เลศนัย...

"ส่วนเหยื่ออีกสองสามวันนี้จะหาให้ และถ้าเป็นอย่างที่ดาวคิด ต่อไปเราอาจไม่
ต้องส่งของเอง เพราะเหยื่อคนนี้จะตกเป็นทาสของเราสองคนแบบงั้นหัวไม่ขึ้น"

(ภูวนิทร, 2559, น. 171-172)

จากเหตุการณ์ข้างต้น จะเห็นได้ว่ารสสุคนธ์เป็นตัวละครประกอบที่
นำเสนอปัญหายาเสพติดในมุมมองของผู้ค้ายาเสพติด สะท้อนให้เห็นว่าผู้ค้ายาเสพติดเป็นบุคคลที่
เป็นภัยต่อสังคม ทำให้ผู้เสพและผู้ร่วมขายก่อปัญหาความวุ่นวายให้กับสังคม ไม่ว่าจะเป็
นการชักจูงให้ผู้อื่นตกเป็นทาสยาเสพติด อาชญากร หรือแม้แต่การฆ่าตัดตอน

เหตุการณ์ตอนที่ณัฐวรินทร์ถูกชักจูงให้ใช้ยาเสพติด ความว่า

...“ไม่เคยหรอกคะ ลองดูมั้งไหม มันก็แค่ของเล่นไม่ติดหรอกคะ นี่ลิลลี่เพิ่งกลับจากอังกฤษ ตอนที่อยู่อังกฤษเดือนหนึ่งก็ไม่เคยแตะมันเลย หรือว่าจริง ๆ คุณกระแต่ป๊อดคะ ถ้าป๊อดก็กลับไปเลย แต่ถ้าเรื่องวันนี้หลุดออกจากปากคุณกระแต่ รู้ะคะว่าจะเกิดอะไรขึ้น”

...ควันระลอกสองที่ถูกพ่นใส่หน้าทำให้สติของณัฐวรินทร์เริ่มเลือนลอย เสียงที่ตอบออกไปจึงไม่เข้มแข็งเหมือนเดิม

“ใครบอก แค่ฉันคิดว่ามันไม่ดี”

“เชื่อคนอื่นทั้งที่ตนเองไม่ได้ลอง เชื่อคนง่ายนะเรา ตอนแรกนึกว่าจะได้เพื่อนใจถึง ไ้...กลับไปดื่มวีต้าแล้วนอนเถอะคะคุณดารา ถ้าจะใจเสาะขนาดนี้”

ณัฐวรินทร์เหมือนตัวเองถูกลงของ คนพวกนี้กำลังมองว่าเธอซี้ซั้วลาด ซึ่งเธอไม่ใช่คนแบบนั้นสักนิด

“ก็ได้ เตียวฉันจะลองให้พวกเธอดู พอเห็นแล้วกรุณาหุบปากด้วย”

ณัฐวรินทร์แยงขวดแก้วนั้นมา จากนั้นก็ทำลายแบบตัวอย่างที่เพิ่งเห็นไปเมื่อครู่ โดยที่ไม่รู้เลยว่าการกระทำของตัวเองนั้นจะทำให้ชีวิตเปลี่ยนไปตลอด

(ณัฐวรินทร์, 2559, น. 345-346)

จากเหตุการณ์ข้างต้น จะเห็นได้ว่าณัฐวรินทร์เป็นตัวละครประกอบที่นำเสนอปัญหายาเสพติดในมุมมองของผู้เสพ โดยถูกชักนำด้วยวิธีการใช้คำพูดข่มขู่ ทำทนายตุ๊กและเหยียดหยามทำให้ณัฐวรินทร์ต้องการเอาชนะคำพูดของคนเหล่านั้นจนขาดสติ เธอจึงตัดสินใจเสพยาในที่สุด สะท้อนให้เห็นสาเหตุการเสพยาเสพติดที่เกิดจากการถูกชักจูงล่อลวงจากผู้เสพยาเสพติด

จากประเด็นการศึกษาที่ยกมาเกี่ยวกับกลวิธีการนำเสนอปัญหายาเสพติดผ่านตัวละคร จะเห็นได้ว่าในเรื่อง พระจันทร์กลางใจ มีการนำตัวละครเอก ตัวประกอบและตัวละครประกอบมานำเสนอปัญหายาเสพติดในมุมมองของอดีตผู้ต้องขังคดีค้ายาเสพติดที่สะท้อนให้เห็นถึงผลกระทบจากการเป็นอดีตผู้ต้องขังที่ถูกสังคมรังเกียจ มุมมองของผู้ค้ายาเสพติดที่สะท้อนให้เห็นว่าผู้ค้ายาเสพติดเป็นบุคคลที่เป็นภัยต่อสังคม และมุมมองของผู้เสพยาเสพติดที่สะท้อนให้เห็นถึงสาเหตุและผลเสียจากการเสพยาเสพติด

2.4 กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านฉาก

จากการศึกษานวนิยายเรื่อง พระจันทร์กลางใจ พบว่ากลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดโดยผ่านฉากนั้น ในนวนิยายเรื่องนี้มีประเด็นที่พบ คือ ฉากเสพยาเสพติด ฉากค้ายาเสพติด และฉากปราบปรามยาเสพติด ดังจะยกตัวอย่างประกอบดังนี้

2.4.1 ฉากการเสพยาเสพติด เป็นเหตุการณ์ตอนที่วีรดาพาณัฐวรินทร์ไปพบกับรสสุคนธ์และเพื่อนเศรษฐกิจของเธอที่กำลังร่วมปาร์ตี้ยาไอซ์กันอยู่ ซึ่งแสดงให้เห็นบรรยากาศในฉากว่าสภาพห้องที่ใช้เป็นสถานที่เสพยาเสพติดนั้น ถูกอำพรางไว้ด้วยรูปปลั๊กชนกภายนอกที่ไม่ว่ามองแต่ภายในห้องเต็มไปด้วยเฟอร์นิเจอร์หรูหรา และยังสะท้อนให้เห็นพฤติกรรมกาเสพยาไอซ์ได้อย่างชัดเจน ดังความว่า

...“โถ้ย ไม่ต้องหรอก ฉันคงมาที่นี่แค่ครั้งเดียว คอนโดฯ อะไรกัน ทั้งลับทั้งโลโคกรก”

...ดวงตาของณัฐวรินทร์ก็เบิกขึ้นอย่างตื่นเต้น นี่มันผ้าชีวรี่ห่อหองชัด ๆ ภายในห้องเหมือนคลับชั้นสูงที่มีความเป็นส่วนตัวเอามาก ๆ เฟอร์นิเจอร์ทุกชิ้นหรูหรามีระดับ ตรงบาร์มีเครื่องดื่มหลากหลาย...ที่นั่นมันคือสวรรค์สำหรับเธอ มันรวมทุกอย่างที่เธอต้องการเอาไว้ ไม่ว่าจะเป็นเพื่อนเศรษฐกิจที่มีปัญญาจ่ายไม่อั้น คนที่คุยกันถูกคอในเรื่องแฟชั่นและความสวยงาม แต่แล้วดวงตาของณัฐวรินทร์ก็เบิกกว้างเมื่อสมาชิกในกลุ่มหยิบบางอย่างออกมาตั้งไว้กลางวง...

“นี่เธอทำอะไรนะ”

ณัฐวรินทร์ร้องถามออกมาอย่างตกใจเมื่อเห็นเจ้าของสิ่งนั้นนำสารสีใสเทใส่กระเปาะข้างหนึ่งแล้วจุดไฟเผาจนเกิดควันสีขาวลอยเข้าไปในขวดแก้ว จากนั้นก็ดูดควันสีขาวจากปลายอีกข้างหนึ่งแล้วพ่นออกมาทางจมูก

“นี่...คุณกระแต่ ไม่รู้จริงหรือว่ามันคืออะไร อย่ามาอำนา”

คนที่สูดหันมาถาม แฉมดูซ้ำอีกครั้งก่อนที่จะพ่นควันใสหน้านางเอกสาวราวกับเป็นเรื่องสนุก แม้ควันนั้นจะไม่มีกลิ่นแต่ทันทีที่สูดเข้าไปณัฐวรินทร์ก็รู้สึกได้ถึงอารมณ์ชุ่มซ่าประหลาด สายตาก็ยังจับจ้องขวดแก้วด้วยความหวาดหวั่น เพิ่งรู้เดี๋ยวนี้เองว่าทำไมทางเข้าที่นี้ถึงอำพรางไว้ นี่มันปาร์ตี้ยาไอซ์ ยาเสพติดให้โทษประเภทหนึ่งที่ใครมีครอบครองไว้ติดคุกสถานเดียว

(ญันทร, 2559, น. 342-345)

นอกจากนี้ ฉากการเสพยาเสพติดยังพบในเหตุการณ์ตอนที่วีรดาเสพยาไอซ์ ซึ่งเธอคิดว่ามันเป็นสิ่งที่ทำให้เธอมีความสุข สามารถลืมเรื่องทุกข์ใจต่าง ๆ และที่สำคัญทำให้เธอมีรูปร่างสวยงามเป็นที่นิยม ดังความว่า

...คนถูกถามไม่สนใจ รีบเทน้ำใส่ใส่จานแก้วขนาดเล็ก แล้วจุดเทียนจนได้จานแก้วนั้นเพื่อให้หน้าระเหยไปเหลือเพียงเกล็ดไอซ์ ๆ ซึ่งเป็นสินค้าที่แท้จริง

"มันทำให้ดาวมีความสุข ลืมทุกอย่างบนโลกใบนี้ และที่สำคัญมันทำให้ดาวผอมที่ก็รู้เนี่ย ว่าดาราดेียวนี้ต้องบอบบางถึงจะเป็นที่นิยม"

(กฤษณนทร, 2559, น. 171-172)

เมื่อวีรดาเสพยาเสพติดอย่างต่อเนื่องเป็นเวลานาน วีรดาจึงเกิดอาการทางจิต ประสาทหลอน ขาดสติ และหวาดระแวงกลัวว่าจะถูกผู้อื่นทำร้าย ดังจะเห็นได้จากเหตุการณ์ตอนที่วีรดา กำลังเก็บเสื้อผ้าเพื่อจะหนีความผิดแต่เนื่องจากก่อนหน้านี้เธอ นั้นได้เสพยาเสพติดเข้าไปจึงเกิดภาพหลอนทำให้เธอกระโดดตึกลงมาและเสียชีวิตในที่สุด ดังความว่า

...“นังลูกอกตัญญู”

เมื่อหันไปวีรดา ก็ตกใจแทบสิ้นสติ ชายวัยกลางคนที่เธอไม่ได้พบมานานหลายปี ยืนอยู่กลางห้อง มองเธอด้วยสายตาดูอาฆาตแค้น...

“แกมันเนรคุณ แกเผาฉันทั้งเป็น วันนี้ฉันจะเอาแกไปอยู่ด้วย”

มือข้างหนึ่งของอสุรกายยื่นมาตรงหน้า มันยาวขึ้นเรื่อย ๆ อย่างน่ากลัว

“ไม่ ฉันไม่ไป” วีรดากรีดร้องและพยายามหลบเลี้ยงมือมัน...

หญิงสาววิ่งหนีอย่างไม่รู้ทิศทาง จนกระทั่งร่างไปชนกับบางอย่างที่มันทำให้เธอไปต่อไม่ได้ ซึ่งมันก็คือเชือกกันแม่น้ำนั่นเอง แม่น้ำไหลเชี่ยว แต่วีรดา ก็มั่นใจว่า การกระโดดน้ำย่อมมีโอกาสรอดมากกว่ายืนอยู่อย่างนี้ เธอจึงรีบปีนกำแพงขึ้นไปและไม่ลังเลที่จะกระโดดลงไปในแม่น้ำสายนั้น ทว่า...เมื่อกระโดดลงไปแล้วสิ่งที่พบคือ ความว่างเปล่าของอากาศ ไม่ใช่สายน้ำเย็นฉ่ำอย่างที่เห็น และในตอนนี้องที่สติกลับคืนมาอีกครั้ง วีรดา เพิ่งรู้ว่าตัวเธอเพิ่งกระโดดลงจากระเบียงห้องพักของตัวเอง กว่าจะรู้ตัวทุกอย่างก็สายไปแล้ว ร่างของวีรดา กระแทกพื้นซีเมนต์เบื้องล่างอย่างแรง และสิ่งสุดท้ายที่นักแสดงมองเห็นก็คือ พระจันทร์ดวงโตที่ทอแสงงดงาม...และใบหน้าของ

ที่สาวที่เต็มไปด้วยความหวังใยตอนที่ห้ามปรามไม่ให้เธอยุ่งกับยาเสพติด น้ำตาของวีรดา
รินไหล ก่อนที่ลมหายใจสุดท้ายจะปลิวไปกับสายลมของความมืดในยามวิกาล

(ญานันทร, 2559, น. 412-416)

เหตุการณ์นี้สะท้อนให้เห็นจุดจบของผู้เสพยาเสพติดที่เสพในปริมาณ
มาก ๆ ติดต่อกันเป็นเวลานาน จนทำให้เกิดอาการประสาทหลอน ขาดสติ หวาดระแวงกลัวว่าผู้อื่น
จะทำร้ายตนเอง ไม่สามารถควบคุมตนเองได้ จนเป็นเหตุให้ทำร้ายตนเองและผู้อื่น ดังเช่นที่วีรดา
เห็นภาพหลอนจนทำให้เธอกระโดดตึกลงมาและเสียชีวิตในที่สุด

ดังนั้น จากจากการเสพยาเสพติดตามตัวอย่างที่ยกมาอธิบายประกอบนี้
แสดงให้เห็นถึงการนำจากการเสพยาเสพติดของตัวละครมาเป็นกลวิธีการนำเสนอปัญหายาเสพติด
ซึ่งให้เห็นพฤติกรรมของผู้เสพยาเสพติด ผลกระทบทั้งสภาพร่างกายและสภาพจิต และ
บรรยากาศของการมั่วสุมของผู้เสพยาเสพติด นอกจากนี้ยังสะท้อนให้เห็นว่ายาเสพติดเป็นตัวสร้าง
ปัญหาในสังคม ทำให้สังคมเกิดความเสื่อมโทรม และยังสะท้อนจุดจบของผู้เสพยาเสพติดอีกด้วย

2.4.2 จากการซื้อขายยาเสพติด เป็นเหตุการณ์ตอนที่พิมพ์จันทร์แอบเห็น
วีรดาซื้อขายยาเสพติดจากรสสุคนธ์ ซึ่งแสดงให้เห็นจากการส่งมอบยาเสพติดของตัวละคร
การส่งมอบยาเสพติดเป็นการกระทำที่ผิดและมีโทษร้ายแรง ทั้งตัวผู้ส่งและผู้รับมอบยาเสพติด
มักจะมี ความหวาดระแวง ไม่ต้องการให้ผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องมารับทราบ ซึ่งสะท้อนให้เห็นจากพฤติกรรมที่
แสดงออกอย่างมีพิธีกรรมของรสสุคนธ์ ในช่วงเวลาที่กำลังส่งมอบยาเสพติดให้กับวีรดา และยังสามารถ
จากอาการพิธีกรรมของวีรดาอีกด้วย ดังความว่า

...หลังจากที่ทั้งคู่พูดจากันพักหนึ่ง รสสุคนธ์ก็เริ่มแสดงพิธีกรรมหันซ้ายหันขวา ก่อนที่
จะยัดบางอย่างใส่มือของวีรดาแล้วผละไปอย่างรวดเร็ว เพียงแค่เห็นไกล ๆ พิมพ์จันทร์ก็
พอเดาได้ว่ามันคืออะไร

พิมพ์จันทร์ออกจากที่ซ่อนแล้วเดินเข้าไปหาดาราสาว ก่อนจะถามด้วยน้ำเสียง
เข้มแบบไม่เคยใช้กับใครมาก่อน

"ดาว นั่นอะไร"

วีรดาสะดุ้งตกใจ ก่อนจะรีบยัดสิ่งนั้นใส่กระเป๋าถือแล้วหันมาชัดเจน... พิธีกรรมของ
วีรดาทำให้พิมพ์จันทร์แทบหมดแรง...

(ญานันทร, 2559, น. 233)

จากเหตุการณ์ข้างต้น แสดงให้เห็นจากการส่งมอบยาเสพติดของตัวละคร การส่งมอบยาเสพติดเป็นการกระทำที่ผิดและมีโทษร้ายแรงสะท้อนให้เห็นปัญหายาเสพติดที่เกิดจากการค้า นำไปสู่การแพร่กระจายของยาเสพติดในสังคมอันเป็นสาเหตุให้มีผู้เสพยาเสพติดเพิ่มขึ้นและส่งผลกระทบต่อปัญหาอาชญากรรมอื่น ๆ ในสังคมตามมา รวมไปถึงหากผู้เสพหรือผู้ค้ายาเสพติดถูกจับดำเนินคดีและกลายเป็นผู้ต้องขัง เมื่อพ้นโทษออกมาก็จะเกิดผลกระทบกับบุคคลเหล่านั้น พวกเขาจะไม่มีที่ยืนในสังคมเพราะคนในสังคมไม่ยอมรับ และการถูกจับดำเนินคดีอาจกลายเป็นช่องทางให้ผู้ค้าและผู้เสพได้พบกันในเรื่องจำและเกิดเป็นเครือข่าย กลายสภาพจากผู้เสพเป็นผู้ค้า รายย่อยไม่รู้จักจบสิ้น อันจะก่อให้เกิดเป็นวัฏจักรปัญหายาเสพติดที่วนเวียนไม่สิ้นสุด

2.4.3 จากการปราบปรามยาเสพติด เป็นเหตุการณ์ตอนที่รสสุคนธ์และพรรคพวกขนยาบ้าล็อตใหญ่ไปส่งยังจังหวัดหนึ่งและถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจบุกเข้าจับกุม แสดงให้เห็นจากการปราบปรามยาเสพติดของตัวละครซึ่งมีการใช้อาวุธปืนในการยิงต่อสู้กัน สะท้อนให้เห็นว่าปัญหาเสพติดในมุมมองของการปราบปรามนั้นย่อมมีความเสี่ยงของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อมีการปะทะต่อสู้ อาจทำให้เกิดการสูญเสียชีวิตได้ รวมไปถึงการหักหลังกันเองของผู้ค้ายาเสพติดจนทำให้เกิดการสูญเสียชีวิตดังเช่นรสสุคนธ์ ดังความว่า

...รสสุคนธ์เดินทางมายังสถานที่นัดหมาย เพราะยาบ้าที่ขนวันนี้เป็นยาล็อตใหญ่มาก ซึ่งเธอรับหน้าที่ขนผลัดสองไปส่งยังจังหวัดหนึ่งที่อยู่ตอนบนของทางภาคใต้... รสสุคนธ์ลุกขึ้นหวังจะไปเตือนลูกน้อง แต่ดูเหมือนจะสายไปเสียแล้ว...

"หยุด! นี่เจ้าหน้าที่ตำรวจ ตอนนี่ตำรวจได้ปิดล้อมบริเวณนี้เอาไว้หมดแล้ว"...

"มึงไปสกัดเอาไว้ก่อนนะไอ้เก้ พอมิเสียงปืนพวกของเราที่ชุมนุมอยู่แถวนี้ก็จะเข้ามาช่วยพาพวกเราแหวกวงล้อมของตำรวจเอง" รสสุคนธ์โกหกออกไป...เมื่อตำรวจยังชุลมุนกับลูกน้องที่ส่งไปตายแทน รสสุคนธ์ก็ยกไปยังรถยนต์ของเริงและขับหนีออกไปพร้อมด้วยยาบ้าที่ยังค้างอยู่หลังกระบะเนื่องจากยังขนถ่ายไม่เสร็จสิ้น

(ญนันทร, 2559, น. 444-446)

..."ฉันทมาแล้ว ของอยู่ในรถ เอาบุญแจเรือมาให้ฉัน"

เมื่อตะโกนแล้วไม่มีเสียงตอบรับ รสสุคนธ์จึงยกโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเพื่อกดไปหาวิศาล ทว่ายังไม่ทันได้กดปุ่มโทรออก ก็มีเสียงฝีเท้าดังขึ้น ...

“ทำไมถึงเป็นพี่” เสียงของรสสุคนธ์ค่อนข้างสั้น เพราะรู้ดีว่าผู้ชายคนนี้ทำหน้าที่อยู่อย่างเดียว นั่นคือการเก็บกวาด

“เพราะเสี่ยอยากให้เราเดินทางไปแบบสบายที่สุดไงล่ะ”

“ทำไม ทำไมต้องทำกับฉันแบบนี้”

...ร่างของรสสุคนธ์สั้นเตา รสสุคนธ์ยกมือไหว้อ่อนนวยน เธอเพียงจะอายุแค่นี้สิบลกว่า ๆ จะมาจบชีวิตลงอย่างนี้ไม่ได้...

“อย่า”

ทว่ายังไม่ทันสิ้นเสียงร้องห้าม มัจจุราชจากปลายกระบอกรบพุ่งเข้ามากลางหน้าผาก ความเจ็บปวดนั้นแผ่ซ่านไปทั่วร่างกาย รสสุคนธ์ล้มทั้งยืน เลือดสีแดงหลังวิ่งส่งกลิ่นคาวคลั่งคลุ้ง ลมหายใจเริ่มติดขัด กว่าจะสำนึกได้ว่าโอกาสของตัวเองมีค่ามากขนาดไหนทุกอย่างก็หายไปเสียแล้ว

(ญานันท, 2559, น. 452-453)

จากเหตุการณ์ข้างต้น แสดงให้เห็นจากการปราบปรามยาเสพติดที่สะท้อนให้เห็นปัญหายาเสพติดในเรื่องของการเสียชีวิตของกลุ่มผู้ค้ายาเสพติด การสูญเสียกำลังพลเจ้าหน้าที่ และการเกิดการฆาตกรรมของกลุ่มผู้ค้ายาเสพติดด้วยตนเอง ดังนั้นในฉากปราบปรามยาเสพติดชี้ให้เห็นว่ายาเสพติดเป็นสิ่งที่สร้างปัญหาในสังคม ทำให้สังคมวุ่นวายเกิดอาชญากรรม สูญเสียทั้งชีวิตและทรัพย์สินทั้งของภาครัฐและผู้ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดเองด้วย

จากประเด็นการศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีการนำเสนอปัญหายาเสพติดผ่านฉาก จะเห็นได้ว่าในเรื่อง พระจันทร์กลางใจ มีการนำฉากการเสพยาเสพติดที่นำเสนอให้เห็นผลกระทบของผู้เสพยาเสพติดทั้งสภาพร่างกายและสภาพจิตใจอันเป็นโทษจากยาเสพติดจากการซื้อขายยาเสพติด ที่นำเสนอให้เห็นจุดขยายของปัญหาต่าง ๆ ที่เสื่อมทรามในสังคม และจากการปราบปรามยาเสพติดที่นำเสนอปัญหายาเสพติดด้านการสูญเสียชีวิตและทรัพย์สินทั้งของกลุ่มผู้ค้ายาเสพติดและเจ้าหน้าที่รัฐ รวมไปถึงผู้ที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับยาเสพติดทำให้เกิดอาชญากรรมในสังคม

2.5 กลวิธีการนำเสนอปัญหายาเสพติดผ่านบทสนทนา

จากการศึกษานวนิยายเรื่อง พระจันทร์กลางใจ พบว่ากลวิธีการนำเสนอปัญหายาเสพติดโดยผ่านบทสนทนานั้น ในนวนิยายเรื่องนี้มีประเด็นที่พบ คือ คำ/ประโยคบ่งชี้การซื้อขายยาเสพติด คำ/ประโยคบ่งชี้การจูงใจให้เสพยาเสพติด และคำ/ประโยคบ่งชี้การปราบปรามยาเสพติด ดังจะยกตัวอย่างประกอบดังนี้

2.5.1 คำ/ประโยคบังคับการซื้อขายยาเสพติด หมายถึง คำหรือประโยคที่ใช้ในการสื่อสารเพื่อซื้อขายยาเสพติด หรือมีความหมายไปในทางการซื้อขายยาเสพติด ดังจะเห็นได้จากเหตุการณ์ตอนที่รสสุคนธ์ให้วีรดาช่วยส่งยาเสพติดแทนเธอ ความว่า

..."ส่งของให้หน่อย"

"ก็บอกแล้วว่า..." วีรดารีบร้อนปฏิเสธ เพราะตอนนี้เธอไม่เหมือนเมื่อก่อนอีกต่อไป เธอเป็นดารา เป็นคนมีชื่อเสียง...

"รู้น่า...แต่ไอ้ลูกค้ำมันอยากให้แก่ไปส่ง มันบอกว่าคนอื่นมันไม่รับ ไอ้สิทธิศักดิ์ ใจ"

(ญันทร, 2559, น. 343-344)

เหตุการณ์ตอนที่พิมพ์จันทร์กำลังถกเถียงกับวีรดา ความว่า

..."หลักฐานอะไร"

"ที่เธอส่งยาให้ผู้ขายคนนั้นในมือ พี่ถ่ายรูปเอาไว้ได้"

(ญันทร, 2559, น. 378)

จากบทสนทนานี้ ตัวละครได้ใช้คำพูดที่สื่อความหมายไปในทางการซื้อขายยาเสพติด คือคำว่า 'ส่งของ' 'ส่งยา' และ 'ลูกค้ำ' ซึ่งคำว่า ของ และยา ในบริบทของประโยคสนทนาข้างต้นมีความหมายโดยนัย หมายถึง ยาเสพติดชนิดยาไอซ์ ดังนั้นคำว่า ส่งของ และส่งยา จึงหมายถึงการขายยาเสพติด ส่วนคำว่า ลูกค้ำ ความหมายในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 (2556, น. 1,068) หมายถึง ผู้ซื้อ ซึ่งในบทสนทนาข้างต้น คำว่า ลูกค้ำ หมายถึง ผู้ซื้อยาเสพติด

จากคำว่า 'ส่งของ' 'ส่งยา' และ 'ลูกค้ำ' ในบทสนทนาที่ยกมานี้ จึงเป็นคำบังคับการซื้อขายยาเสพติดได้อย่างชัดเจน เป็นการสะท้อนปัญหายาเสพติดด้านการค้า โดยชี้ให้เห็นว่าการซื้อขายยาเสพติดนำมาซึ่งปัญหาหรือผลกระทบต่าง ๆ ในสังคมที่จะเกิดขึ้นในเวลาต่อมาหากมีการซื้อขายสำเร็จ

2.5.2 คำ/ประโยคบังคับการจูงใจให้เสพยาเสพติด หมายถึง คำหรือประโยคที่ใช้ในการสื่อสารเพื่อโน้มน้าวใจให้ปฏิบัติตามหรือจูงใจให้ผู้ที่สนทนาด้วยเสพยาเสพติด ดังจะเห็นได้จากเหตุการณ์ตอนที่ณัฐวรินทร์ถูกชักจูงให้ใช้ยาเสพติด ความว่า

...“ไม่เคยหรอกคะ ลองดูมั่งไหม มันก็แค่ของเล่นไม่ติดหรอกคะ...หรือว่าจริง ๆ คุณกระแต่ป๊อดคะ ถ้าป๊อดก็กลับไปเลย...”

“ใครบอก แค่ฉันคิดว่ามันไม่ดี”

“เชื่อคนอื่นทั้งที่ตนเองไม่ได้ลอง เชื่อคนง่ายนะเรา ตอนแรกนี่กว่าจะได้เพื่อนใจถึง ไร่...กลับไปดื่มวีต้าแล้วนอนเถอะคะคุณคารา ถ้าจะใจเสาะขนาดนี้”

... “ก็ได้ เดี่ยวฉันจะลองให้พวกเธอดู พอเห็นแล้วกรุณาหุบปากด้วย”

(ณัฐวรินทร์, 2559, น. 345-346)

จากบทสนทนาข้างต้น จะเห็นได้ว่าที่ณัฐวรินทร์ถูกชักจูงให้เสพยาเสพติดด้วยวิธีการใช้คำพูดทำทนายและล่อลวงว่า 'ลองดูมั่งไหม มันก็แค่ของเล่นไม่ติดหรอก' จากประโยคนี้แสดงให้เห็นว่า ผู้พูดต้องการโน้มน้าวใจให้เธอลดภัยตาม โดยการทำให้เธอลองเสพยาเสพติดและเปรียบเทียบกับยาเสพติดเป็นเพียงของเล่นที่เสพแล้วไม่ทำให้ติด นอกจากนี้ยังมีการใช้คำพูดที่แสดงการดูถูกและเหยียดหยามเพื่อให้เธอเสพยาเสพติด คือคำว่า 'ป๊อด' 'ใจเสาะ' และประโยค 'เชื่อคนง่ายนะเรา'

พจนานุกรมคำใหม่ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน เล่ม 1-2 (2557, น. 214) ได้ให้ความหมายคำว่า ป๊อด หมายถึง ไม่กล้า ไม่สู้ (เพี้ยนมาจาก ปอด) คำว่า ใจเสาะตามความหมายในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 (2556, น. 342) หมายถึง มีใจซี้กั้วหรือร้องไห้ง่าย, มีใจอ่อนแอ ทั้งสองคำที่ใช้ในบทสนทนาข้างต้นนี้ชี้ให้เห็นว่า ผู้พูดแสดงความดูถูกและเหยียดหยามว่าเธอไม่กล้า และหวาดกลัวที่จะเสพยาเสพติด ส่วนประโยคที่ว่า เชื่อคนง่ายนะเราในบริบทของประโยคสนทนาข้างต้น แสดงให้เห็นว่าผู้พูดดูถูกว่าเธอเป็นคนหุบเบา รับรู้เรื่องผลเสียของยาเสพติด ก็รีบเชื่อทันที โดยที่เธอยังไม่ได้ลองเสพด้วยตนเอง จากวิธีการใช้คำพูดล่อลวง ทำทนาย ดูถูกและเหยียดหยาม จึงส่งผลให้เธอตัดสินใจใช้เสพยาเสพติดเพื่อเอาชนะคำพูดเหล่านั้น

จากคำว่า 'ป๊อด' 'ใจเสาะ' และประโยค 'ลองดูมั้งไหม มันก็แค่ของเล่นไม่ติดหรอก' 'เชื่อคนง่ายนะเรา' ที่พบในบทสนทนาข้างต้น จึงเป็นคำ/ประโยคบ่งชี้การจูงใจให้เสพยาเสพติดได้อย่างชัดเจน สะท้อนปัญหาเสพยาเสพติดด้านการเสพ โดยชี้ให้เห็นว่าสาเหตุหนึ่งของการเสพยาเสพติดเกิดจากการชักจูง ชี้นำ โดยใช้คำดูถูกเหยียดหยาม ทำทนายและล่อลวงทำให้ผู้ฟังตัดสินใจเสพยาเสพติดในเวลาต่อมา

นอกจากนี้ ยังพบเหตุการณ์ตอนที่วีรดาพูดคุยกับณัฐวรินทร์เรื่องการใช้ยาเสพติด ความว่า

...“วีต้าไม่กล้าบอกใครหรอกคะ ในเมื่อเมื่อคืนวีต้าก็อยู่ที่นั่นด้วย อีกอย่างวีต้าเองก็ใช้มันคะ” วีรดาสารภาพ เพื่อให้ณัฐวรินทร์เห็นว่าเธอเป็นพวกเดียวกัน

“จริงหรือ”

“จริงสิคะ เพราะมันทำให้วีต้ารักษารูปร่างเอาไว้ได้ ไม่ต้องออกกำลังกายหนัก ๆ เหมือนคนอื่น”

(ญันทร, 2559, น. 347)

จากประโยคในบทสนทนาที่ว่า 'วีต้าเองก็ใช้มัน' ประโยคนี้แสดงให้เห็นว่าวีรดาใช้เสพยาเสพติดเช่นเดียวกับณัฐวรินทร์ เป็นการใช้คำพูดหลอกล่อให้เห็นว่าเธอเป็นพวกเดียวกันกับ ณัฐวรินทร์ และเพื่อให้ณัฐวรินทร์คลายความกังวลเรื่องที่เธอทราบว่าณัฐวรินทร์เสพยาเสพติด

นอกจากนี้ วีรดาขมกเหตุผลที่เธอเสพยาเสพติดเพื่อรักษารูปร่างของเธอให้ผอมมากแล้วอ้างเพื่อจูงใจให้ณัฐวรินทร์เสพยาเสพติดจากประโยคที่ว่า 'มันทำให้วีต้ารักษารูปร่างเอาไว้ได้ ไม่ต้องออกกำลังกายหนัก ๆ' ยาเสพติดที่วีรดาเสพคือ ยาไอซ์ มีความเชื่อในหมู่วัยรุ่นว่า เสพยาไอซ์แล้วจะผอม หุ่นดี ช่วยลดน้ำหนัก (ยาไอซ์ อันตราย! เสี่ยงตายได้ อย่าคิดลอง, 2560)

จากประโยคที่พบในบทสนทนาข้างต้นนี้ จึงเป็นประโยคบ่งชี้การจูงใจให้เสพยาเสพติดได้อย่างชัดเจน สะท้อนปัญหาเสพยาเสพติดด้านการเสพ โดยชี้ให้เห็นว่าการถูกชักจูงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผู้เสพยาเสพติดจำนวนเพิ่มมากขึ้น โดยผู้ชักจูงจะโฆษณาสรรพคุณของยาเสพติดนั้นว่ามีคุณภาพดี ทำให้ผู้เสพมีรูปร่างที่ดี เป็นการสื่อให้เห็นว่าคำหรือประโยคเหล่านี้มีอิทธิพลทำให้ผู้ที่ถูกชักชวนหลงผิดติดยาเสพติดได้

2.5.3 คำ/ประโยคบังคับการปราบปรามยาเสพติด หมายถึง คำหรือประโยคที่ใช้ในการสื่อสารเพื่อการวางแผนและหรือการลงมือปฏิบัติการปราบปรามผู้ค้ายาเสพติด ดังจะเห็นได้จากเหตุการณ์ตอนที่พิมพ์จันทร์อาสาเป็นสายให้กับตำรวจและแฝงตัวเข้าไปของงานส่งยาเสพติดจากเปรี้ยวที่เป็นลูกน้องของรศสุคนธ์ เพื่อหวังจะจับกุมรศสุคนธ์ ความว่า

...“จันทร์จะเป็นสายให้พี่วัฒน์เองคะ...”

“จันทร์จะเป็นสายให้พี่วัฒน์จัดการกับรศสุคนธ์เอง จันทร์คงตายตาไม่หลับหากยังเห็นพวกมันก่อกรรมทำเข็ญกับครอบครัวคนอื่น”

(ญนันทร, 2559, น. 428)

จากบทสนทนาข้างต้น ตัวละครได้ใช้คำพูดที่สื่อความหมายในการวางแผนปราบปรามยาเสพติด คือคำว่า ‘เป็นสาย’ ซึ่งคำว่า เป็นสาย ในบริบทของประโยคสนทนาข้างต้น หมายถึงการเป็นสายลับให้กับตำรวจ พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 (2556, น. 1,219) อธิบายว่า สายลับ หมายถึง ผู้เข้าไปสืบความลับ แสดงให้เห็นว่าการเป็นสายให้ตำรวจนั้น คือการแฝงตัวเข้าไปสืบความลับของฝ่ายผู้ค้ายาเสพติด ซึ่งเป็นกลวิธีหนึ่งในการปราบปรามยาเสพติด

...“อย่าเพิ่งบอกพีรสได้ไหม เปรี้ยวก็รู้ว่าฉันกับพีรสไม่ถูกกัน เดี่ยวเขาจะไม่ให้ฉันทำงาน” พิมพ์จันทร์ขอร้องพร้อมยกเหตุผล ที่เข้าทางเปรี้ยวเพราะไม่อยากจะให้รศสุคนธ์ไหวตัวทัน...

“เค้า ไม่ให้พีรสรู้ แล้วจะทำไงล่ะ”

“เอาอย่างนี้สิ ให้ฉันไปส่งยาแทนเปรี้ยว แล้วค่อยเอาผลงานฉันไปบอกพีรส ตอนนั้นแกคงเห็นใจฉันมากขึ้น ส่วนที่ฉันส่งให้เปรี้ยวขอแบ่งค่าแรงครึ่งเดียวพอ”

(ญนันทร, 2559, น. 434)

จากประโยคที่ว่า ‘อย่าเพิ่งบอกพีรสได้ไหม เปรี้ยวก็รู้ว่าฉันกับพีรสไม่ถูกกัน เดี่ยวเขาจะไม่ให้ฉันทำงาน’ และ ‘เอาอย่างนี้สิ ให้ฉันไปส่งยาแทนเปรี้ยว แล้วค่อยเอาผลงานฉันไปบอกพีรส ตอนนั้นแกคงเห็นใจฉันมากขึ้น ส่วนที่ฉันส่งให้เปรี้ยวขอแบ่งค่าแรงครึ่งเดียวพอ’

แสดงให้เห็นถึงการทำหน้าที่เป็นสายลับของพิมพ์จันทร์ โดยเธอแฝงตัวเข้าไปของงานส่งยาเสพติด จากเบรียวและขอรับค่าแรงเพียงครั้งเดียว เพื่อให้เบรียวหลงเชื่อตามแผนการของเธอที่วางไว้

จากประโยคในบทสนทนาี้ จึงเป็นประโยคบังคับที่การวางแผนปราบปราม ยาเสพติดได้อย่างชัดเจน สะท้อนการแก้ไขปัญหายาเสพติดด้วยวิธีการปราบปราม โดย ที่ให้เห็นการทำหน้าที่ของสายลับที่แฝงตัวเข้าไปในกลุ่มผู้ค้ายาเสพติด และอาสาส่งยาเสพติด ซึ่งเป็น ขั้นตอนหนึ่งของดำเนินการปราบปรามยาเสพติด

จากเหตุการณ์ที่พิมพ์จันทร์อาสาเป็นสายลับให้กับตำรวจนั้นได้นำไปสู่ การปราบปรามยาเสพติดในที่สุด ความว่า

...“หยุด! นี่เจ้าหน้าที่ตำรวจ ตอนนีตำรวจได้ปิดล้อมบริเวณนี้เอาไว้หมดแล้ว”

(ญันทร, 2559, น. 444)

...“จำเ่ง หมวดสนั่น ไปดูทางด้านโน้น เดี่ยวผมกับจำเ่งจะไปทางด้านนี้ ตีวง เข้าหากัน ถ้าคนร้ายต่อสู้อีกจัดการเก็บมันได้เลย”

(ญันทร, 2559, น. 454)

จากบทสนทนาข้างต้น มีการสนทนาโดยใช้ประโยคบังคับที่การเข้า ปราบปรามยาเสพติดในลักษณะการเข้าจับกุม คือคำว่า ‘ปิดล้อม’ ‘ตีวง’ และ ‘เก็บ’ ซึ่งคำว่า ปิดล้อม ในบริบทของประโยคสนทนาข้างต้นมีความหมายโดยนัย หมายถึง การล้อมจับผู้ร้าย คำว่า ตีวง ความหมายในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 (2556, น. 503) หมายถึง ล้อมวง, ขยายวง ในประโยคสนทนาที่ยกมาข้างต้นนี้ จึงหมายถึงการล้อมวงเข้าจับกุมผู้ร้าย ส่วนคำว่า เก็บ มีความหมายโดยนัย หมายถึง วิสามัญฆาตกรรม

จากคำว่า ‘ปิดล้อม’ ‘ตีวง’ และ ‘เก็บ’ ในบทสนทนาที่ยกมานี้ จึงเป็น คำบังคับที่การปราบปรามยาเสพติดได้อย่างชัดเจน ซึ่งสะท้อนการแก้ไขปัญหายาเสพติดด้วยวิธีการ ปราบปราม โดยที่ให้เห็นว่าปัญหายาเสพติดเป็นปัญหาที่ต้องแก้ไขหรือกำจัดออกจากสังคม เพราะยาเสพติดเป็นภัยร้ายต่อสังคม ก่อให้เกิดปัญหาอาชญากรรมอื่น ๆ ตามมาในภายหลัง

จากประเด็นการศึกษาที่ยกมาเกี่ยวกับกลวิธีการนำเสนอปัญหายาเสพติด ผ่านบทสนทนาจะเห็นได้ว่าในเรื่อง พระจันทร์กลางใจ มีการใช้คำ/ประโยคบังคับที่การซื้อขาย ยาเสพติดที่สะท้อนปัญหายาเสพติดด้านการค้า ที่จะนำมาซึ่งปัญหาหรือผลกระทบต่าง ๆ ในสังคม

ที่เกิดขึ้นในเวลาต่อมาหากการซื้อขายยาเสพติดสำเร็จ คำ/ประโยคบังคับที่การจูงใจให้เสพยาเสพติดที่สะท้อนให้เห็นปัญหาเสพติดด้านการเกิดผู้เสพยาเสพติดเพิ่มขึ้น เป็นการสื่อให้เห็นว่าคำหรือประโยคเหล่านี้มีอิทธิพลทำให้ผู้ที่ถูกชักชวนหลงผิดติดยาเสพติดได้ และคำ/ประโยคบังคับที่การปราบปรามยาเสพติดที่สะท้อนให้เห็นว่าปัญหาเสพติดเป็นปัญหาที่ต้องแก้ไขหรือกำจัดออกจากสังคมเพราะยาเสพติดเป็นภัยร้ายต่อสังคมที่จะก่อให้เกิดปัญหาอาชญากรรมอื่น ๆ ตามมา และยังสะท้อนการแก้ไขปัญหาเสพติดด้วยวิธีการปราบปราม โดยชี้ให้เห็นการทำหน้าที่ของสายลับที่แฝงตัวเข้าไปในกลุ่มผู้ค้ายาเสพติด และอาสาส่งยาเสพติด ซึ่งเป็นขั้นตอนหนึ่งของดำเนินการปราบปรามยาเสพติด

ใต้แสงดารา

1. เนื้อเรื่องย่อ ใต้แสงดารา

ปุษยะ อัครวัฒน์ คือ บุตรบุญธรรมคนที่สามที่ทำงานผู้หญิงคนนางค์ อัครวรกุล รับมาเลี้ยง ชายหนุ่มทำงานเป็นพนักงานคุมประพฤติ คอยช่วยเหลืออดีตผู้ต้องขังให้กลับสู่สังคม และหนึ่งในผู้ถูกคุมประพฤติที่อยู่ในความดูแลของเขา คือ เมทินี บุปผา หรือเมย์ อดีตผู้ต้องขังคดียาเสพติด เพราะแม่ทิ้งเธอและพ่อไปตั้งแต่เธอยังเล็ก จึงทำให้ผู้เป็นพ่อไม่สนใจใยดีเธอ เมื่อเธอขาดความรักความอบอุ่นจากครอบครัว เธอจึงต้องอาศัยยาเสพติดเพื่อทำให้เธอมีความสุข เมื่อถึงวันที่ออกจากคุก หญิงสาวตั้งมั่นว่าจะไม่มีวันกลับไปสู่เส้นทางเดิม ทว่าการเริ่มต้นใหม่โดยมีสถานะอดีตผู้ต้องขังติดตัวไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับเธอ เพราะสังคมไม่ยอมรับอดีตที่ผิดพลาดของเธอ ทุกครั้งที่เธอออกจากบ้านเพื่อหางานทำ เธอจะได้รับสายตาดูถูกเหยียดหยาม หรือแม้กระทั่งหวาดระแวงว่าเธอจะทำร้ายคนรอบข้าง มีเพียงปุษยะที่คอยให้กำลังใจเธอและอยู่เคียงข้างเธอ ความอ่อนโยนของเขาทำให้หัวใจเธออบอุ่นและลั่นไหว แต่เธอไม่อาจฝันไปไกลกว่านี้ เพราะสิ่งที่เขาทำเป็นเพียงหน้าที่และเธอก็เป็นแค่คนที่มีอดีตติดตัว เธอคิดเสมอว่าเขาเปรียบเสมือนดวงดาวบนท้องฟ้า เธอได้แต่แหงนมองดวงดาวอย่างเขา จากพื้นดินอันต่ำเตี้ยเท่านั้น

เมื่อพ่อของเมทินีเสียชีวิต เธอจึงได้ย้ายไปอยู่กับรัตนารู้จักกันเป็นอาซึ่งเปิดร้านขายของชำอยู่ที่หมู่บ้านแห่งหนึ่ง ภายหลังจากเธอได้รู้ว่าแท้จริงแล้วรัตนาคือผู้ค้ายาเสพติด เมทินีรู้สึกสับสนเพราะเธอไม่อยากจะผู้เป็นอาต้องตกอยู่ในสภาพเช่นเดียวกับเธอเมื่อในอดีต แต่ถ้าปล่อยให้รัตนาค้ายาเสพติดต่อไปก็จะส่งผลร้ายต่อผู้คนในสังคม เธอจึงนำเรื่องนี้ไปปรึกษากับปุษยะและในขณะเดียวกันเศรษฐวัฒน์พี่ชายบุญธรรมของปุษยะก็ได้วางแผนจับกุมรัตนาคือ

ศิรินทรา ดีไซเนอร์สาวอดีตคนรักเก่าของปุษยะ เธอมักจะอาละวาดใส่ผู้หญิงทุกคนที่เข้ามายุ่งเกี่ยวกับเขา และทุกครั้งที่มีปัญหาปุษยะก็จะไม่เข้าข้างเธอเลย เธอได้แต่น้อยใจเขาและใช้ยาเสพติดเป็นที่ระบาย ศิรินทราได้พบกับวิศาลเอเยนต์ยาเสพติดรายใหญ่ของภาคกลาง วิศาลใช้ยาเสพติดและของแบรนด์เนมจงใจให้ศิรินทรายอมเป็นภรรยาของเขา ระยะเวลาที่ตกเป็นภรรยาของวิศาล ศิรินทรา ก็แอบมีความสัมพันธ์กับเผด็จพ่อค้ายาเสพติดเครือข่ายเดียวกับวิศาลซึ่งเป็นอดีตคนรักเก่าของเมทินีด้วย

ปุษยะทราบข่าวว่าเผด็จกลับมาบดานที่กรุงเทพฯ หลังจากที่เขาต้องหนีหัวซุกหัวซุน เพราะเมทินีขัดขวางเขาตอนถูกจับคดียาเสพติด ปุษยะเป็นห่วงเมทินีจึงให้เมทินีย้ายมาอยู่ที่วังวงศ์วิธ ยิ่งทำให้ความสัมพันธ์ของทั้งคู่ดีขึ้น ศิรินทราทราบเรื่องความสัมพันธ์ของทั้งคู่ เธอคิดว่าเมทินีเป็นเพียงอดีตผู้ต้องขังซึ่งไม่มีอะไรเทียบเท่ากับเธอเลยแต่กลับได้รับความรักจากปุษยะไปศิรินทรากลับแกล้ง ดูถูกเหยียดหยามเมทินีทุกครั้งที่มีโอกาส และเธอยังให้เผด็จกำจัดเมทินีออกไปจากชีวิตเธอ แต่เมื่อเขาทราบว่าผู้หญิงที่ศิรินทราให้ไปกำจัดคือเมทินี เขาจึงต้องการให้เมทินีไปใช้ชีวิตกับเขาที่ประเทศพม่า

เมื่อถึงวันที่วิศาลและเผด็จต้องไปรับยาเสพติดที่ถูกส่งมาจากทางภาคเหนือ เผด็จได้นั่งดับขมขู่ให้เมทินีไปกับเขา ปุษยะทราบเรื่องจึงตามไปช่วยเหลือเมทินี พร้อมกับเศรษฐีผู้หนึ่งที่นำกำลังตำรวจเข้าปราบปรามขบวนการค้ายาเสพติดของวิศาลและเผด็จ เมื่อศิรินทราทราบข่าวว่าวิศาลและเผด็จถูกจับกุมตัว เธอจึงนำยาเสพติดที่มีไปขายและถูกตำรวจจับไว้ได้

หลังจากเหตุการณ์คลี่คลายลง เมทินีได้ร่วมประกวดออกแบบอัญมณีและได้รางวัลชนะเลิศ ภายใงานนั้นเมทินีได้มีโอกาสพบผู้เป็นตาและทราบว่าแท้จริงแล้วแม่ของเธอไม่ได้ทอดทิ้งเธอและพ่อไป แต่เป็นเพราะตาของเธอที่ส่งคนมานำตัวแม่เธอกลับไป หลังจากนั้นเมทินีกับปุษยะก็ได้แต่งงานกันในที่สุด

2. กลวิธีการนำเสนอปัญหายาเสพติด

2.1 กลวิธีการนำเสนอปัญหายาเสพติดผ่านโครงเรื่อง

จากการศึกษาพบว่าโครงเรื่องของนวนิยายเรื่อง ใต้แสงดารา มีการวางโครงเรื่อง ดังนี้

2.1.1 การเปิดเรื่อง จากการศึกษพบว่ามีการเปิดเรื่องด้วยการพรรณนาความรู้สึกนึกคิดของตัวละครและแทรกการนำเสนอปัญหายาเสพติด กล่าวคือ เปิดเรื่องด้วยความฝันของตัวละครเอกฝ่ายหญิงที่เกิดจากปมปัญหาภายในจิตใจซึ่งมีสาเหตุมาจากการถูกแม่ทอดทิ้งไปในวัยเด็ก ดังความว่า

...ต้นหนาว พ.ศ. 2552

ความหนาวเย็นยะเยือกทำให้เมทินีรู้สึกตัว หญิงสาวเปิดเปลือกตาขึ้นทันที เพื่อให้หลุดพ้นจากความมืดมิดอันน่าหวาดกลัว ความมืดเป็นสิ่งที่น่าสะพรึงสำหรับเธอเสมอ ทว่าเมื่อนัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มของเธอสัมผัสกับโลกภายนอก หญิงสาวกลับพบว่า โลกรอบกายนั้นมีมืดมิดไม่ต่างอะไรจากยามที่ดวงตางามซ่อนตัวอยู่หลังเปลือกตาเลยแม้แต่น้อย แต่...เมื่อเวลาอันน่าอัศจรรย์ผ่านไป ดวงตากลมโตของเธอก็สัมผัสได้ถึงแสงวับแวมอะไรบางอย่าง หญิงสาวจ้องมองไปยังจุดนั้น...แล้วในที่สุดเมทินีก็ได้รู้ว่าแสงเรืองรองนั้น คือประกายเจิดจ้าที่เปล่งออกมาจากหญิงสาวผู้มีใบหน้าและรูปร่างงดงามหาใดเปรียบ ใบหน้าแบบชาวตะวันตกที่เต็มไปด้วยรอยยิ้มอบอุ่นนั้นคุ้นตา จนในที่สุดหญิงสาวก็เปิดปากร้องเรียกออกไป

"แม่"

นางฟ้ายิ้ม "เมย์จะ แม่จำเป็นต้องไป"

"ไปไหนจะ" หญิงสาวถามด้วยความหวาดหวั่น

"แม่บอกไม่ได้"

"เอาเป็นว่า แม่ฝากหนูช่วยดูแลพ่อด้วยนะ" นางฟ้าเอ่ย ก่อนจะหันไปยังชายวัยกลางคนรูปร่างสูงโปร่งที่ยืนก้มหน้าเศร้าอยู่ไม่ห่างออกไปนัก

"แต่พ่อ..." เมทินีสะอื้นฮักเมื่อเห็นแววตาของพ่อที่เหลือบมองมา

"ไม่มีพ่อคนไหนไม่รักลูกหรอก"

หญิงสาวสะอื้น เธอไม่อยากจะล้อต่อเถียงเรื่องนี้กับแม่ ท่านทั้งเธอไปตั้งแต่เธออายุเพียงหกขวบเท่านั้น ท่านไม่รู้ด้วยซ้ำว่าหลังจากนั้นพ่อปฏิบัติต่อเธออย่างไร เมทินีจึงได้นิ่งเฉยเสีย

"แม่ต้องไปแล้ว" นางฟ้ายื่นมือประคองแก้มเธอ "วันนี้อย่าออกไปไหนเด็ดขาด"

"ทำไมคะ"

"เชื้อแม่เถอะ"

นั่นคือคำพูดสุดท้ายที่เมทินีได้ยิน ก่อนที่ทุกอย่างจะกลับมามีมืดมิดเหมือนเดิม ความหวาดกลัวกลับเข้ามาในใจอีกครั้ง...ทำไมแม่ต้องทิ้งเธอไป ทำไมพ่อถึงไม่รักเธอ ทำไม ทำไม และทำไม คำถามต่าง ๆ ประดังประเดเข้ามาจนเธอแทบจะทนรับไม่ไหว... เมทินีรู้สึกว่ามีมือมาเขย่าต้นแขนเธอ ก่อนจะเพิ่มแรงขึ้นเรื่อย ๆ จนเธอสะดุ้งตื่น

(ช่อนกลืน, 2559, น. 7-8)

จากข้อความข้างต้น เป็นเหตุการณ์การเปิดเรื่องโดยอาศัยปมในใจของตัวละครเอกฝ่ายหญิง คือ เมทินี เธอถูกผู้เป็นแม่ทอดทิ้งไปตั้งแต่ยังเล็กและยังเข้าใจว่าพ่อไม่รัก ทำให้เธอรู้สึกโดดเดี่ยวเมื่ออยู่บนโลกใบนี้จึงนำไปสู่การเสพยาเสพติด ดังความว่า

...เผด็จเข้ามาตีสนิทเธอ และเธอก็ตกหลุมรักเขาในทันทีเช่นกัน. ...เมื่อเขาเห็นเธอมีความทุกข์ ก็เสนอทางดับทุกข์ด้วย...ยาบ้า ตอนแรกเมทินีปฏิเสธ เพราะไม่อยากยุ่งกับยาเสพติดไม่ว่าจะชนิดไหน แต่เผด็จก็เกลี้ยกล่อมเธอว่า ความจริงแล้วยาบ้าหรือเมทแอมเฟตามีนนั้น ไม่ใช่ยาเสพติดร้ายแรงเหมือนเฮโรอีนที่จะเสพแล้วติดในทันที...ในที่สุดเมทินีก็ลองมันจนได้ หลังจากทะเลาะกับพ่อยกใหญ่เรื่องคะแนนสอบเทอมแรกที่ตกต่ำอย่างน่าใจหาย เธอหนีออกจากบ้านมาอยู่กับเผด็จ และลองเสพยาบ้าเป็นครั้งแรกด้วยความอัดอั้นตันใจหลายอย่าง รวมทั้งต้องการประชดคำหยามข่มขู่ของผู้เป็นพ่อว่าเธอไม่มีวันเรียนจบด้วย

ยาบ้าทำให้เมทินีรู้สึกผ่อนคลาย เธอเริ่มใช้มันหนักขึ้น ๆ ทำให้เธอเริ่มขาดเรียนหลายครั้ง ในที่สุดผลการสอบปลายภาคก็ออกมา เธอสอบตกหลายวิชา ส่วนที่ผ่านก็เรียกได้ว่าเฉียดฉิว ส่งผลให้เธอทะเลาะเบาะแว้งกับพ่อรุนแรงกว่าครั้งไหน ๆ ในที่สุดเธอก็ตัดสินใจหนีออกจากบ้านจริง ๆ และไม่คิดว่าจะกลับไปอีกแล้ว

(ช่อนกลิ่น, 2559, น. 9-11)

จากข้อความข้างต้น แสดงให้เห็นว่าตัวละครเอกฝ่ายหญิงมีความเกี่ยวข้องกับยาเสพติดในมุมมองของผู้เสพ การบรรยายถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตนั้นเพื่อวางโครงเรื่องและสร้างปัญหา แสดงให้ผู้อ่านทราบถึงสาเหตุที่ตัวละครเอกฝ่ายหญิงเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด ซึ่งต่อมาเธอได้กลายเป็นผู้ต้องขังคดีค้ายาเสพติด เนื่องจากถูกตำรวจจับกุมระหว่างส่งมอบยาเสพติด เป็นการสะท้อนปัญหา ยาเสพติดด้านผู้เสพ ซึ่งเกิดจากการถูกชักจูง ปัญหานี้มักจะเกิดกับบุคคลที่ครอบครัวขาดความอบอุ่น ครอบครัวทะเลาะเบาะแว้งกัน หรือเมื่อมีปัญหาแล้วไม่สามารถแก้ปัญหาให้กับตัวเองได้ บุคคลเหล่านี้จึงเลือกที่จะเสพยาเสพติดเพียงเพราะเชื่อว่ายาเสพติดอาจช่วยคลายเครียด ทำให้สบายใจ หรือลืมความทุกข์ไปได้ ผลสุดท้ายก็กลายเป็นผู้ติดสารเสพติด และยังสะท้อนถึงผลกระทบที่เกิดจากการเข้าไปพัวพันกับยาเสพติดนั่นคือการต้องโทษจำคุก และเมื่อพ้นโทษออกมา บุคคลเหล่านั้นมักจะไม่มีการแก้ไขในสังคม เพราะถูกสังคมรังเกียจ

ดังนั้น จากเหตุการณ์ในช่วงเปิดเรื่องข้างต้น เป็นการเปิดตัวละครเอกฝ่ายหญิงซึ่งจะเห็นได้ว่าการเปิดเรื่องมีการนำเสนอสาเหตุที่ตัวละครเอกฝ่ายหญิงเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติดจนกลายเป็นผู้ต้องโทษคดีค้ายาเสพติดอันก่อให้เกิดปัญหาไม่มีที่ยืนในสังคมตามมา

2.1.2 การดำเนินเรื่อง จากการศึกษาพบว่านวนิยายเรื่อง *ใต้แสงดารา* มีลักษณะการดำเนินเรื่องไปตามลำดับเวลา โดยมีการสร้างปมขัดแย้งของเรื่อง ดังนี้

1) **ตัวละครขัดแย้งกับตัวละคร** จากการศึกษาพบว่าปุษยะ ตัวละครเอกฝ่ายชายซึ่งเป็นพนักงานคุมประพฤติขัดแย้งกับศิรินทรา ตัวละครปักษ์ที่เป็นผู้เสพยาเสพติด ถึงแม้ว่าจะเลิกกันไปแล้วแต่ศิรินทรายังคงรักเขา เมื่อปุษยะมีผู้หญิงอื่นเข้ามาข้องเกี่ยว ศิรินทรารู้สึกหึงหวง เธอจึงลงมือทำร้ายผู้หญิงคนนั้น ทำให้เธอและปุษยะ มีปากเสียงกันที่สุดในที่สุด ดังความว่า

...ก่อนที่เธอจะปราดเข้าหาจิตราแล้วฟาดฝ่ามือลงบนแก้มนวลอย่างแรง
เจ้าหน้าที่ธุรการสาวถึงกับหน้าหันล้มลงไปกองกับพื้น

"แพท! ปุษยะตะโกนห้ามด้วยความตกใจ รีบเข้าไปแทรกกลางระหว่างทั้งสองคน แต่ดูเหมือนลมเพชรหึงจะรุมเร้าศิรินทร่าเสียจนไม่ยอมฟังอะไร เธอแต่อาละวาดจะเข้าตบคู่กรณีซ้ำอย่างบ้าคลั่ง ชายหนุ่มจึงตะคอกเสียงดังราวอสุณีบาต

"หยุดเดี๋ยวนี้นะแพท!"

ศิรินทราชะงัก มองคนรักด้วยสายตาดิ้นตะลึง เพราะในสายตาทุกคนรวมทั้งเธอ
เขาเป็นชายหนุ่มมาดสุชุม ไม่เคยเลยสักครั้งที่จะตวาดคนอื่นเสียงดังอย่างนี้มาก่อน. ..

"พอแล้วแพท" ปุษยะขึ้นเสียงอีกครั้ง "พี่ไม่ใช่ของใคร ไม่มีใครมาแย่งพี่ไปจากใครได้ เข้าใจไว้ด้วย"

ประโยคนั้นทำให้ศิรินทร่าถึงกับชะงัก ดวงตากกลมโตจ้องมองเขาอย่างไม่คาดฝัน
ว่าจะได้ยินคำพูดนั้น

ปุษยะเองก็รู้สึกผิดที่โพล่งออกไปแบบนั้น... เขาจึงจำต้องขึ้นเสียงเพื่อหยุดเธอไว้
ซึ่งก็เป็นครั้งแรกที่ตัวเองพิวส์ขาดจนหลุดแคร็กเตอร์แบบนี้

"พี่ปุษ..." หญิงสาวน้ำตาริน สะบัดมือจากเขาแล้วหันไปจ้องหน้าจิตราอย่าง
ซึ่งเคียด ก่อนที่จะหันมองเขาด้วยแวตานั้นน้อยเนื้อต่ำใจ

"พี่ปุษใจร้าย" ศิรินทร่าโพล่งขึ้นอีกครั้งแล้วสะบัดหน้าวิ่งหนีไป

“แพท...แพท...เดี่ยวยสิแพท” ปุษยะร้องเรียกแล้วรีบวิ่งตามไปแต่ก็ไม่ทัน หญิงสาว
ขึ้นรถที่จอดอยู่หน้าสำนักงานแล้วรีบขับออกไปทันที

(ช่อนกลืน, 2559, น. 131-133)

หลังจากเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้น ศิรินทราารู้สึกว่าเหวและไม่มีใคร เธอ
ได้ขับรถไปยังสถานบันเทิงที่เธอคุ้นเคย ที่นั่นทำให้เธอพบกับเสียวศัลลพอค์ยาเสพติด เขาได้มอบ
ยาไอซ์ให้กับศิรินทราเพราะต้องการที่จะสานสัมพันธ์กับเธอ เมื่อกลับถึงคอนโดมิเนียม เธอรีบเดิน
ไปที่เคาน์เตอร์ หวังจะถามเจ้าหน้าที่ว่ามีใครมาหาเธอบ้างหรือไม่ เพราะในใจยังหวังว่าปุษยะจะมา
จ้างเธอ แต่กลับไม่เป็นอย่างที่เธอคิดทำให้เธอรู้สึกน้อยใจปุษยะมากยิ่งขึ้น และนั่นทำให้เธอ
กลับไปใช้ยาเสพติดอีกครั้ง ดังความว่า

...“คนใจร้าย” หญิงสาวเพื่อ พอนึกถึงปุษยะน้ำตาก็ไหลรินออกมา...คนอะไรช่าง
ใจร้ายเหลือเกิน

“นั่งนั่นมันเด็กกว่าแพทไซ้ไหม ฮือ ๆ” ศิรินทราสะอื้น พร่ำเพ้อน้อยใจด้วยเสียงสั่น
เครือ

...ในที่สุดเธอก็ตัดสินใจกลับเข้าสู่ด้านมืดของชีวิตอีกครั้ง ด้วยการเปิดกระเป๋า
สะพายแล้วดึงสติลบลูกอมออกมาเปิดดู ภายในมีซองซิป์เหมือนซองยาบรรจุเกล็ดไต ๆ
คล้ายน้ำแข็งอยู่เต็มซองอย่างที่เธอคิดจริง ๆ

“ไอ้เพื่อนยาก”

หญิงสาวดึงซองนั้นออกจากตลับมาโบกไปมาต่อหน้า แล้วหัวเราะราวกับคนบ้า

(ช่อนกลืน, 2559, น. 138-140)

จากข้อความข้างต้น แสดงให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างศิรินทรากับ
ปุษยะ เนื่องจากพฤติกรรมความรุนแรงของศิรินทราที่แสดงออกมานั้น ทำให้ปุษยะไม่สามารถระงับ
อารมณ์ได้ เขาจึงตะคอกเธอ การแสดงพฤติกรรมเช่นนี้ของปุษยะทำให้ศิรินทราประหลาดใจ
เพราะเขาไม่เคยแสดงพฤติกรรมเช่นนี้กับเธอหรือคนอื่น ๆ มาก่อน เหตุการณ์ความขัดแย้งดังกล่าว
ส่งผลให้เธอรู้สึกน้อยใจปุษยะ และเป็นเหตุให้เธอตัดสินใจกลับไปใช้ยาเสพติดอีกครั้งเพื่อทำให้
ตัวเองมีความสุขเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาเสพติดในด้านผู้เสพที่ต้องการแก้ปัญหาเรื่อง
ความรักโดยการเสพยาเสพติดซึ่งเป็นวิธีที่ผิด เพราะผลกระทบที่ตามมานั้นย่อมทำให้ทุกข์หนัก

กว่าเดิม เช่น สุขภาพกายและสุขภาพจิตเสื่อมโทรม สูญเสียทรัพย์สิน เงินทองที่จะต้องนำมาซื้อยาเสพติด เป็นที่รังเกียจของสังคม หรือแม้กระทั่งต้องโทษจำคุก

2) ตัวละครขัดแย้งกับสังคม จากการศึกษาพบว่า เมทินี เป็นตัวละครที่มีความขัดแย้งกับสังคม เนื่องจากเธอเป็นอดีตผู้ต้องขัง ดังตัวอย่างเหตุการณ์ตอนที่เมทินีพ้นโทษ และได้กลับบ้าน ระหว่างทางที่เดินเข้าบ้าน เธอต้องเผชิญกับพฤติกรรมของผู้คนในชุมชนที่แสดงออกต่อเธอในทางลบ รังเกียจเธอที่เคยเป็นผู้ต้องขัง เธอจึงขาดความมั่นใจที่จะสู้หน้ากับผู้คนในชุมชน ดังความว่า

...ระหว่างทางที่ประคองพ่อเดินเข้าบ้าน หญิงสาวได้แต่ก้มหน้าจูด ๆ ไม่กล้ามองใครแต่ถึงแม้จะพยายามทำอย่างนั้น เธอก็ยังได้รู้สึกได้ถึงรังสีแห่งความรังเกียจที่เจือไปด้วยความอยากรู้ อยากเห็นของชาวบ้านแม่ชานมาถึงเธอ แรงเสียดทานเหล่านั้นทำให้เธอแทบหมดแรงเมื่อพ่อเปิดประตูบ้านให้เธอก้าวเข้าไปข้างใน...เมทินีเป่าปากอย่างโล่งที่มาถึงบ้านได้

(ชอนกลีน, 2559, น. 120)

นอกจากนี้ ยังมีเหตุการณ์ตอนที่เมทินีสัมภาษณ์งาน เธอถูกผู้จัดการบริษัทที่เธอสมัครงานซักถามประวัติส่วนตัว และเมื่อได้รู้ว่าเธอเคยเป็นผู้ต้องขังคดีค้ายาเสพติด ทำให้และความรู้สึกของผู้จัดการที่มีต่อเมทินีก็เปลี่ยนไปทันที ดังความว่า

...เธอถูกผู้จัดการสอบถามอะไรหลายอย่างเกี่ยวกับประวัติส่วนตัวและทัศนคติในการทำงาน เธอก็ตอบไปตามความรู้สึก และคิดว่าทำได้ดีเสียด้วย สังเกตจากสีหน้าของผู้ถามก็รู้ว่าค่อนข้างพึงพอใจไม่น้อย...

"ซื้อหาอะไร"

"จำหน่ายยาเสพติดค่ะ" หญิงสาวตอบเสียบเบาหวี

คำตอบของเธอทำให้บรรยากาศในห้องที่เสียบอยู่แล้วเสียบลงไปอีก

"ขอบใจที่ไม่โกหกกัน" ผู้จัดการเอ่ยออกมาในที่สุด

"ค่ะ" หญิงสาวน้ำตาซึม

"เอาละ ฉันจะรับเรื่องของเธอเอาไว้พิจารณาก็แล้วกัน ถ้ารู้ผลแล้วฉันจะให้คนติดต่อกลับไป"

น้ำเสียงของผู้จัดการเปลี่ยนไปเป็นแข็งกระด้างขึ้นมาทันที มันคงเป็นการปฏิเสธแบบไม่ให้รู้ตัว...

(ชอนกลีน, 2559, น. 126)

ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสังคมยังปรากฏในเหตุการณ์ตอนที่เมทินีกำลังเดินทางกลับบ้านหลังจากสัมภาษณ์งานเสร็จ เธอต้องเผชิญกับผู้คนในชุมชนที่แสดงท่าทางรังเกียจเธออย่างชัดเจน ดังความว่า

...หลังจากอ้อยอิงอยู่สักพัก เมทินีก็สุดลมหายใจลึกแล้วก้มหน้าก้มตาเดินเข้าไปในซอย ผู้คนที่ใช้ชีวิตปกติประจำวันอยู่หันมองเธอราวกับเป็นตัวประหลาด บางคนรีบวิ่งมาอ้อมลูกที่วิ่งเล่นอยู่ตรงทางเดินกลับเข้าบ้าน บางครั้งเธอก็ได้ยินคำพูดเสียดสีที่ว่า 'นี่แหละคนคุก' 'ยังติดยาอยู่แน่เลย' 'เดี๋ยวมันก็กลับไปอีก' ลอยมาเป็นระยะ ๆ ทำให้รู้สึกเหมือนทางเข้าบ้านช่างไกลแสนไกลเหลือเกิน... การเดินทางจากปากซอยเข้าไปในบ้าน ท่ามกลางผู้คนที่รู้จักเธอและรู้ว่าเธอเคยเป็นผู้ต้องขังมาก่อน

(ชอนกลีน, 2559, น. 126-127)

จากเหตุการณ์ทั้งหมด แสดงให้เห็นถึงการนำเสนอมุมขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสังคม พฤติกรรมของคนในสังคมที่แสดงออกต่อเมทินีนั้นเป็นไปในทางลบ เห็นเธอเป็นตัวประหลาด รังเกียจเธอที่เคยเป็นผู้ต้องขัง เธอจึงขาดความมั่นใจที่จะสู้หน้ากับคนในสังคม เป็นการสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาต่อมาหลังจากที่ผู้ต้องขังคดีค้ายาเสพติดพ้นโทษ นั่นคือการถูกสังคมรังเกียจ ทำให้บุคคลเหล่านั้นขาดความมั่นใจและคิดว่าตนเองด้อยค่า

3) ตัวละครขัดแย้งกับตัวเอง จากการศึกษาพบว่าเมทินีเป็นตัวละครที่มีความขัดแย้งกับตัวเอง ทศนคติเกี่ยวกับเสรีภาพที่เมทินีได้รับมีความขัดแย้งในลักษณะตรงกันข้าม โดยเมทินีมีความคิดว่าเสรีภาพที่ได้รับกลับกลายเป็นสิ่งที่ทำให้รู้สึกอึดอัด อ่างว่าง เบียดเสียดเหมือนจุดเล็ก ๆ ที่อยู่ในความว่างเปล่า ไม่สามารถหาจุดบรรจบได้ ส่งผลให้เธอต้องการกลับไปอยู่ในกรอบของเซตกักกัน ซึ่งทำให้รู้สึกอึดอัด ปลอดภัย เป็นการแสดงถึงความขัดแย้งภายในของตัวละครเกี่ยวกับเสรีภาพที่ได้รับจากสภาวะความเป็นจริง ดังจะเห็นได้จากเหตุการณ์ตอนที่เมทินีพ้นโทษออกมาจากเรือนจำและขอให้พ่อเธอมารับกลับบ้าน เธอรู้สึกกังวล และอึดอัดกับอิสรภาพที่เธอได้รับ ดังความว่า

...จากความคิดที่ว่าอิสรภาพช่างหอมหวานกลายเป็นความกังวลที่ไม่รู้ว่าเป็นเรื่องอะไร มันทำให้เธออึดอัดอย่างบอกไม่ถูก รู้สึกเหมือนโลกใบนี้ช่างเว้งว่างหาที่จับยึดเหนี่ยวไม่ได้เลย ยิ่งรอนาน เมทีนี่ก็ยิ่งรอนรน เธอไม่รู้ว่าเหตุใดพอถึงไม่มาเสียที่บางครั้งถึงกับเผลอคิดว่าท่านอาจหวนกลับมารังเกียจเธออีกครั้ง ท่านอาจไม่ยอมรับลูกที่เคยติดคุกติดตะรางไปอยู่ด้วยก็ได้ ซึ่งถ้าเป็นอย่างนั้นเธอก็คงไม่รู้อะไรจะทำอย่างไรกับชีวิตที่เหลืออีกแล้ว...อิสรภาพรอบตัวเธอเริ่มบีบรัดเข้ามาอย่างที่สายตาไม่อาจมองเห็น จนทำให้เธอรู้สึกอึดอัด...โลกกว้างช่างอ้างว้างเหลือเกิน กว้างเสียจนเธออยากวิ่งกลับเข้าไปหลังกำแพงสูงนั้นอีกครั้ง เพื่อให้เกิดขอบเขตสำหรับตัวเองขึ้นบ้าง เพราะตอนนี้เธอรู้สึกเหมือนตัวเองอยู่ผิดที่ผิดทางชอบกล

(ชอนกลีน, 2559, น. 104-105)

ศิรินทรา เป็นอีกตัวละครหนึ่งที่มีความขัดแย้งกับตัวเอง เนื่องจากเธอเคยเสพยาเสพติดและได้สัญญากับปุษยะไว้ว่าจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดอีก แต่เธอก็ไม่สามารถตัดขาดจากยาเสพติดได้ จึงเกิดความขัดแย้งขึ้นภายในจิตใจระหว่างความต้องการยาเสพติดและการหักห้ามใจไม่ให้ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด ดังจะเห็นได้จากตอนที่ ศิรินทรากับปุษยะนั่งทานอาหารอยู่ที่ร้านอาหารญี่ปุ่นชื่อดัง และได้พบกับเสี่ยวิศาลโดยบังเอิญ ปุษยะบอกกับศิรินทราว่าเสี่ยวิศาลเบื้องหน้าเป็นพวกค้ายา แต่เบื้องหลังเป็นเอเยนต์ยาเสพติดรายใหญ่ของภาคกลาง เมื่อศิรินทรากลับมาถึงคอนโดมิเนียมของเธอ เธอจึงนึกถึงเสี่ยวิศาล ความว่า

...เมื่อขับรถเข้าที่จอด หญิงสาวกลับไม่ดับเครื่องทันที ในใจเฝ้าแต่คิดถึงเสี่ยวิศาล หากเธอได้รู้จักเขาก็อาจได้ส่วนลดค้ายาไอซ์บ้าง ไม่ต้องหาซื้อจากพ่อค้าคนกลางที่ปั่นราคาจนแพงหูฉี่เหมือนอย่างทุกวันนี้

‘แต่มันอันตรายมากนะแพพ’

ศิรินทราเตือนตัวเอง เพราะดูก็รู้ว่าเสี่ยใหญ่ตัณหากลับนั้นคิดจะเอาเธอเป็นเมียแน่...

‘สัญญากับพี่นะว่าจะไม่ทำอะไรไม่ดี และไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดอีก’

เสียงของปุษยะกลับมาเตือนเธออีกครั้ง ทุกวันนี้เธอยึดคำสัญญาที่ให้เขาไว้เป็นแรงจูงใจไม่ให้กลับไปยุ่งเกี่ยวกับยาไอซ์อย่างเต็มตัวเหมือนเดิมอีก แต่กลิ่นหอมหวานยวนเย้าของมันราวกับเป็นค้อนปอนด์ที่พยายามทุบทำลายกำแพงที่เธอและเธอช่วยกันก่อทุกวี่วันจนเกิดเป็นรูโหว่ขึ้นมา

“ไม่ ฉันจะทำให้พี่ปฏิเสธหวังไม่ได้”

ศิรินทราทูบสองมือกับพวงมาลัยอย่างมุ่งมั่น เพราะแค่ที่ผ่านมาเธอก็หลงผิดไปไกลแล้ว เธอจะกลับไปเดินทางนั้นอีกไม่ได้...ภาพตัวเองสวมชุดสีฟ้าและผ้าถุงมอซอ ทำให้ความคิดสับสนทุกอย่างถูกปิดเป่าไปโดยพลัน

(ชอนกลิน, 2559, น. 118-119)

จากเหตุการณ์ข้างต้น แสดงให้เห็นว่าศิรินทรามีความขัดแย้งกับตัวเองในเรื่องของความต้องการยาเสพติดและการหักห้ามใจไม่ให้อยู่เกี่ยวกับยาเสพติด ศิรินทราคิดว่าหากเธอได้รู้จักกับเสี่ยวิศาลซึ่งเป็นเอเยนต์ยาเสพติดรายใหญ่ของภาคกลาง เธอจะได้ซื้อขายไอซ์จากเขาโดยตรงและอาจจะได้ส่วนลดค่ายาไอซ์บ้าง อีกด้านหนึ่งของเธอก็รู้ดีว่าการรู้จักกับเสี่ยวิศาลเป็นอันตรายกับตัวเธอ เพราะเขาต้องการมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับเธอ และสัญญาที่เคยให้ไว้กับปุษยะว่าจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดก็คอยย้ำเตือนเธอเสมอ ยิ่งเธอนึกถึงภาพตัวเองต้องโทษ ความคิดสับสนทั้งหมดของเธอจึงถูกขจัดออกไปได้ สะท้อนให้เห็นว่าผู้ที่เคยเสพยาเสพติดที่จิตใจไม่หนักแน่นพอเมื่อมีปัญหาหรือสิ่งใดมากระทบใจ ก็มักจะกลับไปเสพยาเสพติดอีก แต่หากบุคคลเหล่านั้นมีจิตใจหนักแน่น ไม่ไหวหวั่นต่อสิ่งยั่วยุต่าง ๆ พวกเขาจะสามารถหันหลังให้กับยาเสพติดได้

จากเหตุการณ์ข้างต้นที่เกี่ยวกับการสร้างปมขัดแย้งในการดำเนินเรื่องของนวนิยายเรื่อง ใต้แสงดารา จะเห็นได้ว่าผู้แต่งได้ใช้กลวิธีการสร้างปมขัดแย้งในการดำเนินเรื่องไม่ว่าจะเป็นตัวละครขัดแย้งกับตัวละครที่สะท้อนปัญหาเสพยาเสพติดในด้านผู้เสพที่ต้องการแก้ปัญหาความรักโดยการเสพยาเสพติดซึ่งเป็นวิธีที่ผิด ตัวละครขัดแย้งกับสังคมที่เป็นการสะท้อนต่อมาหลังจากที่ผู้ต้องขังคดีค้ายาเสพติดพ้นโทษ นั่นคือการถูกสังคมรังเกียจ ทำให้บุคคลเหล่านั้นขาดความมั่นใจและคิดว่าตนเองด้อยค่า และตัวละครขัดแย้งกับตัวเองสะท้อนปัญหาเสพยาเสพติดด้านอดีตผู้ต้องขังที่พ้นโทษออกมาแล้วเกิดความรู้สึกกังวลต่ออิสรภาพที่ได้รับ และด้านอดีตผู้เสพที่หวนกลับไปเสพยาเสพติด

2.1.3 จุดสุดยอดของเรื่อง จากการศึกษาพบว่านวนิยายเรื่อง ใต้แสงดารา ตรงจุดสุดยอดของเรื่องมีการนำเสนอปัญหาเสพยาเสพติด ในประเด็นการได้รับการยอมรับจากสังคมของอดีตผู้ต้องขังคดีค้ายาเสพติด ดังตอนที่ปุษยะตามไปช่วยเหลือเมทินี เนื่องจากเมทินีถูกเผด็จพ่อค้ายาเสพติดจับตัวไปและในเหตุการณ์นี้เขาได้บอกรักเธอซึ่งเป็นอดีตผู้ต้องขังคดียาเสพติด ดังความว่า

...ปุษะกะวิกมือบอกใบ้ให้เธอตามเขาลงจากรถ แต่สีหน้าของเมทินีเหมือนจะกลัว ๆ กลัว ๆ หันมองเขาสลับกับหันไปมองคนพวกนั้นอย่างลังเล...ปุษะกะจึงตัดสินใจยื่นมือไปหาเธอแล้วขยับปากช้า ๆ โดยไม่ออกเสียง

'เชื่อใจพี่สิ'

เมทินียังคงไม่แน่ใจอยู่ดีว่าควรยื่นมือให้เขาหรือเปล่า แวดตาของเธอเต็มไปด้วยความหวาดกลัว ปุษะกะจึงเบียดร่างเข้าไปในรถอีกนิด แล้วยื่นมือไปสุดแขนจนกระทั่งจับมือเธอได้ในที่สุด จากนั้นเขาก็ขยับปากช้า ๆ โดยไม่ออกเสียงอีกครั้ง

'พี่รักเมย์นะ เมย์เชื่อใจพี่ไหม'

นั่นเป็นคำบอกรักในสถานการณ์ที่ชีวิตของเขาและเธอแขวนอยู่บนเส้นด้าย แม้เธอจะไม่ได้ยินเต็มหู แต่คำรักของปุษะกะกลับก้องสะท้อนในหัวใจของเธออย่างชัดเจนราวกับเขาตะโกนบอกเธอ น้ำตาแห่งความหวาดกลัวที่เอ่อท้นอยู่ในดวงตาล้างไหลเป็นประกายแห่งความปรีดา หญิงสาวยิ้มรับคำรักนั้นด้วยการค่อย ๆ ขยับตามแรงดึงของเขาไปอย่างเงิบเสียงที่สุด...

หญิงสาววิ่งเต็มฝีเท้าไปตามการนำพาของปุษะกะอย่างเต็มใจ... เธอยินดีฝากชีวิตไว้กับปุษะกะ แม้จะรู้ว่าเส้นทางระหว่างเธอกับเขาเป็นเหมือนเส้นขนานก็ตาม

จะมีมนุษย์สักกี่คนเล่าที่อยากได้ดวงดาวแล้วบินขึ้นไปไขว่คว้าเอามาได้ ทุกคนล้วนแล้วแต่ชื่นชมแสงดาราจากบนพื้นเท่านั้น

สำหรับเธอ แค่นี้ได้อยู่ใต้แสงดาราและเฝ้ามองอย่างชื่นชมนั้นก็เพียงพอแล้ว

(ชอนกลีน, 2559, น. 423-425)

จากเหตุการณ์ข้างต้น พบว่าปุษะกะเสี่ยงชีวิตเพื่อช่วยเหลือเมทินี เธอรู้สึกหวาดกลัวต่อสถานการณ์ที่เกิดขึ้น แต่เพราะคำบอกรักของปุษะกะจึงทำให้เธอเชื่อมั่นในตัวเขาและกล้าที่จะหลบหนีไปพร้อมกัน คำบอกรักของปุษะกะที่มีต่อเมทินีอดีตผู้ต้องขังคดียาเสพติดสะท้อนให้เห็นว่าถึงแม้เมทินีจะเคยยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดจนถึงขั้นต้องโทษจำคุก แต่เมื่อพ้นโทษและกลับตัวกลับใจไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดอีก เธอย่อมได้รับผลดีเป็นการตอบแทน นั่นคือการที่เธอได้รับความรักจากปุษะกะชายหนุ่มที่เธอคิดเสมอว่าเขาเปรียบเสมือนดวงดาวที่ส่องแสงสว่างอยู่บนท้องฟ้า เมทินีไม่ได้หวังว่าเขาจะโน้มตัวลงมาหาเธอ เธอไม่มีสิทธิ์ไขว่คว้าเขามาครอบครองทำได้เพียงแอบรักและชื่นชมเขาเท่านั้น คำบอกรักของปุษะกะในครั้งนี้ทำให้เธอได้รู้ว่าเธอได้รับ

การยอมรับจากเขาและเธอก็ยินดีที่จะฝากชีวิตไว้กับเขาเช่นกัน แม้จะรู้ว่าสถานภาพของเธอกับเขาแตกต่างกันแค่ไหน

การนำเสนอปัญหาเสพติดที่พบในจุดสุดยอดของเรื่องอีกประเด็นหนึ่งคือ ประเด็นการปราบปรามยาเสพติด ดังตอนที่ปุษะกำลังช่วยเหลือเมทินี ขณะเดียวกัน เศรษฐวัฒน์ก็ได้้นำกำลังตำรวจบุกเข้าปราบปรามขบวนการค้ายาเสพติดของเสี่ยวิชาลและเผด็จ ดังความว่า

...เศรษฐวัฒน์นำกำลังตำรวจมาถึงโรงสีร้างเป้าหมายจนได้...เขาสั่งให้ตริงกำลังอยู่ห่าง ๆ เพราะไม่แน่ใจว่าปุษะอยู่ที่ไหน และต้องรอให้ยาบ้าหลุดใหญ่จากภาคเหนือมาถึงเสียก่อน ไม่เช่นนั้นอาจไม่มีหลักฐานจากวิศาลให้อยู่หมัด...กระทั่งเกิดเสียงโหวกเหวกขึ้นภายในโกดังเป้าหมาย เศรษฐวัฒน์ดึงกล้องส่องทางไกลมาดู เขาเห็นเงาคนสองคนมุดออกมาจากด้านข้างของโกดัง ความมืดทำให้เขาไม่แน่ใจว่าเป็นใคร แต่รูปร่างบอบบางของเงาร่างหนึ่งทำให้เขาแน่ใจว่าเป็นผู้หญิงแน่ และก็คงเป็นใครไปไม่ได้เลยนอกจากเมทินี ถ้าอย่างนั้นอีกคนที่กำลังมุดตามออกมาคงเป็นปุษะ

วินาทีต่อมา นายตำรวจหนุ่มก็เห็นพวกนั้นกรูกันออกมาจากโกดัง เสี่ยวิชาลกับเผด็จก็อยู่ในกลุ่มด้วย ก่อนที่ชายหนุ่มจะปลีกตัวตามสองคนนั้นเข้าไปในพงหญ้า...

“พวกมันมาแล้ว”

นายตำรวจหนุ่มลังเล เป็นห่วงน้องก็เป็นห่วง งานที่อุตสาหะเฝ้าติดตามมาหลายปีก็ไม่อยากให้พลาด ยิ่งเมื่อพวกนั้นยกถุงดำถุงเบ้อเร่อออกจากรถที่เพิ่งมาใหม่เข้าไปในโกดังหลายถุง เขายังสับสนว่าจะทำอะไรก่อนดี

“เอาใจดีครับผู้กอง” จ่าเฟื่องถาม

เศรษฐวัฒน์นิ่งคิด แล้วพยักหน้าเป็นสัญญาณ “ลุย”

(ช่อนกลิ่น, 2559, น. 426-427)

จากข้อความข้างต้น แสดงให้เห็นว่าเศรษฐวัฒน์ได้นำกำลังตำรวจมาถึงโรงสีร้างเป้าหมายเพื่อที่จะปราบปรามขบวนการค้ายาเสพติด ในขณะที่เขาและลูกน้องตริงกำลังอยู่ห่าง ๆ เพื่อรอให้ยาเสพติดมาถึง เขาเห็นเหตุการณ์ที่ปุษะและเมทินีกำลังหนีออกมาจากโกดังแห่งนั้น โดยมีลูกน้องของเสี่ยวิชาลรวมทั้งเสี่ยวิชาลกับเผด็จวิ่งกรูกันออกมาจากโกดัง เพื่อตามไล่ล่าปุษะและเมทินี ซึ่งเป็นเวลาเดียวกันกับที่ยาเสพติดมาถึง เขาจึงสั่งลูกน้องของตนให้เข้าปราบปรามขบวนการค้ายาเสพติดในทันที

ขณะที่คนอื่น ๆ กำลังขนถ่ายยาเสพติด เผด็จได้ปลีกตัวตามเมทินีที่ถูก
ปุษยะช่วยเหลือออกจากโกดังไปได้ จึงเกิดการต่อสู้กันระหว่างปุษยะและเผด็จ ดังความว่า

...การต่อสู้อย่างดุเดือดผู้ชายจึงเริ่มขึ้น...การโรมรันพันตูเต็มไปด้วยความดุเดือด
อย่างที่ไม่เคยมีใครยอมใคร...

ปุษยะยื่นมือไป แต่ยังไม่ทันสัมผัสมือเธอ เสียงปืนก็ดังขึ้นเสียก่อนเขารู้สึกเหมือน
มีร้อนราวไฟเผาเผา ต้องรีบชักมือกลับมากุมไว้ มีเลือดไหลออกมาจากโคนนิ้วโป้ง
ด้านข้าง เผด็จยื่นมือปืนจังก้ำอยู่ไม่ห่างออกไปนัก...

"ไอ้หน้าอ่อน มึงตายเสียเถอะ!"...

หญิงสาวกระโดดลงจากกำแพงทั้ง ๆ ที่สามารถเอาตัวรอดไปได้ เธอเผลอเข้ามาบัง
วิถีกระสุนให้เขา แล้วร้องอ้อนวอนขอชีวิตทั้งน้ำตา

"เมย์จะตามพี่ไปทุกแห่ง ขออย่างเดียว อย่าทำอะไรพี่ปุษเลย"

"นี่มีรักมันมากขนาดยอมตายแทนมันนั่นหรือ"

"เมย์หลบไป มันอันตราย" ปุษยะร้องบอก พยายามดันร่างหญิงสาวให้ออกห่าง

"ไม่คะพี่ปุษ ถ้าจะตายเมย์ก็ขอตายพร้อมพี่"

ปุษยะชะงัก ถ้อยคำเหล่านั้นกระแทกเข้าใส่หัวใจเขาอย่างแรง เพราะไม่มีใครยอม
ตายพร้อมกับใครหรอก หากไม่เป็นเพราะ...ความรัก

"จ้ะพวกมึงก็ตายห่าไปพร้อมกันเถอะ!" เผด็จคำรามด้วยความโกรธแค้น ก่อนจะ
ขึ้นนก เลื่อนกระสุนเข้าไปในรังเพลิง...พร้อมจะส่งกระสุนสังหารออกมาทุกเมื่อ

"พี่ปุษคะ" เมทินีหันมาหาเขาแล้วเผลอเข้ากอดแน่น "เมย์รักพี่คะ"

ปุษยะชะงักไปชั่วครู่ แล้วยิ้มออกมาอย่างคนที่ไม่กลัวความตายอีกแล้ว เขากอด
เธอตอบแล้วเอ่ยอย่างซัดถ้อยซัดคำ

"พี่ก็รักเมย์"

สิ้นเสียงของเขาเสียงปืนก็ดังขึ้น

(ช่อนกลิน, 2559, น. 428-431)

จากการต่อสู้กันระหว่างปุษยะและเผด็จ ปุษยะต้องการที่จะปกป้องคนที่
ตนรักทำให้เขาเกือบเอาชีวิตไม่รอด เหตุการณ์นี้ยังแสดงให้เห็นถึงความรักของเมทินีที่มีต่อปุษยะ
เธอเผลอเข้ามาบังวิถีกระสุนให้เขาและพร้อมที่จะจบชีวิตไปพร้อมกับเขาด้วย ทั้ง ๆ ที่เธอสามารถเอาตัว

รอดไปได้ การกระทำดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าเธอยอมเสียสละชีวิตของตนเองเพื่อปกป้องชีวิตของเขา การกระทำของเมทีนีในครั้งนี้ทำให้ปุษยะได้รู้ว่าแท้จริงแล้วเมทีนีก็มีใจให้กับเขาเช่นกัน

นอกจากนี้ ในส่วนของจุดสุดยอดของเรื่องยังแสดงให้เห็นถึงจุดจบของผู้ค้ายาเสพติดที่ถูกจับกุมโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจ ซึ่งเป็นผลกรรมที่ได้รับจากการกระทำความชั่วของผู้ค้ายาเสพติดในรูปแบบหนึ่ง ดังตอนที่เศรษฐีวัฒนังนำกำลังตำรวจเข้าช่วยเหลือและปุษยะกับเมทีนีและจับกุมเผด็จไว้ได้ทันเวลา ความว่า

...เสียงปืนดังขึ้น ชายหนุ่มก้มตัวหลบตาปืนพร้อมรับแรงกระแทกที่จะทำให้วิญญาณหลุดออกจากร่าง

ทว่าเมื่อเวลาผ่านไป เขากลับไม่รู้สึกเจ็บปวดอะไรเลย...จนกระทั่งเสียงของพี่ชายบุญธรรมเรียกสติเขากลับมา ชายหนุ่มลืมตาโผลงหันไปตามเสียงเรียก เห็นเศรษฐีวัฒนังถือปืนวิ่งมา เมื่อหันไปมองเผด็จก็เห็นว่าฝ่ายนั้นลงไปนอนร้องโอดโอยอยู่บนพื้น ไหล่ขวาชุ่มโชกไปด้วยเลือดแดงฉาน

นายตำรวจหนุ่มถือปืนพุ่งไปหาเผด็จอย่างรวดเร็ว แสงจากไปฉายหลายกระบอกพุ่งตรงไปยังพ่อค้ายาจอมเหี้ยม...เผด็จลุกขึ้นใช้ไหล่ข้างที่ไม่ได้ถูกยิงกระแทกเขาแล้วพยายามวิ่งหนีไปแต่กลับถูกจำหน่า จำเ่ง จำโหน่งพุ่งตะครุบตัวไว้ได้ทัน แม้เผด็จจะตัวคนเดียว แต่ก็ดันรนสู้สุดกำลังราวกระหิงปา หลังโรมรันพันตุ๊กกันอยู่นาน ในที่สุดตำรวจสามคนก็คล้องกุญแจมือใส่คนร้ายคนเดียวได้สำเร็จ

(ช่อนกลืน, 2559, น. 431-432)

จากการศึกษาจุดสุดยอดของเรื่อง สะท้อนให้เห็นถึงการได้รับการยอมรับจากสังคมของอดีตผู้ต้องขังอย่างเมทีนีซึ่งได้รับความรักจากปุษยะ และการปราบปรามขบวนการค้ายาเสพติด นอกจากนี้จุดสุดยอดของเรื่องยังแสดงให้เห็นถึงจุดจบของเผด็จที่เป็นผู้ค้ายาเสพติด นั่นคือถูกจับกุมและได้รับโทษตามกฎหมาย

2.1.4 การปิดเรื่อง จากการศึกษานวนิยายเรื่อง ใต้แสงดารา พบว่าในการปิดเรื่องเป็นการปิดเรื่องในลักษณะสุขนานุกรม (Happy Ending) โดยนำเสนอการได้รับโอกาสและเป็นที่ยอมรับจากสังคมของอดีตผู้ต้องขังคดีค้ายาเสพติดอย่างเมทีนี ดังตอนที่เมทีนีได้รับรางวัลชนะเลิศการประกวดออกแบบอัญมณี แสดงให้เห็นถึงคุณค่าในตัวตนและการถูกยอมรับจากสังคม

ของเมทินี อดีตผู้ต้องขังคดีค้ายาเสพติด ทุกคนในงานต่างชื่นชมความสามารถของเธอโดยมองข้ามอดีตที่เธอเคยทำผิดพลาด และด้วยความสามารถที่เธอมีทำให้เธอได้รับรางวัลชนะเลิศการประกวดออกแบบฉลากมณี ดังความว่า

...งานจัดขึ้นที่ห้องโถงใหญ่ของโรงแรมหรูกลางกรุง เมื่อปุษะกับเมทินีเดินเข้าไปในงานทุกสายตาก็หันมาจับจ้องทั้งคู่เป็นตาเดียวกันทำเอาหญิงสาวประหม่า เพราะนี่เป็นการออกงานสังคมครั้งแรก

“คนมองเยอะเยอะเลยคะ”

“เรามองเมย์ด้วยความชื่นชมนะ”

“คะ?”

“สังเกตดูดี ๆ สิ ทุกคนไม่ได้มองด้วยสายตาเหยียดหยันว่าเมย์คืออดีตผู้ต้องขังแต่มองเมย์ด้วยความชื่นชมว่า เมย์คือคนที่มีความสามารถ การเป็นหนึ่งในสามสิบคนที่ผ่านเข้ารอบสุดท้ายไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ เลยนะ รู้ไหมว่ามีคนส่งภาพร่างเข้ามาประกวดกี่คน”

“สามพันคะ”

“เห็นไหม การเอาชนะคนตั้งสามพันคนแล้วมาขึ้นอยู่ที่จุดนี้ได้ มันน่าภาคภูมิใจจนต้องเห็ดหน้าสิ ไม่ใช่ก้มหน้างูด ๆ เหมือนคนทำผิดอย่างนั้น”

... “คุณเมทินี บุปผา คือผู้ชนะเลิศ ได้รับรางวัลหนึ่งแสนบาท...”

...ภาพทุกภาพในอดีตประดังประเดเข้ามาใส่เธอราวกับห่ากระสุน ทั้งภาพผู้คนที่เต็มไปด้วยรอยยิ้ม เสียงหัวเราะ เสียงร้องไห้ และน้ำตา ภาพแห่งความทุกข์ยาก การฟันฝ่า ทั้งหมดทั้งหมดคือพื้นฐานของความสำเร็จในวันนี้ เธอต้องฝ่าฟันอุปสรรคต่าง ๆ นานามาอย่างยากลำบาก แล้วในที่สุดเธอก็ได้รับผลตอบแทนที่ดี

(ช่อนกลิน, 2559, น. 460-466)

นอกจากนี้ ในตอนท้ายของเรื่องปุษะยังสะท้อนให้เห็นว่าอดีตผู้ต้องขังคดียาเสพติดอย่างเมทินี เมื่อเธอกลับตัวกลับใจเป็นคนดีและเลิกยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด เธอย่อมได้รับผลตอบแทนที่ดี ดังตอนที่เมทินีเรียนจบและปุษะได้ขอเธอแต่งงาน แสดงให้เห็นถึงการได้รับโอกาสในเรื่องความรักและการยอมรับอดีตผู้ต้องขังจากคนในสังคม ปุษะคือแรงบันดาลใจที่เธอยึดเหนี่ยวไว้เสมอยามอ่อนล้าแล้วมันก็กลายเป็นแรงผลักดันให้เธออยากใช้ชีวิตเป็นคนดี ไม่กลับไป

อยู่ในจุดที่ตกต่ำอีก เขามองเห็นคุณค่าในตัวเธอ คอยให้กำลังใจและอยู่เคียงข้างเธอตลอดมา เขาเปรียบเสมือนแสงของดวงดาวที่คอยส่องสว่างชี้ทางที่ดีให้เธอ ดังความว่า

...ปุษะมองเมทินีผ่านเลนส์กล้องด้วยความรู้สึกยินดีปรีดาไปกับเธอ หญิงสาวในชุดครุยยืนยิ้มแฉ่งอยู่ที่ป้าย 'Congratulations' สีสดสดใสกับเพื่อน ๆ เธอยิ้มกว้างราวกับคนที่ไม่เคยผ่านเรื่องร้ายใด ๆ มา...ชีวิตของเธอกำลังก้าวกระโดดไปอีกขั้น เป็นขั้นสำคัญที่ทำให้เธอพลิกพันหุบเหวลึกที่พร้อมจะจุดรั้งให้ทุกคนจมอยู่ในปลักโคลนแห่งกิเลสและตัณหา...

..."แต่งงานกับพี่ได้ไหม"

เมทินีชะงัก ดวงตาแดงก่ำ ก่อนที่น้ำตาจะไหลออกมาซ้ ๆ เธอไม่ตอบอะไรแต่ยื่นมือซ้ายออกมาวางลงบนมือของเขา ปุษะยิ้มอย่างปลื้มใจแล้วบรรจงสวมแหวนเพชรวงนั้นเข้าไปในนิ้วนางข้างซ้ายของเธอ

(ช่อนกลีน, 2559, น. 471-472)

..."เมย์มีความสุขมากค่ะ" หญิงสาวเอ่ย "ไม่น่าเชื่อเลยนะคะว่าเมย์จะมาถึงตรงนี้ได้ทั้ง ๆ ที่เมื่อหกปีก่อน ชีวิตเมย์ยังมีดมนอยู่เลย"

"ก็อย่างที่แม่ฟ้าเคยบอกแหละ ต่อให้เป็นเขาวงกตที่ซับซ้อนและมีดมน หากคนเรามีความมุมานะพยายาม ยิ่งงก็หาทางออกสู่แสงสว่างได้"

"แต่มุมานะอย่างเดียวคงประสบความสำเร็จไม่ได้หรอกค่ะ ถ้าไม่มีกำลังใจของคนรอบข้างคอยสนับสนุน และเมย์ก็โชคดีมากที่มีพี่ปุษะคอยให้กำลังใจอยู่เสมอ"

"และพี่ก็จะเป็นกำลังใจให้เมย์ตลอดไป ตราบเท่าที่พี่ยังมีลมหายใจ" เขาเสริม

...ชายหนุ่มยิ้มแล้วก้มลงจูบคนรักอีกครั้ง คราวนี้เธอไม่ได้อึดออดเหมือนเมื่อครั้งประหนึ่งว่าจูบนี้จะเป็นรอยประทับแห่งคำมั่นสัญญาว่าทั้งคู่จะครองรักกันตลอดไป เหมือนที่บอกรักกันและกัน

(ช่อนกลีน, 2559, น. 478-479)

ดังนั้น จากการศึกษาทฤษฎีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านโครงเรื่องของนวนิยายเรื่อง *ใต้แสงดารา* พบว่าการเปิดเรื่องแสดงให้เห็นว่าตัวละครเอกฝ่ายหญิงมี

ความเกี่ยวข้องกับยาเสพติดในมุมมองของผู้เสพที่เกิดจากการถูกชักจูง และยังสะท้อนถึงผลกระทบที่เกิดจากการเข้าไปพัวพันกับยาเสพติด การดำเนินเรื่องมีการสร้างปมขัดแย้งที่สะท้อนปัญหายาเสพติดด้านการแก้ปัญหาโดยการเสพยาเสพติดซึ่งเป็นวิธีที่ผิด และสะท้อนปัญหาต่อมาหลังจากที่ผู้ต้องขังคดีค้ายาเสพติดพ้นโทษ นั่นคือการถูกสังคมรังเกียจ ทำให้บุคคลเหล่านั้นขาดความมั่นใจและคิดว่าตนเองด้อยค่า นอกจากนี้ยังสะท้อนปัญหายาเสพติดด้านอดีตผู้ต้องขังที่พ้นโทษออกมาแล้วเกิดความรู้สึกกังวลต่ออิสรภาพที่ได้รับ และด้านอดีตผู้เสพที่หวนกลับไปเสพยาเสพติด ในจุดสุดยอดของเรื่องสะท้อนปัญหายาเสพติดด้านการแก้ปัญหาโดยการทำลายขบวนการค้ายาเสพติดและ การได้รับการยอมรับจากสังคมของอดีตผู้ต้องขังคดียาเสพติด และตอนปิดเรื่องเกี่ยวกับการให้โอกาสและเห็นคุณค่าอดีตผู้ต้องขังคดียาเสพติด

2.2 กลวิธีการนำเสนอปัญหายาเสพติดผ่านแนวคิด

จากการศึกษาพบว่านวนิยายเรื่อง ได้แสงดารา มีแนวคิดเกี่ยวกับการให้โอกาสอดีตผู้ต้องขังที่กลับตัวเป็นคนดีให้มีที่ยืนในสังคม ดังเช่นเมทินี ตัวละครเอกฝ่ายหญิงที่เป็นผู้ต้องขังคดีค้ายาเสพติด เมื่อเธอพ้นโทษ เธอสัญญากับตัวเองว่าเธอจะไม่กลับไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดอีก เธอมุ่งมั่นตั้งใจทำความดี และเมื่อเธอกลับตัวกลับใจเป็นคนดีได้ เธอจึงได้รับผลดีตอบแทน เธอได้รับความรักจากปุษยะ และได้มีโอกาสประกวดออกแบบอัญมณีจนได้รางวัลชนะเลิศ ทำให้เธอได้รับการยอมรับจากคนในสังคม

นอกจากนี้ ยังมีแนวคิดเกี่ยวกับสาเหตุและผลของการของการเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด ซึ่งพบว่าสาเหตุส่วนใหญ่เกิดจากการขาดความอบอุ่นจากครอบครัว ดังเช่นเมทินี และศิรินทรา ตัวละครทั้งสองนี้ทะเลาะกับพ่อเสมอ เมื่อทั้งสองขาดความรักความอบอุ่น ขาดคนเข้าใจ และไม่สามารถแก้ไขปัญหาที่ตนเผชิญได้ ทั้งสองจึงหันไปสู่วังวนของยาเสพติด เพื่อให้ตนเองมีความสุข และลืมความทุกข์ ซึ่งสุดท้ายแล้วทั้งคู่ก็ได้รับผลกระทบจากการกระทำ ความชั่วด้วยการถูกจับดำเนินคดี และอีกสาเหตุหนึ่งคือ ความโลภ แม้ว่าการค้ายาเสพติดจะเป็นงานที่ผิดกฎหมายแต่ผู้ค้ายาเสพติดก็เลือกที่จะทำ เพราะเรื่องเป็นงานที่ง่ายสบาย ได้เงินเร็ว ซึ่งสุดท้ายแล้วผลของการกระทำชั่วก็จะทำให้พวกเขาได้พบกับจุดจบ นั่นคือ การถูกจับดำเนินคดี โดยนำเสนอแนวคิดผ่านตัวละครปรัภักษ์ที่เป็นผู้เสพและผู้ค้า

อีกทั้งยังนำเสนอผลกระทบจากปัญหายาเสพติดผ่านตัวละครเอกฝ่ายหญิงในมุมมองของอดีตผู้ต้องขังคดีค้ายาเสพติดที่ถูกคนในสังคมมองด้วยสายตาหวาดระแวง และเหยียดหยาม ถูกกลั่นแกล้งรังแกต่าง ๆ ไม่ว่าจะป็นข้อกฎหมายหรืออคติส่วนบุคคล และตัวละครเอกฝ่ายชายที่ได้รับผลกระทบจากผู้ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดจนทำให้เขาต้องกลายเป็นเด็กกำพร้า

สรุปได้ว่านวนิยายเรื่อง ใต้แสงดารา มีแนวคิดที่สนับสนุนให้เห็นกลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติด สะท้อนให้เห็นว่าปัญหาเสพติดมีผลต่อการดำเนินชีวิตของผู้ที่เกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็นผู้เสพ ผู้ค้า ครอบครัวย รวมไปถึงผู้ใกล้ชิด

2.3 กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านตัวละคร

จากการศึกษานวนิยายเรื่อง ใต้แสงดารา พบว่ากลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดโดยผ่านตัวละครนั้น มีตัวละครที่เป็นเครื่องมือในการนำเสนอปัญหาเสพติดจำแนกตามความสำคัญของบทบาทที่ปรากฏในเรื่องดังนี้ ตัวละครเอก ตัวละครปรปักษ์ และตัวละครประกอบ ซึ่งจะยกตัวอย่างอธิบายประกอบเฉพาะตัวละครที่นำเสนอปัญหาเสพติดเท่านั้น

2.3.1 ตัวละครเอก จากการศึกษานวนิยายเรื่อง ใต้แสงดารา พบว่าตัวละครเอกที่มีความสำคัญในการดำเนินเรื่องและสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาเสพติด คือ ตัวละครเอกฝ่ายหญิงที่มีชื่อว่า เมทินี เพราะเป็นตัวละครที่มีภูมิหลังเกี่ยวข้องกับยาเสพติด เนื่องจากขาดความรักความอบอุ่นจากครอบครัว เธอจึงหันไปพึ่งยาเสพติดเพื่อให้เธอมีความสุข และจากการที่นำตัวเองเข้าไปพัวพันกับยาเสพติด จึงทำให้เมทินีตกเป็นผู้ต้องหาค้ายาเสพติดและถูกจำคุกในที่สุด ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาต่อมาหลังจากที่เธอพ้นโทษ นั่นคือการถูกสังคมรังเกียจ ทำให้ตัวเธอเองขาดความมั่นใจและคิดว่าตนเองด้อยค่า แต่ท้ายที่สุดเธอก็ได้รับความเห็นใจ และความเข้าใจจากสังคม ดังความว่า

...เมื่อดิจเข้ามาตีสนิทเธอ และเธอก็ตกหลุมรักเขาในทันทีเช่นกัน...เมื่อเขาเห็นเธอมีความทุกข์ ก็เสนอทางดับทุกข์ด้วย...ยาบ้า ตอนแรกเมทินีปฏิเสธ เพราะไม่อยากยุ่งกับยาเสพติดไม่ว่าจะชนิดไหน แต่เมื่อดิจก็เกลี้ยกล่อมเธอว่า ความจริงแล้วยาบ้าหรือเมทแอมเฟตามีนนั้น ไม่ใช่ยาเสพติดร้ายแรงเหมือนเฮโรอีนที่จะเสพแล้วติดในทันที...ในที่สุดเมทินีก็ลองมันจนได้ หลังจากทะเลาะกับพ่อยกใหญ่เรื่องคะแนนสอบเทอมแรกที่ตกต่ำอย่างน่าใจหาย เธอหนีออกจากบ้านมาอยู่กับเมื่อดิจ และลองเสพยาบ้าเป็นครั้งแรกด้วยความอัดอั้นตันใจหลายอย่าง รวมทั้งต้องการประชดคำหยามหยามของผู้เป็นพ่อว่าเธอไม่มีวันเรียนจบด้วย

ยาบ้าทำให้เมทินีรู้สึกผ่อนคลาย เธอเริ่มใช้มันหนักขึ้น ๆ ทำให้เธอทั้งสองเริ่มขาดเรียนหลายครั้ง ในที่สุดผลการสอบปลายภาคก็ออกมา เธอสอบตกหลายวิชา ส่วนที่ผ่านก็เรียกได้ว่าเฉียดฉิว ส่งผลให้เธอทะเลาะเบาะแว้งกับพ่อรุนแรงกว่าครั้งไหน ๆ ในที่สุดเธอก็ตัดสินใจหนีออกจากบ้านจริง ๆ และไม่คิดว่าจะกลับไปอีกแล้ว

(ชอนกลิน, 2559, น. 10-11)

ต่อมาเมทินีได้ไปส่งมอบยาเสพติดแทนเผด็จจนทำให้ถูกดำเนินคดีและต้องโทษจำคุก ความว่า

...ชายหนุ่มเหลียวซ้ายแลขวาอย่างระมัดระวัง พลอยทำให้เธอวิตกกังวลไปด้วย เมื่อเขาถอยเข้าไปในบ้าน เธอจึงรีบวิ่งพรวดเข้าไป แล้วทรุดตัวลงนั่งที่พื้นกลางบ้านพร้อมกับปาดเหงื่อ พยายามตื่นเต้นแล้ว หญิงสาวก็เปิดกระเป๋าหยิบถุงสีน้ำเงินคล้าย ถุงยาออกมาสองถุงแล้ววางไว้ตรงหน้า

"สองคอก ตามที่สั่ง" เมทินีบอก

เบี่ยงหยิบไปตรวจสอบว่าได้ยาครบสี่ร้อยเม็ดตามที่สั่งไหม ก่อนจะพยักหน้าแล้วเดินไปหยิบเงินซึ่งม้วนจนแน่นแล้วมัดเป็นก้อน ๆ จากลิ้นชักโต๊ะมายื่นให้

เมทินีรีบฉวยเงินก้อนนั้นมาใส่กระเป๋าแล้วลุกพรืดรวดเร็วขึ้น "ไปละ"

หญิงสาวแบกกระเป๋าขึ้นสะพานป่าแล้วเดินไปที่ประตู แต่ยังไม่ทันเอื้อมมือไปจับลูกบิดประตูก็เปิดออกเสียก่อน จากนั้นก็มีชายร่างใหญ่สองคนเดินเข้ามา ทั้งคู่ห้อยซองหนังสีดำที่มีตราสัญลักษณ์ของกองบัญชาการตำรวจปราบปรามยาเสพติดที่คอ...

...เมื่อเสร็จสิ้นกระบวนการในที่เกิดเหตุแล้ว จำหมาเป็นจำหน่องก็นำตัวเบี่ยงไปขึ้นรถตำรวจ ส่วนร้อยตำรวจโทเศรษฐวัฒน์และนายตำรวจอีกคนที่ชื่อตรัยก็พาเธอออกจากบ้านหอมช่อไปขึ้นรถตำรวจอีกคัน

เมทินีสะดุ้งเฮือกเมื่อประตูรถปิด รู้สึกเหมือนนิสรภาพถูกผลักออกไปแล้วเมื่อรถเคลื่อนตัวออกจากหน้าบ้านของเบี่ยง จิตใจของเธอก็หม่นหมองดำดิ่งลงสู่ห้วงเหวดำมืด

(ช่อนกลิน, 2559, น. 22-26)

จากเหตุการณ์ข้างต้น สะท้อนให้เห็นปัญหายาเสพติดในด้านของผู้เสพที่มีสาเหตุมาจากการขาดความรักความอบอุ่นในครอบครัว จึงต้องหันไปพึ่งยาเสพติดจนกลายเป็นผู้ค้ายาเสพติดในที่สุด ซึ่งสะท้อนปัญหาที่ตามมาคือการถูกจับดำเนินคดีและต้องโทษจำคุก เมื่อพ้นโทษออกมาต้องเผชิญกับแรงเสียดทานในสังคม บุคคลเหล่านี้เป็นที่รังเกียจของคนในสังคม มักจะถูกเหยียดหยาม และถูกมองอย่างมีอคติ

นอกจากนี้ยังพบว่า ปุษยะ เป็นตัวละครเอกฝ่ายชายที่มีความสำคัญในการดำเนินเรื่องและสะท้อนให้เห็นถึงปัญหายาเสพติดในมุมมองของผู้แก้ปัญหายาเสพติด ปุษยะ

คือ พนักงานคุมประพฤติ ซึ่งมีหน้าที่แสวงหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับประวัติภูมิหลังทางสังคมของผู้กระทำผิด สภาพความผิด และเหตุอื่นอันควรปรานีตามคำสั่งศาลก่อนจะมีคำพิพากษาจากการสืบเสาะประวัติภูมิหลังของเมทินี เขาจึงได้รู้สาเหตุที่เมทินีเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด เขาทำให้เมทินีและพ่อของเธอปรับความเข้าใจกันได้ และเขายังเชื่อว่าเมทินีเป็นคนมีพื้นฐานจิตใจดี เมื่อเมทินีพ้นโทษ เขายังคงทำหน้าที่พนักงานคุมประพฤติ คอยดูแลให้ความช่วยเหลือที่ดีผู้ต้องขังอย่างเมทินี ปุษยะมีภูมิหลังในวัยเด็กเกี่ยวข้องกับยาเสพติด เนื่องจากในวัยเด็กแม่ของเขาต้องโทษจำคุกจากคดีค้ายาเสพติด เขาจึงถูกส่งเข้าสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าและได้หนีออกมาใช้ชีวิตเร่ร่อน ดังความว่า

...พ่อของปุษยะเสียชีวิตตั้งแต่เขายังอยู่ในครรภ์แม่ ทำให้แม่ของเขาต้องเย็บผ้า ซักผ้า และรีดผ้าหาเงินเลี้ยงดูเขากับแม่สามีตามลำพัง ภาวะของครอบครัวทำให้ท่านเกิดความเครียด กระทั่งแม่สามีป่วยด้วยโรคไตทำให้ต้องฟอกไตบ่อยครั้ง ท่านจึงหนีไปพึ่งยาเสพติด ซึ่งสมัยนั้นเฮโรอีนระบาดหนัก ส่วนยาบ้ายังไม่เป็นที่แพร่หลายและมีโทษหนักเหมือนในปัจจุบัน

เมื่อปุษยะอายุได้สามปี แม่ของเขาก็ตัดสินใจเดินทางผิด ด้วยการเป็นคนส่งเฮโรอีนให้เอเยนต์รายใหญ่ เพื่อนำเงินมาเลี้ยงดูเขาและรักษาแม่สามี รวมทั้งจ่ายดอกเบี้ยเงินกู้นอกระบบ...ก่อนจะถูกตำรวจจับขณะส่งเฮโรอีนจำนวน 50 กรัมในที่สุด

หลังจากต่อสู้คดีนานถึงสามปีแม่ของเขาจึงถูกศาลฎีกาพิพากษาขึ้นตามศาลชั้นต้น คือลงโทษจำคุกตลอดชีวิต และปรับเป็นเงินห้าแสนบาท แต่เนื่องจากแม่ของเขารับสารภาพศาลจึงลดโทษให้...ท่านต้องโทษจำคุกถึงสี่สิบแปดปีกับอีกหนึ่งร้อยห้าสิบห้าวัน นับตั้งแต่วันนั้นปุษยะจึงกลายเป็นเด็กกำพร้าโดยสมบูรณ์ เพราะยาซึ่งเจ็บออกด ๆ แอด ๆ มาตลอดก็เสียชีวิตลงในเวลาไล่เลี่ยกัน...เค้าจึงถูกส่งเข้าสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า

ก่อนจะหนีออกมาแล้วใช้ชีวิตเร่ร่อนริมถนนอยู่หลายวัน...ท่านผู้หญิงแห่งวังวงศ์วิริส พังแล้วสงสาร จึงรับมาเลี้ยงดูเป็นลูกบุญธรรมอีกคน

(ช่อนกลิ่น, 2559, น. 17-18)

จากข้อความข้างต้น แสดงให้เห็นว่าปุษยะเป็นตัวละครที่ได้รับผลกระทบจากผู้ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ปุษยะต้องกลายเป็นเด็กกำพร้าและใช้ชีวิตเร่ร่อน เนื่องจากแม่ของ

เขาต้องโทษจำคุกตลอดชีวิตจากคดีค้ายาเสพติด ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่ายาเสพติดไม่ได้ให้โทษเฉพาะผู้เสพหรือผู้ค้าเท่านั้นแต่ยังส่งผลกระทบต่อถึงบุคคลในครอบครัว ดังเช่นครอบครัวของปุษะ

ถึงแม้ว่าปุษะจะได้รับผลกระทบจากปัญหาเสพติดจนทำให้ชีวิตของเขา มีดมน แต่ท้ายที่สุดเขาก็ได้รับความเมตตาจากคณางค์หรือท่านผู้หญิงแห่งวังวงศ์วิธ โดยการรับเขาเป็นบุตรบุญธรรม ความเมตตาของคณางค์เปรียบเสมือนแสงของดวงดาราที่ส่องสว่างลงมา ให้เขาได้พบกับชีวิตที่สว่างสดใส

2.3.2 ตัวละครปรักษ์ จากการศึกษานวนิยายเรื่อง ได้แสงดารา พบว่าตัวละครปรักษ์ที่มีความสำคัญในการดำเนินเรื่องและสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาเสพติด คือ ศิรินทร อติตนรักของปุษะ เกี่ยวข้องกับปัญหาเสพติดในมุมมองของผู้เสพยาเสพติด ทุกครั้งที่เธอมีปัญหา เธอรู้สึกอ้างว้าง ไม่มีใครคอยปลอบใจและชี้แนะว่าเธอควรทำอย่างไร เธอจึงหาความสุขด้วยการเที่ยวเตร่ตามสถานบันเทิงและเสพยาเสพติด เพื่อให้ลืมปัญหาทุกอย่างที่เกิดขึ้น ดังตอนที่ศิรินทรขอให้ปุษะออกมาพบเธอที่สถานบันเทิงแห่งหนึ่ง แต่เขากลับปฏิเสธ ทำให้เธอเกิดความรู้สึกเดียวดาย อ้างว้าง เช่นเดียวกันกับตอนที่เธอทะเลาะกับพ่อและหันเข้าสู่วังวนยาเสพติด

...“ออกมาหาแพทตอนนี้ได้ไหมคะ”

“มันดีก็มากแล้วนะแพท”

คำปฏิเสธอย่างสุภาพนั้นทำให้ศิรินทรารู้สึกเหมือนหัวใจว่างเปล่าราวกับเพิ่งมีมือ ลึกลับมาดึงหัวใจเธอออกไป...

ศิรินทรอดถอนหายใจเฮือก... เธอไม่มีความสำคัญอะไรสำหรับเขาเลย

“ถ้างั้นก็ช่างเถอะค่ะ” เธอเอ่ยแล้วตัดสายทิ้ง ก่อนจะโยนโทรศัพท์ใส่ในลิ้นชักหน้ารถโดยไม่สนใจเสียงเรียกเข้าที่ตั้งขึ้น

หญิงสาวบิดกุญแจดับเครื่องยนต์ เปิดประตูลงจากรถแล้วเดินไปหน้าผับด้วยความรู้สึกเปล่าเปลี่ยวเดียวดายอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

มันเป็นความรู้สึกเหมือนทุกครั้งที่มีปากเสียงกับพ่อ เมื่อเธอปลื้มตัวออกจากปัญหา เธอรู้สึกอ้างว้างเสมอ เหลียวหาใครก็ไม่มีใครสักคนมาปลอบใจ ไม่มีใครชี้แนะว่าเธอควรทำอย่างไร จนกระทั่งเธอตัดสินใจอย่างแมลงเม่าเล็ก ๆ ตัวหนึ่งซึ่งเร่ร่อนเข้าหา

แสงไฟ หลังจากพบผู้ชายคนหนึ่งในผ้าชื่อดังแถวอาร์ซีเอ เธอหลงละเลิงไปกับแสงสียามราตรีของเมืองใหญ่ ถูกชักจูงเข้าสู่วังวนของยาเสพติด โดยเฉพาะยาไอซ์ที่ทำให้เธอมีความสุขลิ้มทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิต

(ชอนกลิน, 2559, น. 233-234)

จากเหตุการณ์ข้างต้น สะท้อนให้เห็นถึงสาเหตุสำคัญที่ทำให้ติดยาเสพติด นั่นคือการถูกชักจูง โดยการชักจูงดังกล่าวอาจเกิดขึ้นในขณะที่ผู้ถูกชักจูงกำลังเที่ยวเตร่ และมีเมามสุรา ปัญหานี้มักจะเกิดกับบุคคลที่ครอบครัวขาดความอบอุ่น ครอบครัวทะเลาะเบาะแว้งกัน หรือเมื่อมีปัญหาแล้วไม่สามารถแก้ปัญหาให้กับตัวเองได้ บุคคลเหล่านี้จึงเลือกที่จะเสพยาเสพติด เพียงเพราะเชื่อว่ายาเสพติดอาจช่วยคลายเครียด ทำให้สบายใจ หรือลิ้มความทุกข์ไปได้ ผลสุดท้ายก็กลายเป็นผู้ติดยาเสพติด

นอกจากนี้ยังพบว่า เเม็คิจ คือตัวละครปรปักษ์ที่นำเสนอปัญหาเสพติดในมุมมองของผู้ค้ายาเสพติด เเม็คิจเป็นเอเยนต์ยาเสพติดรายใหญ่ คอยส่งยาให้นักศึกษาและเด็กวัยรุ่นที่ชอบรวมกลุ่มกันเพื่อแข่งขันความเร็วของรถมอเตอร์ไซด์ตามท้องถนนในเวลากลางคืน ดังบทสนทนาระหว่างเศรษฐีวัฒน์กับปุษะยะเรื่องการส่งยาเสพติดของเมทินี ความว่า

...เศรษฐีวัฒน์ทำปากเบ้ แม่โบทหน้าจะบุดเบี้ยวก็ยังคงหล่อเหลา "ฉันคิดว่าเมื่อนั้นคงถูกหลอกให้มาส่งยาแทนนะ ความจริงสายรายงานว่าเป็นผู้ชายอีกคน แต่ถามเท่าไร เจ้าหล่อนก็ไม่ยอมเปิดปากขัดทอด ผู้ต้องหาอีกคนก็รู้แต่เชื่อมั่นชื่อไอ้เด้จ เป็นแฟนหล่อน แต่ไม่รู้ว่าเป็นใครอยู่ที่ไหน"

"ไอ้เด้จนี่แสบ" ร้อยตำรวจโทตรีัยคุณ กลุ่มของเศรษฐีวัฒน์เสริมขึ้น สายรายงานมาว่าเมทินีเป็นเอเยนต์ยารายใหญ่ของไอ้วิศาล เอเยนต์ยาภาคกลางรายใหญ่ของไอ้จะยอโบ ไอ้เด้จมั่นใจคอยส่งยาให้พวกนักศึกษา แล้วก็พวกเด็กแว้นเด็กสก็อยฉันกับวัฒน์กำลังตามสืบให้ถึงหัวหน้าใหญ่มั่น"

(ชอนกลิน, 2559, น. 30)

จากข้อความข้างต้น สะท้อนให้เห็นว่าการกระทำของผู้ค้ายาเสพติดเป็นภัยต่อสังคม โดยเฉพาะผู้เสพยาเสพติดที่เป็นเยาวชน ซึ่งเป็นวัยที่ดำเนินชีวิตในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่ออยากรู้ อยากเห็น อยากลองของใหม่ และมีทัศนคติที่ผิด ๆ เกี่ยวกับการใช้ยาเสพติดจนนำไปสู่

การติดยาเสพติดนั้นในที่สุด ดังนั้นปัญหายาเสพติดจึงเป็นปัญหาที่เป็นภัยร้ายแรงต่อสุขภาพกาย สุขภาพจิต และก่อปัญหาความวุ่นวายให้กับสังคม ไม่ว่าจะเป็นปัญหาอาชญากรรม หรือแม้แต่ก่อ ความเสี่ยงต่อความปลอดภัยให้แก่สังคมและบ้านเมืองอย่างร้ายแรง

2.3.3 ตัวละครประกอบ จากการศึกษานวนิยายเรื่อง ใต้แสงดารา พบว่า ตัวละครประกอบที่มีความสำคัญในการดำเนินเรื่องและสะท้อนให้เห็นถึงปัญหายาเสพติด คือ วิชาล ซึ่งเกี่ยวข้องกับปัญหายาเสพติดในมุมมองของผู้ค้ายาเสพติด เขามีเบื้องหน้าเป็นพ่อค้าไม้แต่ เบื้องหลังเป็นเอเยนต์ยาเสพติดรายใหญ่ของภาคกลาง ดังเหตุการณ์ตอนที่ศรินทรหาพูดคุยกับปุษยะ เรื่องวิชาล ความว่า

...“วันก่อนเจอกันในผับคะ” หญิงสาวตอบหน้าอ “แต่มาห้วงคงจะหวังเคลม แพทมั้งคะ แต่แพทไม่เล่นด้วยหรอก”

“ดีแล้ว คนอันตรายแบบนี้อ่าไปยุ่งเลยดีที่สุด”

ศรินทรหันมามองเขาอย่างนึกอะใจ “พี่ปุษะรู้จักอีตาเสียตั้นหากลับคนนั้นด้วย หรือคะ”

“ก็พอรู้บ้าง” ชายหนุ่มพยักหน้ายอมรับ “พี่เคยทำเคสยาเสพติดมาเยอะ หลาย ครั้งก็เข้าไปปรึกษาพี่วัฒน์ที่เป็น ปส. ก็เลยรู้ว่านายคนนั้นนะชื่อวิชาล เบื้องหน้าเป็นพ่อค้าไม้แต่เบื้องหลังเป็นเอเยนต์ยาเสพติดรายใหญ่ของภาคกลางเลยละ”

(ชอนกลีน, 2559, น. 116)

รัตนา คือ ตัวละครประกอบที่เกี่ยวข้องกับปัญหายาเสพติดในมุมมองของผู้ค้ายาเสพติด เธอมีเบื้องหน้าเป็นเจ้าของร้านขายของชำแต่เบื้องหลังค้ายาเสพติด ดังเหตุการณ์ตอนที่รัตนาขายยาเสพติดให้กับลูกค้า ความว่า

...รัตนาสายหน้าอย่างสมเพช ถึงเธอจะขายแต่ก็ไม่ริจะเสพ เพราะเห็นหายนะที่เกิดกับสามีผู้ล่วงลับกับตา เขาไม่ได้ตายเพราะโรคหัวใจอย่างที่เธอบอกพี่ชาย แต่ตายเพราะเสพยาเกินขนาด ส่วนกิจการผิดกฎหมายพวกนี้ก็ได้รับสืบทอดมาจากเขานั่นเอง สามีเธอจะรับซื้อยาบ้าจากเอเยนต์เพื่อนำมาผสมให้พวกคนงานก่อสร้างกิน จะได้ทำงานให้ได้อย่างหามรุ่งหามค่ำโดยไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย พอเขาตายพวกลูกน้องกับลูกค้าบางส่วนที่ติดยาก็มาขอซื้อกับเธอเป็นจำนวนมาก แรก ๆ เธอก็ขายส่วนที่เหลือไปแต่เมื่อเห็นกำไรงามเลยติดต่อเอเยนต์นำมาขายต่อ

เจ้าของร้านชำเดินอุ้ยอ้ายขึ้นไปบนชั้นลอยซึ่งกันเป็นห้องปิดทึบและคลั่ง
แม่กุญแจเอาไว้ตลอดเวลา พอเปิดเข้าไปก็หยิบกล่องครีมเทียมยี่ห้อดังขึ้นมาเปิดฝา
จากนั้นก็ดึงเอาของครีมเทียมออกมาหนึ่งซองแล้วล็อกห้องไว้ดังเดิมก่อนจะเดินกลับลง
ไปยื่นสินค้าให้ลูกค้า

(ช่อนกลิ้ง, 2559, น. 210-211)

จากเหตุการณ์ข้างต้นจะเห็นได้ว่า วิศาลและรัตนนาเป็นตัวละครประกอบที่
นำเสนอปัญหายาเสพติดในมุมมองของผู้ค้า สะท้อนให้เห็นว่าผู้ค้ายาเสพติดมักจะประกอบอาชีพ
สุจริตเพื่อบ่งหน้าอาชีพค้ายาเสพติด ดังนั้นผู้ค้ายาเสพติดจึงเป็นบุคคลที่เป็นภัยต่อสังคม
เพราะก่อให้เกิดหายนะแก่ผู้เสพ ก่อปัญหาความวุ่นวายให้กับสังคม ไม่ว่าจะป็นปัญหาการใช้
ความรุนแรงในครอบครัว หรือแม้แต่ปัญหาอาชญากรรม

นอกจากนี้ยังพบว่า เศรษฐวิวัฒน์เป็นตัวละครประกอบที่นำเสนอปัญหา
ยาเสพติดในมุมมองของผู้ปราบปรามยาเสพติด เศรษฐวิวัฒน์เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจสังกัดกองบัญชาการ
ตำรวจปราบปรามยาเสพติด จากประสบการณ์ในการจับกุมผู้ค้ายาของเขาทำให้เขาทราบว่า
ผู้ค้ายาที่ถูกจับดำเนินคดีส่วนใหญ่ คือผู้ค้ารายย่อย ดังเหตุการณ์ตอนที่เศรษฐวิวัฒน์พูดคุยกับ
ปุษะเกี่ยวกับขบวนการค้ายาเสพติด ความว่า

...“ฉันเองก็เหมือนกัน อยู่ ปส. มาตั้งหลายปี จับพวกค้ายามาก็หลายราย ไล่ที่เป็น
รายใหญ่ก็มี แต่ไม่มากเท่าพวกปลาซิวปลาสร้อยอย่างที่นายว่า เห็นแต่ละคนแล้วก็ใจ
หายนะ แต่มันต้องทำวะ มันเป็นหน้าที่ของตำรวจ เพราะคนที่ทำความผิดก็ต้องรับโทษ
ถึงแม้จะถูกผู้ขายหลอกหรือจะถูกความโลภความอยากเข้าครอบงำก็ตาม...”

(ช่อนกลิ้ง, 2559, น. 34)

จากบทสนทนาข้างต้น สะท้อนให้เห็นสาเหตุหลักในการค้ายาเสพติดของ
ผู้ค้ายาเสพติดรายย่อย ซึ่งอาจทำไปเพราะความโลภ ต้องการเงินทองมาใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน
และผลสุดท้ายคือถูกจับดำเนินคดี บุคคลเหล่านี้ย่อมได้รับโทษตามกฎหมาย แต่หากพวกเขายึดมั่น
ในความดี ไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด ก็จะไม่พบกับจุดจบเช่นนั้น ส่วนผู้ค้ายาเสพติดรายใหญ่
ที่ซัดทอดไปไม่ถึงก็ยังคงใช้ชีวิตมีความสุขบนความทุกข์ของผู้อื่นเช่นเดิม

เหตุการณ์ตอนที่ผู้ประกาศข่าวรายงานข่าวด่วน เหตุปะทะกันกลางใจ
เมืองระหว่างตำรวจปราบปรามยาเสพติดกับกลุ่มพ่อค้ายาเสพติด ความว่า

...“เกิดเหตุปะทะกันใจกลางเมืองระหว่างตำรวจปราบปรามยาเสพติดหรือ บข.ปส. กับกลุ่มพ่อค้ายาเสพติด มีการยิงกันสนั่น เป็นเหตุให้ตำรวจบาดเจ็บหนึ่งนาย และเสียชีวิตหนึ่งนาย...”

“วันนี้เวลาสิบห้านาฬิกาสามสิบนาที ตำรวจปราบปรามยาเสพติดจำนวนสิบนาย ได้สะกดรอยตามแก๊งค์ค้ายาบ้าที่ขับรถกระบะสองคันออกจากห้างดังบนถนนพระรามสอง เพราะสงสัยว่าจะเป็นขบวนการค้ายาบ้าเครือข่ายชนกลุ่มน้อยทางภาคเหนือที่ลำเลียง ยาบ้าเข้ากรุงเทพฯ เพื่อจะมาพักที่โกดังแถวถนนเอกชัย แต่คนร้ายไหวตัวทันจึงแยกกัน หลบหนีไปตามถนนพระรามสอง คันหนึ่งมุ่งหน้าไปดาวคะนอง อีกคันมุ่งหน้าไปมหาชัย ก่อนจะเกิดการยิงกันขึ้น เป็นเหตุให้ร้อยตำรวจเอก เศรษฐวัฒน์ อัศววัฒน์ บาดเจ็บสาหัส และร้อยตำรวจเอก ตรัยคุณ ขวาลากุล เสียชีวิตในที่เกิดเหตุ”

(ช่อนกลิ่น, 2559, น. 178-179)

จากเหตุการณ์ปะทะกันระหว่างตำรวจกับกลุ่มพ่อค้ายาเสพติด ทำให้ เศรษฐวัฒน์ได้รับบาดเจ็บสาหัส ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าจากการปราบปรามยาเสพติดนั้น ในมุมมอง ของผู้ปราบปราม ย่อมมีความเสี่ยงเมื่อมีการปะทะต่อสู้ อาจก่อให้เกิดอันตรายจนถึงขั้นสูญเสีย ชีวิตได้

จากประเด็นการศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีการนำเสนอปัญหายาเสพติดผ่าน ตัวละคร จะเห็นได้ว่าในเรื่อง ได้แสงดารา มีการนำตัวละครที่เป็นทั้งตัวละครเอก ตัวประกอบและ ตัวละครประกอบมานำเสนอปัญหายาเสพติดในมุมมองของอดีตผู้ต้องขังคดีค้ายาเสพติดที่สะท้อน ให้เห็นปัญหายาเสพติดในด้านของผู้เสพที่มีสาเหตุมาจากการขาดความรักความอบอุ่นใน ครอบครัว และยังสะท้อนให้เห็นถึงการถูกสังคมรังเกียจเพราะเคยเป็นผู้ต้องขัง มุมมองของผู้แก้ไข ปัญหายาเสพติดที่สะท้อนให้เห็นว่ายาเสพติดไม่ได้ให้โทษเฉพาะผู้เสพหรือผู้ค้าเท่านั้นแต่ยังส่งผล กระทบไปถึงบุคคลในครอบครัว มุมมองของผู้เสพยาเสพติดที่สะท้อนให้เห็นถึงสาเหตุสำคัญที่ทำให้ ติดยาเสพติด นั่นคือการถูกชักจูง มุมมองของผู้ค้ายาเสพติดที่สะท้อนให้เห็นว่าผู้ค้ายาเสพติด เป็นภัยต่อสังคม เพราะก่อให้เกิดหายนะแก่ผู้เสพ ก่อปัญหาความวุ่นวายให้กับสังคม ไม่ว่าจะ เป็นปัญหาการใช้ความรุนแรงในครอบครัว หรือแม้แต่ปัญหาอาชญากรรม และมุมมองของ ผู้ปราบปรามที่สะท้อนให้เห็นถึงความเสี่ยงต่อชีวิตของเจ้าหน้าที่ผู้ปราบปราม

2.4 กลวิธีการนำเสนอปัญหายาเสพติดผ่านฉาก

จากการศึกษานวนิยายเรื่อง ใต้แสงคารา พบว่ากลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดโดยผ่านฉากนั้น ในนวนิยายเรื่องนี้มีประเด็นที่พบ คือ ฉากการซื้อขายยาเสพติด และฉากปราบปรามยาเสพติด ดังจะยกตัวอย่างประกอบดังนี้

2.4.1 ฉากการซื้อขายยาเสพติด ดังตอนที่เมทินีส่งมอบยาเสพติดให้กับลูกค้า แสดงให้เห็นว่าการซื้อขายยาเสพติดเป็นการกระทำที่ผิดและมีโทษร้ายแรง ทั้งตัวผู้ซื้อและผู้ค้ายาเสพติดมักจะมีควาหวาดระแวง ไม่ต้องการให้ผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องรับทราบ ซึ่งสะท้อนให้เห็นจากพฤติกรรมที่แสดงออกของเมทินีในช่วงเวลาที่กำลังส่งมอบยาเสพติดให้กับเป็ยก เธอทั้งตื่นเต้นและวิตกกังวลกลัวผู้อื่นทราบ และยังเห็นได้จากอาการหวาดระแวงของเป็ยกอีกด้วย นอกจากนี้ยังสะท้อนให้เห็นว่าถุงที่ใช้บรรจุยาเสพติดประเภทยาบ้าจะต้องมีลักษณะพิเศษเฉพาะตัว คือมีสีน้ำเงินเข้มเพื่อพรางสีของยาบ้าที่อยู่ภายใน และหาซื้อไม่ได้ตามท้องตลาดทั่วไป ดังความว่า

...ชายหนุ่มเหลียวซ้ายแลขวาอย่างระมัดระวัง พลอยทำให้เธอวิตกกังวลไปด้วย เมื่อเขาถอยเข้าไปในบ้าน เธอจึงรีบวิ่งพรวดเข้าไป แล้วทรุดตัวลงนั่งที่พื้นกลางบ้านพร้อมกับปวดเหงื่อ พอหายใจตื่นเต้นแล้ว หญิงสาวก็เปิดกระเป๋าหยิบถุงสีน้ำเงินคล้ายถุงยาออกมาสองถุงแล้ววางไว้ตรงหน้า

ถุงใส่ยาบ้านี้มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว เพราะผู้ผลิตต้องการให้สีเข้มของถุงพรางสียาบ้าที่อยู่ภายใน เป็นถุงยาที่หาซื้อไม่ได้ตามท้องตลาด ผู้ผลิตจะส่งผลิตขึ้นมาเป็นกรณีพิเศษ ในหนึ่งถุงมียาบ้าสองร้อยเม็ด เรียกเป็นหนึ่งคอก สิบคอกเป็นหนึ่งมัด พันด้วยกระดาษสีน้ำตาลและติดสกอตซ์เทปใสเพื่อป้องกันน้ำ

(ชอนกลิน, 2559, น. 22)

นอกจากนี้ยังพบ ฉากการซื้อขายยาเสพติดระหว่างรัตนากับลูกค้า ซึ่งแสดงให้เห็นลักษณะของสถานที่ที่ใช้ในการซุกซ่อนยาเสพติดของตัวละคร โดยห้องที่รัตนารู้ใช้ เป็นสถานที่ซุกซ่อนยาเสพติดนั้นมีลักษณะปิดทึบและล็อกแม่กุญแจตลอดเวลาเพื่อป้องกันไม่ให้ผู้ที่เกี่ยวข้องเข้าไปได้ นอกจากนี้เธอยังซุกซ่อนยาเสพติดไว้ในกล่องครีมเทียมเพื่อเป็นการอำพรางยาเสพติดที่อยู่ภายใน ทำให้ผู้พบเห็นเข้าใจว่าเป็นครีมเทียมทั่วไป ลักษณะดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่ายาเสพติดเป็นสิ่งผิดกฎหมายผู้ขายจึงต้องซุกซ่อนไว้อย่างมิดชิดเพื่อป้องกันไม่ให้ผู้อื่นทราบ นอกจากนี้ยังสะท้อนให้เห็นพฤติกรรมความหวาดระแวงของผู้ขายที่รัตนารู้แสดงออกมาอีกด้วย ดังความว่า

...เจ้าของร้านฆ่าเดินอุ้ยอ้ายขึ้นไปบนชั้นลอยซึ่งกันเป็นห้องปิดทึบและคลั่งแม่
กัญญาเอาไว้ตลอดเวลา พอเปิดเข้าไปก็หยิบกล่องครีมเทียมยี่ห้อดังขึ้นมาเปิดฝาจากร้าน
ก็ดึงเอาของครีมเทียมออกมาหนึ่งซองแล้วล็อกห้องไว้ดังเดิมก่อนจะเดินกลับลงไปยัง
สินค้าให้ลูกค้า

ไก่อยกมือลูบปาก แล้วยื่นเงินที่ม้วนเป็นแท่งรัดด้วยหนังยาง ยื่นหมุยยื่นแมวกับ
แม่ค้าด้วยมือสั้นเทา...

เจ้าของร้านฆ่าเลื่องมองตามไปครู่หนึ่ง แล้วเหลียวซ้ายแลขวาอย่างระแวงระวัง
เมื่อไม่เห็นใครก็รีบปิดประตูล็อกกลอนอย่างแน่นหนา

(ชอนกลิน, 2559, น. 210-211)

จากเหตุการณ์ข้างต้น แสดงให้เห็นฉากการส่งมอบยาเสพติดและการซื้อ
ขายยาเสพติดของตัวละคร ซึ่งเป็นกรกระทำที่ผิดและมีโทษร้ายแรงสะท้อนให้เห็นปัญหายาเสพติด
ติดที่เกิดจากการค้า นำไปสู่การแพร่กระจายของยาเสพติดในสังคมอันเป็นสาเหตุให้มีผู้เสพยาเสพติด
เพิ่มขึ้นและส่งผลกระทบต่อปัญหาอาชญากรรมอื่น ๆ ในสังคมตามมา รวมไปถึงหากผู้เสพหรือผู้ค้ายา
เสพติดถูกจับดำเนินคดีและกลายเป็นผู้ต้องขัง เมื่อพ้นโทษออกมาก็จะเกิดผลกระทบกับบุคคล
เหล่านั้น พวกเขาจะไม่มีที่ยืนในสังคมเพราะคนในสังคมไม่ยอมรับ และการถูกจับดำเนินคดีอาจ
กลายเป็นช่องทางให้ผู้ค้าและผู้เสพได้พบกันในเรือนจำและเกิดเป็นเครือข่าย กลายสภาพจากผู้เสพ
เป็นผู้ค้ารายย่อยไม่รู้จักจบสิ้น อันจะก่อให้เกิดเป็นวัฏจักรปัญหาเสพติดที่วนเวียนไม่สิ้นสุด

2.4.2 ฉากการปราบปรามยาเสพติด ดังตอนที่เศรษฐวัฒน์นำกำลังตำรวจบุก
เข้าปราบปรามขบวนการค้ายาเสพติดของเสี่ยวิศาลและเผด็จ แสดงให้ลักษณะการปราบปรามยา
เสพติดของตัวละคร ซึ่งมีการใช้กำลังทำร้ายร่างกายและใช้อาวุธปืนในการยิงต่อสู้กัน ดังความว่า

...เศรษฐวัฒน์นำกำลังตำรวจมาถึงโรงสีร้างเป้าหมายจนได้...เขาสั่งให้ตริงกำลัง
อยู่ห่าง ๆ เพราะไม่แน่ใจว่าบุษยะอยู่ที่ไหน และต้องรอให้ยาบ้าหลุดใหญ่จากภาคเหนือ
มาถึงเสียก่อน ไม่นานนั้นอาจไม่มีหลักฐานจากวิศาลให้อยู่หมัด...กระทั่งเกิดเสียงโหวกเหวก
ขึ้นภายในโกดังเป้าหมาย...

ที่ว่าเศรษฐวัฒน์ก็ต้องชะงัก เมื่อมีรถไฟวีลกลางเก่ากลางใหม่สี่คันแล่นเข้ามา
ในพื้นที่ แล้วไปจอดด้านหน้าโกดังเป้าหมาย กระบะหันเข้าไปด้านใน

...เศรษฐีวัฒนธิดีปีนวังมา เมื่อหันไปมองเผด็จก็เห็นว่าฝ่ายนั้นลงไปนอนร้องโอดโอยอยู่บนพื้น ไหล่ขวาซุ่มโขกไปด้วยเลือดแดงฉาน

นายตำรวจหนุ่มถือปืนพุ่งไปหาเผด็จอย่างรวดเร็ว แสงจากไปฉายหลายกระบอกพุ่งตรงไปยังพ่อค้ายาจอมเหี้ยม...เผด็จลุกขึ้นใช้ไหล่ข้างที่ไม่ได้ถูกยิงกระแทกเขาแล้วพยายามวิ่งหนีไปแต่กลับถูกจำห่ม่า จำเท่ง จำโหน่งพุ่งตะครุบตัวไว้ได้ทัน แม้เผด็จจะตัวคนเดียวแต่ก็ตื่นนอนสู้สุดกำลังราวกระทิงป่า หลังโรมรันพันตุ๊กกันอยู่นาน ในที่สุดตำรวจสามคนก็คล้องกุญแจมือใส่คนร้ายคนเดียวได้สำเร็จ

(ช่อนกลิน, 2559, น. 426-432)

จากเหตุการณ์ข้างต้น แสดงให้เห็นจากการปราบปรามยาเสพติดที่สะท้อนให้เห็นว่าปัญหายาเสพติดในมุมมองของการปราบปรามนั้นย่อมมีความเสี่ยงต่อชีวิตเมื่อมีการปะทะต่อสู้ อาจทำให้เกิดการสูญเสียชีวิตทั้งเจ้าหน้าที่ตำรวจและผู้ค้ายาเสพติด ดังนั้นในจากปราบปรามยาเสพติดชี้ให้เห็นว่ายาเสพติดเป็นสิ่งที่สร้างปัญหาในสังคม ทำให้สังคมวุ่นวาย และเป็นสาเหตุของการเกิดเกิดอาชญากรรม

จากประเด็นการศึกษาที่ยกมาเกี่ยวกับกลวิธีการนำเสนอปัญหายาเสพติดผ่านฉาก จะเห็นได้ว่าในเรื่อง ใต้แสงดารา มีการนำจากการซื้อขายยาเสพติดที่นำเสนอให้เห็นพฤติกรรมของผู้ค้ายาเสพติด ลักษณะของสถานที่ซุกซ่อนยาเสพติด รวมทั้งยังสะท้อนให้เห็นถึงความเสื่อมโทรมของคนในสังคม และจากการปราบปรามยาเสพติดที่สะท้อนให้เห็นถึงความเสี่ยงชีวิตของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

2.5 กลวิธีการนำเสนอปัญหายาเสพติดโดยผ่านบทสนทนา

จากการศึกษานวนิยายเรื่อง ใต้แสงดารา พบว่ากลวิธีการนำเสนอปัญหายาเสพติดโดยผ่านบทสนทนานั้น ในนวนิยายเรื่องนี้มีประเด็นที่พบ คือ คำ/ประโยคบังคับชี้การซื้อขายยาเสพติด คำ/ประโยคบังคับชี้การใช้ยาเสพติดเป็นสิ่งจูงใจให้ปฏิบัติตาม และคำ/ประโยคบังคับชี้การปราบปรามยาเสพติด ดังจะยกตัวอย่างประกอบดังนี้

2.5.1 คำ/ประโยคบังคับชี้การซื้อขายยาเสพติด หมายถึง คำหรือประโยคที่ใช้ในการสื่อสารเพื่อซื้อขายยาเสพติด หรือมีความหมายไปในทางการซื้อขายยาเสพติด ดังจะเห็นได้จากตอนที่ศิรินทรายาเสพติดให้กับตึก ความว่า

..."โอ้ คุณแพท ซื้อขายกับตึกมาก็รอบแล้ว ไม่เชื่อใจกันหรือคะ"

"ยะ" ศิรินทราทำปากบับ

"ว่าแต่คุณแพทนี่เก่งนะคะ เปลี่ยนจากผู้เสพเป็นผู้ขายได้เร็วขนาดนี้ ไปรับของมาจากไหนหรือคะ ถึงได้ถูกกว่าเจ้าเดิมที่ซื้อจากหนูอีก"

"ไม่ใช่เรื่องอะไรของเธอนะดิ๊ก" ศิรินทราทวาด แล้วลดเสียงลง "ขึ้นฉันทบอกเธอก็คงไปปรับตรงเท่านั้นนะสิ แล้วที่นี้ฉันทจะเอากำไรจากไหนล่ะ"

(ชอนกลีน, 2559, น. 361)

จากประโยคในบทสนทนาที่ว่า 'โธ่ คุณแพท ซื้อขายกับดิ๊กมากี่รอบแล้ว' 'ว่าแต่คุณแพทนี่เก่งนะคะ เปลี่ยนจากผู้เสพเป็นผู้ขายได้เร็วขนาดนี้' และ 'แล้วที่นี้ฉันทจะเอากำไรจากไหนล่ะ' แสดงให้เห็นว่าศิรินทราทซื้อขายยาเสพติดกับดิ๊กอยู่บ่อยครั้ง และในเวลาไม่นานเธอก็ได้เปลี่ยนจากผู้เสพเป็นผู้ค้า เพียงเพราะต้องการผลกำไรจากการค้ายาเสพติด

จากบทสนทนาที่ยกมานี้ ตัวละครได้ใช้คำพูดที่สื่อความหมายไปในทางการซื้อขายยาเสพติด คือคำว่า 'ซื้อขาย' 'รับของ' และ 'กำไร' ซึ่งคำว่า 'ซื้อขาย' ในบริบทของประโยคสนทนาข้างต้น หมายถึง การซื้อขายยาเสพติด คำว่า 'ของ' มีความหมายโดยนัย หมายถึง ยาเสพติดชนิดยาไอซ์ ดังนั้นคำว่า 'รับของ' จึงหมายถึงการซื้อยาเสพติดชนิดยาไอซ์ ส่วนคำว่า 'กำไร' มีความหมายในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 (2556, น. 126) หมายถึง ผลที่ได้เกินต้นทุน ซึ่งในบทสนทนาข้างต้น คำว่า 'กำไร' หมายถึง เงินที่ได้เกินต้นทุนจากการขายยาเสพติด

จากประโยคที่พบในบทสนทนาข้างต้น จึงเป็นคำ/ประโยคบ่งชี้การซื้อขายยาเสพติดได้อย่างชัดเจน ซึ่งสะท้อนปัญหาเสพติดด้านการค้า โดยชี้ให้เห็นว่าการซื้อขายยาเสพติดจะทำได้เฉพาะกลุ่มคนที่มีส่วนเกี่ยวข้อง สามารถไว้วางใจกันได้ ผู้ขายจะไม่ขายให้กับบุคคลแปลกหน้า เพราะอาจถูกล่อซื้อจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ และยังสะท้อนให้เห็นว่าผู้เสพยาเสพติดสามารถเปลี่ยนเป็นผู้ค้ายาเสพติดได้โดยง่าย เพราะการค้ายาเสพติดเป็นวิธีที่ง่ายและได้เงินเร็วกว่าการประกอบอาชีพสุจริตอื่น

2.5.2 คำ/ประโยคบ่งชี้การใช้ยาเสพติดเป็นสิ่งจูงใจให้ปฏิบัติตาม หมายถึง คำหรือประโยคที่ใช้ยาเสพติดโน้มน้าวใจหรือจูงใจผู้ที่สนทนากับให้ปฏิบัติตามคำสั่ง หรือคำสั่งชวนของผู้พูด ดังจะเห็นได้จากตอนที่วิศาลใช้ยาเสพติดเป็นสิ่งจูงใจให้ศิรินทราทตกลงเป็นภรรยาของเขา ความว่า

..."คิดดูดี ๆ ง่าย เป็นเมียเสีย ได้เล่นไอซ์ไม่จำกัดด้วยนะ"

ศิรินทราหนึ่งจับไปด้วยความล่งเลที่ทวีความรุนแรงขึ้น เพราะสิ่งต่าง ๆ ที่วิศาล
พูดถึงล้วนล่อตาล่อใจ

(ชอนกลิน, 2559, น. 242)

จากบทสนทนาข้างต้น จะเห็นได้ว่าวิศาลต้องการให้ศิรินทราเป็นภรรยา
ของเขา เขาจึงใช้คำพูดจูงใจว่า 'เป็นเมียเสีย ได้เล่นไอซ์ไม่จำกัดด้วยนะ' เนื่องจากเขาทราบดีว่า
ศิรินทราติดยาเสพติดชนิดยาไอซ์ เขาจึงเสนอขายไอซ์ให้เธอเสพในปริมาณไม่จำกัดจำนวน จะเห็น
ได้ว่าการที่วิศาลใช้ยาเสพติดเป็นสิ่งจูงใจนั้น ทำให้ศิรินทราเธอเกิดความล่งเลและตกลงเป็นภรรยา
ของเขาในที่สุด

จากประโยคที่พบในบทสนทนาข้างต้น จึงเป็นคำ/ประโยคบ่งชี้การใช้ยา
เสพติดเป็นสิ่งจูงใจให้ปฏิบัติตามได้อย่างชัดเจน ซึ่งสะท้อนปัญหาขายาเสพติดด้านผู้เสพ โดยชี้ให้เห็น
ว่าผู้เสพยาเสพติดสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ง่าย เพียงแค่ใช้ยาเสพติดเป็นสิ่งจูงใจหรือสิ่งตอบ
แทน

2.5.3 คำ/ประโยคบ่งชี้การจูงใจให้ค้ายาเสพติด หมายถึง คำหรือประโยคที่
ใช้ในการสื่อสารเพื่อโน้มน้าวใจให้ปฏิบัติตามหรือจูงใจให้ผู้ที่สนทนากับด้วยค้ายาเสพติด ดังจะเห็นได้
จากตอนที่ศิรินทราถูกชักจูงให้ค้ายาเสพติด ความว่า

..."แค่นูมานอนกับเสีย แล้วก็ทำงานให้เสียนิด ๆ หน่อย ๆ เท่านั้น"

"งาน?" หญิงสาวเบิกตากว้างด้วยความ หวาดหวั่น

"งานง่าย ๆ นะ ไม่มีอะไรมากหรอก แค่อำของไปส่ง รับเงินมา แบ่งส่วนแบ่งไป
ง่ายจะตาย"

"นี่เสียจะให้แพทส่งยาจันหรือคะ"

"หาเงินเต็มน้ำมันใจล่ะ รถที่เสียให้ก็ต้องเต็มน้ำมันนะ เสียไม่ถนัดจ่าย
กระจุกระจิกเสียด้วย"

..."ได้ข่าวว่าคนงานในบริษัทมาวินเจมส์มีเป็นพันคนไม่ใช่หรอ เสียว่าจะเปิด
ตลาดใหม่ ถ้าแพทช่วยเสีย รับรองว่าแพทสบายไปตลอดชาติแน่"

..."ตกลงคะ แพทจะช่วยเสีย"

(ชอนกลิน, 2559, น. 300-301)

จากบทสนทนาข้างต้น จะเห็นได้ว่าที่ณัฐวรินทร์ถูกชักจูงให้ค้ายาเสพติด ด้วยวิธีการใช้คำพูดจูงใจว่า ‘งานง่าย ๆ นะ ไม่มีอะไรมากหรอก แค่เอาของไปส่ง รับเงินมา แบ่งส่วนแบ่งไป ง่ายจะตาย’ ‘หาเงินเติมน้ำมันไงล่ะ’ และ ‘ถ้าแพทช่วยเสีย รับรองว่าแพทสบายไปตลอดชาติแน่’ ซึ่งงานนี้จะทำให้เธอมีเงินใช้จ่าย และสุขสบายไปตลอดชีวิต ดังนั้นศิรินทราจึงเปลี่ยนจากผู้เสพเป็นผู้นำในที่สุด ซึ่งต่อมาภายหลังเธอถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุม

จากประโยคที่พบในบทสนทนาข้างต้นนี้ จึงเป็นประโยคบ่งชี้การจูงใจให้ค้ายาเสพติดได้อย่างชัดเจน ซึ่งสะท้อนปัญหายาเสพติดด้านการค้า โดยชี้ให้เห็นว่าการขายยาเสพติดสามารถทำได้ง่าย ได้เงินไว ร่ำรวยเร็ว แต่หากเกิดความผิดพลาด ก็ย่อมนำมาซึ่งหายนะให้กับผู้ขายยาเสพติดเช่นกัน

2.5.4 คำ/ประโยคบ่งชี้การปราบปรามยาเสพติด หมายถึง คำหรือประโยคที่ใช้ในการสื่อสารเพื่อการวางแผนและหรือการลงมือปฏิบัติกรปราบปรามผู้ค้ายาเสพติด ดังจะเห็นได้จากตอนที่เมทินีถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจล้อมซื้อยาเสพติด โดยเบี่ยงเป็นสายลับทำหน้าที่เจรจาซื้อขายยาเสพติดตามจำนวนที่ตกลงไว้ เขาใช้ธนบัตรล่อซื้อในการซื้อขายยาเสพติดกับเมทินี เมื่อเสร็จสิ้นขั้นตอนการซื้อขายแล้ว เศรษฐวัฒน์ และเจ้าหน้าที่ตำรวจได้แสดงตัวเพื่อทำการตรวจค้นและจับกุมดังความว่า

...“สองคอก ตามที่สั่ง” เมทินีบอก

เบี่ยงหยิบไปตรวจสอบว่าได้ยาครบสี่ร้อยเม็ดตามที่สั่งไหม ก่อนจะพยักหน้าแล้วเดินไปหยิบเงินซึ่งมีจำนวนแน่นแล้วมัดเป็นก้อน ๆ จากลิ้นชักโต๊ะมายื่นให้

...ชายร่างใหญ่สองคนเดินเข้ามา ทั้งคู่ห้อยซองหนังสีดำที่มีตราสัญลักษณ์ของกองบัญชาการตำรวจปราบปรามยาเสพติดที่คอ...

...“เฮ้ย! ไล่เบี่ยง ไหนบอกว่าเป็นผู้ชายไงวะ” ร้อยตำรวจโทหนุ่มหันไปร้องถาม

“ไม่รู้สิครับคุณตำรวจ ทุกทีมันก็มาเอง” เบี่ยงตอบก่อนจะก้มหน้าหดหัวเมื่อปะทะสายตาของเมทินี...

“จำหน้าถ่ายภาพนิ่งไว้ด้วยนะ ส่วนจำใบหน้าแบ่งก็ออกมาตรวจสอบ” ผู้หมวดหนุ่มสั่งการ

(ช่อนกลิ่น, 2559, น. 22-26)

จากบทสนทนาข้างต้น จะเห็นได้ว่าเมทีนี้ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจล่อซื้อยาเสพติด จากประโยคที่ว่า 'สองคอก ตามที่สั่ง' คำว่า สองคอก ในบริบทของประโยคสนทนาข้างต้นมีความหมายโดยนัย หมายถึง ยาบ้าจำนวน 400 เม็ด กล่าวคือ ยาบ้า 1 ถุงมี 200 เม็ด (ภาษานักค้ายาเรียกว่า 1 คอก) ใน 200 เม็ด จะมีเม็ดสีเขียว 2 เม็ด เป็นตัวคั่น ยาบ้า 10 ถุงเรียกว่า 1 มัด (2,000 เม็ด) ("เกร็ดความรู้," ม.ป.ป.,ออนไลน์) ส่วนคำว่า สั่ง ความหมายในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 (2556, น. 1,198) หมายถึง บอกไว้เพื่อให้ทำหรือให้ปฏิบัติ เป็นต้น

จากประโยคที่ว่า 'สองคอก ตามที่สั่ง' ในบริบทของประโยคสนทนาข้างต้น มีความหมายโดยนัย หมายถึง การตกลงซื้อขายยาบ้าจำนวน 400 เม็ดตามที่ผู้ซื้อบอกแก่ผู้ขายให้เตรียมไว้ให้ก่อนการรับสินค้านั่นเอง ซึ่งเป็นประโยคปิ้งซื้อการล่อซื้อยาเสพติดได้อย่างชัดเจน และประโยคที่ว่า 'เฮ้ย! ไล่เบ๊ยก ไหนบอกว่าเป็นผู้ขายโงะ' และ 'ไม่รู้สิครับคุณตำรวจ ทุกที่มันก็มาเอง' แสดงให้เห็นว่าเศรษฐกิจฉวยโอกาสเกิดความสงสัยเนื่องจากโดยปกติผู้ที่ทำการขายยาเสพติดให้กับเบ๊ยกเป็นผู้ขาย แต่ในการล่อซื้อครั้งนี้ผู้ขายกลับกลายเป็นผู้หญิง ซึ่งไม่ตรงกับที่เบ๊ยกได้บอกไว้

เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจแสดงตัวเพื่อทำการตรวจค้นและจับกุมแล้ว เศรษฐีฉวยโอกาสได้สั่งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการตามขั้นตอนการตรวจค้น จากประโยคที่ว่า 'จำหม่า ถ่ายภาพไว้ด้วยนะ ส่วนจำไหนดเอางานก็ออกมาตรวจสอบ' แสดงให้เห็นว่า ธนบัตรล่อซื้อเป็นหลักฐานสำคัญที่แสดงให้เห็นว่าการค้ายาเสพติดกันจริง เจ้าหน้าที่ตำรวจจะต้องตรวจสอบหมายเลขและหมวดหมู่ธนบัตรที่ยึดเป็นของกลาง โดยตรวจสอบว่าหมายเลขและหมวดหมู่ของธนบัตรเหล่านั้นตรงกับหมายเลขและหมวดหมู่ธนบัตรล่อซื้อที่เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ลงบันทึกประจำวันหรือถ่ายเอกสารไว้หรือไม่ เพื่อเก็บรวบรวมไว้เป็นพยานหลักฐานในสำนวนว่า มีการสืบสวนมาก่อน ไม่ได้เกิดจากการกลั่นแกล้ง โดยทุกขั้นตอนที่ทำการตรวจค้นจะต้องมีการถ่ายภาพไว้เป็นหลักฐานด้วยสะท้อนให้เห็นว่าการล่อซื้อยาเสพติด เป็นกระบวนการที่ใช้ปราบปรามยาเสพติดรูปแบบหนึ่ง ซึ่งสอดคล้องกับ วัฒนา เกิดผล (ม.ป.ป.) ได้สรุปไว้ว่า

...การล่อซื้อยาเสพติดเป็นวิธีการสืบสวนที่ฝ่ายเจ้าหน้าที่สร้างสถานการณ์ หรืออำพรางว่ามีผู้ต้องการซื้อยาเสพติดจำนวนหนึ่งจากผู้กระทำความผิด โดยให้ผู้กระทำความผิด นำยาเสพติดออกมาจำหน่ายให้แก่สายลับ หรือเจ้าหน้าที่อำพราง หรือออกมาพบปะหรือเจรจา หรือรับเงินล่อซื้อกับสายลับหรือเจ้าหน้าที่อำพราง เพื่อเป็นการแสวงหาและรวบรวมพยานหลักฐานในการกระทำความผิดก่อนการจับกุม และใช้เป็นพยานหลักฐานในการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิด

จากประโยคที่พบในบทสนทนาข้างต้น จึงเป็นคำ/ประโยคบ่งชี้ การปราบปรามยาเสพติดได้อย่างชัดเจน ซึ่งสะท้อนการแก้ไขปัญหายาเสพติดด้วยวิธีการล่อซื้อยาเสพติดซึ่งเป็นกระบวนการหนึ่งในการปราบปรามยาเสพติด

นอกจากนี้ยังพบคำ/ประโยคบ่งชี้การปราบปรามยาเสพติด ตอนที่ เศรษฐวิวัฒน์นำกำลังตำรวจเข้าปราบปรามขบวนการค้ายาเสพติดของวิศาลและเผด็จ ความว่า

...“เอาใจดีครับผู้กอง” จ่าเท่งถาม

เศรษฐวิวัฒน์นิ่งคิด แล้วพยักหน้าเป็นสัญญาณ “ลุย”

(ช่อนกลิ่น, 2559, น. 427)

จากบทสนทนาข้างต้น มีการสนทนาโดยใช้คำบ่งชี้การเข้าปราบปรามยาเสพติดในลักษณะการเข้าจับกุม คือคำว่า ‘ลุย’ ความหมายในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 (2556, น. 1,066) หมายถึง เคลื่อนที่ฝ่าเรื่อยเข้าไป เช่น ลุยน้ำ ลุยโคลน ลุยไฟ ลุยป่า ขับรถลุยเข้าไปในฝูงคน, โดยปริยายหมายถึงอาการที่คล้ายคลึงเช่นนั้น เช่น ลุยงานให้เสร็จภายในเวลาที่กำหนด หัวหน้าส่งลูกน้องลุยฝ่ายตรงข้าม ดังนั้นคำว่า ลุย ในประโยคสนทนาที่ยกมาข้างต้นนี้ จึงหมายถึง การสั่งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจบุกเข้าจับกุมผู้ร้าย

จากคำว่า ‘ลุย’ ในบทสนทนาที่ยกมานี้ จึงเป็นคำบ่งชี้การปราบปรามยาเสพติดได้อย่างชัดเจน ซึ่งสะท้อนการแก้ไขปัญหายาเสพติดด้วยวิธีการปราบปราม โดยชี้ให้เห็นว่าปัญหายาเสพติดเป็นปัญหาที่ต้องแก้ไขหรือกำจัดออกจากสังคม เพราะยาเสพติดเป็นภัยร้ายต่อสังคม ก่อให้เกิดปัญหาอาชญากรรมอื่น ๆ ตามมาในภายหลัง

จากประเด็นการศึกษาที่ยกมาเกี่ยวกับกลวิธีการนำเสนอปัญหายาเสพติดผ่านบทสนทนาจะเห็นได้ว่าในเรื่อง ใต้แสงดารา มีการใช้คำ/ประโยคบ่งชี้การซื้อขายยาเสพติดที่สะท้อนปัญหายาเสพติดด้านการค้า โดยชี้ให้เห็นว่าการซื้อขายยาเสพติดจะทำงานในเฉพาะกลุ่มคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกัน และยังสะท้อนให้เห็นว่าผู้เสพยาเสพติดสามารถเปลี่ยนเป็นผู้ค้ายาเสพติดได้โดยง่าย คำ/ประโยคบ่งชี้การใช้ยาเสพติดเป็นสิ่งจูงใจให้ปฏิบัติตามที่สะท้อนปัญหายาเสพติดด้านผู้เสพ โดยชี้ให้เห็นว่าผู้เสพยาเสพติดสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ง่าย เพียงแค่ใช้ยาเสพติดเป็น

สิ่งจูงใจหรือสิ่งตอบแทน คำ/ประโยคบ่งชี้การจูงใจให้ค้ายาเสพติดที่สะท้อนปัญหายาเสพติดด้านการค้า โดยชี้ให้เห็นว่าการขายยาเสพติดสามารถทำได้ง่าย ได้เงินไว ร่ำรวยเร็ว แต่หากเกิดความผิดพลาด ก็ยอมนำมาซึ่งหายนะให้กับผู้ขายยาเสพติดเช่นกัน และคำ/ประโยคบ่งชี้การปราบปรามยาเสพติดที่สะท้อนการแก้ไขปัญหายาเสพติดด้วยวิธีการล่อซื้อยาเสพติดซึ่งเป็นกระบวนการหนึ่งในการปราบปรามยาเสพติด และชี้ให้เห็นว่าปัญหายาเสพติดเป็นปัญหาที่ต้องแก้ไขหรือกำจัดออกจากสังคม เพราะยาเสพติดเป็นภัยร้ายต่อสังคม ก่อให้เกิดปัญหาอาชญากรรมอื่น ๆ ตามมาในภายหลัง

พินัยกรรม

1. เนื้อเรื่องย่อ พินัยกรรม

เคมัล อัครราชทูตที่ปรึกษาประเทศอียิปต์ เขาเป็นผู้ชายเจ้าชู้ ไม่เชื่อว่ารักแท้มีอยู่จริง เขาได้พบกับพาขวัญ เลขานุการเอก ณ สถานทูตไทยประจำกรุงเวียนนา ที่งานการประชุมเชิงปฏิบัติการและนิทรรศการระหว่างประเทศเพื่อผลักดันแนวปฏิบัติสหประชาชาติ ว่าด้วยการพัฒนาทางเลือกสู่การปฏิบัติ ครั้งที่ 2 (ICAD2) ที่ประเทศไทยจัดขึ้น เขาหลงความงาม ความเพียบพร้อม ความเก่งรอบด้านของเธอเมื่อแรกเห็นหน้า แต่เธอกลับเฉยเมยต่อเขา ซึ่งต่างจากผู้หญิงคนอื่น ๆ ในงานที่ให้ความสนใจและพร้อมที่จะมีความสัมพันธ์ทางกายกับเขา นั่นยิ่งทำให้เขาประทับใจในตัวเธอมากยิ่งขึ้น เขาพยายามสานสัมพันธ์กับพาขวัญ โดยไม่ฟังเสียงคัดค้านจากเพื่อนธรรม นักข่าวชาวไทย ซึ่งเป็นเพื่อนของเขาและพี่ชายของเพื่อนพาขวัญ

เมื่อเคมัล ย้ายมาประจำการที่กรุงเวียนนา ทำให้เขาได้พบกับพาขวัญอีกครั้งและเขาก็พยายามสานสัมพันธ์กับเธอมากยิ่งขึ้น โดยมีซาเบห์ น้องสาวของเขาที่มาฝึกงานที่สำนักงานสหประชาชาติ ณ กรุงเวียนนา คอยแอบส่งดอกไม้และช็อกโกแลตให้พาขวัญเป็นประจำ โดยเธอต้องการให้พาขวัญเข้าใจว่าเคมัลเป็นผู้ส่งสิ่งเหล่านั้นให้ ระหว่างที่เขาพยายามสานสัมพันธ์กับพาขวัญ เขาก็ได้มีความสัมพันธ์ทางกายกับหญิงสาวอื่นตามประสาผู้ชายเจ้าชู้ หนึ่งในนั้นคือนันทิยา โดยที่เขาไม่รู้เลยว่าผู้วางแผนไว้ทั้งหมด

เคมัลชวนพาขวัญไปร่วมงานแข่งโปโลที่ประเทศอังกฤษ โดยให้เหตุผลว่ามาวิน บุตรชายบุญธรรมของท่านผู้หญิงคนนางคิงซึ่งเป็นยายของเธอเข้าร่วมงานแข่งขันทันทีด้วย เขาต้องการให้มาวินประหลาดใจที่ได้พบเธอ เธอจึงตอบตกลงไปร่วมงานกับเขา เมื่อไปถึงประเทศอังกฤษ เขาได้ชวนเธอไปเดินเที่ยวและเลือกซื้อกระเป๋าคาดให้พ่อของเธอ เขาใช้โอกาสนี้ขอให้เธอลองเปิดใจรับรักจากเขา และเธอก็ได้ตอบตกลง เขาดีใจและมีความสุขมาก โดยที่เขาไม่อาจรู้เลยว่าทุกอย่างได้

ถูกพาขวัญวางแผนไว้หมดแล้ว เธอเข้าไปใกล้เขาด้วยหวังบรรลุภารกิจที่เธอได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาเรื่องการขยายผลแนวทางการพัฒนาทางเลือกตามศาสตร์พระราชาเพียงเท่านั้น โดยเธอต้องการให้เคมัลนำแนวทางการพัฒนาทางเลือกตามศาสตร์พระราชาไปปรับใช้เป็นแนวทางในการแก้ปัญหาเสพติดที่เกิดขึ้นในประเทศของเขา

ในงานแข่งขันโปโล พาขวัญได้เข้าร่วมกิจกรรมประกวดแพ่ชั้นโซว์บนหลังม้า ระหว่างที่ทำการกิจกรรม ม้าของเธอตกใจและสลัดเธอตก แต่โชคดีที่เคมัลรับร่างเธอไว้ได้ทัน และหลังของเขาก็โดนกับเท้าม้ากระแทกเพราะเขาใช้หลังบังเธอเอาไว้ การกระทำนั้นทำให้พาขวัญเปิดใจให้เขามากขึ้นโดยที่เธอไม่รู้ตัว

เมื่อกลับจากประเทศอังกฤษ ชาวเรื่องความสัมพันธ์ของพาขวัญและเคมัลเป็นที่พูดถึงทั่วทั้งสำนักงานสหประชาชาติ สร้างความไม่พอใจให้กับธิดารัตน์ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานของพาขวัญ ธิดารัตน์คือผู้จ้างวานให้นันทิยามีความสัมพันธ์ทางกายกับเคมัล เพราะเธอรู้ว่าเขาสนใจพาขวัญ ตั้งแต่งานประชุม ICAD2 เธอหวังว่าถ้าพาขวัญรู้เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างนันทิยากับเคมัล พาขวัญจะต้องผิดหวังและไม่ยอมรักเคมัล

สถานทูตอียิปต์ ณ กรุงเวียนนา ได้จัดงานเลี้ยงกาลาดินเนอร์ขึ้น ซึ่งงานนี้พาขวัญมีโอกาสดูพบกับมุซา บิดาของเคมัล มุซามีเส้นสายทางการเมืองและมีเครือข่ายธุรกิจอยู่ในโลกอาหรับและอเมริกาใต้ เขาให้ความเอ็นดูเธอเป็นอย่างมาก ยิ่งทำให้เธอได้รับความสนใจจากเจ้าหน้าที่การทูตประเทศต่าง ๆ ที่เข้าร่วมงานเลี้ยงนี้ ผลจากการคบหากับเคมัล เธอให้การทำงานและภารกิจต่าง ๆ ของพาขวัญราบรื่น โดยเฉพาะการเผยแพร่แนวทางการพัฒนาทางเลือกตามศาสตร์พระราชา ปรากฏว่าหลาย ๆ ประเทศสนใจที่จะนำไปขยายผลในประเทศของตัวเองต่อ ไม่ว่าจะประเทศโคลอมเบีย หรือแม้แต่ประเทศอียิปต์ที่เคยปฏิเสธแนวทางของเธอ ส่งผลให้ธิดารัตน์รู้สึกไม่พอใจเธอมากยิ่งขึ้น

นันทิยามีโอกาสดูพบกับเคมัลอีกครั้ง เธอจึงสารภาพเรื่องแผนการของธิดารัตน์ทั้งหมด ที่ต้องการสกัดพาขวัญในเรื่องงาน และสั่งให้เธอใส่ร้ายพาขวัญว่าตลอดเวลาที่คบหากับเขาเพื่อหวังผลในเรื่องงาน แต่เหตุผลนั้นทำให้เคมัลงุนงงเพราะนี่ก็ไม่น่าออกว่าเขาจะเชื่อมโยงกับพาขวัญอย่างไร เขาจึงไม่ได้เก็บเธอมาใส่ใจ พาขวัญบังเอิญมาได้ยินเข้าแต่เธอไม่ได้ฟังจนจบ เธอจึงเข้าใจผิดคิดว่าเขายังมีความสัมพันธ์กับนันทิยามีอยู่ พาขวัญเสียใจมากเพราะเธอเริ่มหลงรักเขาแล้วจริง ๆ เมื่อเคมัลรู้ว่าพาขวัญเสียใจเขาจึงอธิบายเรื่องทั้งหมดให้เธอฟัง เธอได้รู้ว่าตลอดเวลาตั้งแต่ที่เธอรักเขานั้น เขามีเพียงเธอคนเดียวไม่เคยนอกใจเธอเลยสักครั้ง นั่นยิ่งทำให้เธอเปิดใจและรักเขามากยิ่งขึ้น

ยิ่งนานวันเคมียิ่งรักพาขวัญมากยิ่งขึ้น เขาเปลี่ยนแปลงตัวเองและเลิกเจ้าชู้เพื่อพาขวัญ จนเพื่อน ๆ โดยเฉพาะพูนธรรมต่างพากันหยอกล้อว่าเขาหมดเขี้ยวเล็บ แต่แล้วเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น เมื่อพูนธรรมขอยืมโทรศัพท์มือถือของเขาเพื่อใช้บันทึกเสียงสัมภาษณ์ในงานไทยเฟสติวัล เขาได้เผลอเปิดเสียงบันทึกที่เคมีเคยบันทึกบนสนทนาระหว่างพาขวัญกับมาวินในช่วงที่ไปร่วมงานแข่งโปโลประเทศอังกฤษ โดยบทสนทนาเกี่ยวกับเหตุผลที่พาขวัญยอมรับรักเคมีเพราะเรื่องภารกิจที่ได้รับมอบหมาย เคมีเสียใจมากที่พาขวัญหลอกใช้เขาเป็นเครื่องมือเพื่อที่จะทำให้ภารกิจของเธอสำเร็จ เขาได้หนีกลับบ้านเกิดที่ประเทศอียิปต์ โดยมีพาขวัญตามไปปรับความเข้าใจ เขาและเธอได้รู้ว่าแท้จริงแล้วนอกจากแผนการใกล้ชิดเคมีที่พาขวัญวางไว้ ยังมีมุซาและท่านผู้หญิงคนางค์ที่วางแผนให้เขาและเธอได้พบกันเพื่อที่จะศึกษาดูใจและรักกันในที่สุด

2. กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติด

2.1 กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านโครงเรื่อง

จากการศึกษาพบว่า โครงเรื่องของนวนิยายเรื่อง *ฟ้าล้อมทราย* มีการวางโครงเรื่อง ดังนี้

2.1.1 กลวิธีการเปิดเรื่อง จากการศึกษพบว่ามีการเปิดเรื่องโดยใช้บทเพลงประกอบการบรรยายฉากเพื่อแนะนำตัวละคร โดยผู้แต่งได้บรรยายข้อมูลพื้นฐาน และลักษณะรูปร่างของตัวละครเอกฝ่ายชาย รวมทั้งบรรยายให้เห็นถึงความสนใจใคร่รู้ของตัวละครเอกฝ่ายชายที่มีต่อเจ้าของเสียงขับร้องนั้น ดังความว่า

...“We malo law leila tohna baeed...

แล้วไงล่ะ...ถ้าเราจะหนีไปไหนไกล ๆ ลี้กคีน

“We sebna kol el nas?

และทิ้งทุกคนไว้ข้างหลัง?

Ana, ya habibi, hassis be hob gideed.

ยอดรัก...ฉันรู้สึกได้ถึงรักครั้งใหม่ที่ก่อตัวขึ้น

Malini dah el ihsas.

คุณเต็มเต็มความรู้สึก

We ana hinna ganbi aghla el nas.

ฉันได้อยู่ข้าง ๆ คนที่มีค่ามากที่สุด

Ana ganbi ahla el nas...’

และสวຍมากที่สุด

กามาล อัลฟฎล บิน มุซา อรรอชิด บิน ฮาซัน บิน ยูซูป อัลซาดัต หรือ เคมีล อัลฟฎล อัลซาดัต ในชื่อฝรั่ง อัครราชทูตที่ปรึกษาอียิปต์ หรือ อทป. อียิปต์ เจ้าของคววมสูงเกือบหนึ่งร้อยเก้าสิบเซนติเมตร ชะงักทำในทันทีที่ได้ยินเสียงหวานใสกำลังครวญเพลงอียิปต์ "We malo" อยู่ภายในร้านอาหารไทยกึ่งผับสไตล์สำหรับ เสียงร้องของเธอชวนฟังพอ ๆ กับเวอร์ชันต้นฉบับ...เคมีลเดินไปตามเสียงร้องราวกับถูกสะกด ด้วยว่าอยากเห็นหน้าคนร้องชัด ๆ เลี้ยววินาทีที่ฝ่ายนั้นเป็นหน้ามาอย่างบังเอิญ เคมีลก็หยุดยืนตัวแข็งทื่อ ความรู้สึกไม่ต่างจากถูกสายฟ้าฟาด

เจ้าของใบหน้าสวยราวกับเทพีวิเนสนั้นคือคนคนเดียวกับที่เขาออกตามหามาทั่วเสียงรายตลอดสองวันที่ผ่านมา ที่แท้มาอยู่ปลายจมูกนี้เอง นักการทูตหนุ่มนี่ก็อย่างยินดีแถมประหลาดใจ แต่ไม่ทันก้าวเข้าไปทัก เสียงร้องตะโกนเรียกจากอีกฟากของห้องก็ดังขึ้นเสียก่อน

(คณิตยา, 2559, น. 7-8)

จากตัวอย่างข้างต้น เป็นการเปิดเรื่องโดยให้บทเพลงประกอบการบรรยายฉากเพื่อสร้างความสนใจให้ผู้อ่านเกิดความสงสัย และแนะนำตัวละครในการเปิดเรื่องด้วยวิธีการบรรยาย ซึ่งทำให้อ่านทราบว่าตัวละครเอกฝ่ายชายมีชื่อว่า กามาล อัลฟฎล บิน มุซา อรรอชิด บิน ฮาซัน บิน ยูซูป อัลซาดัต หรือ เคมีล อัลฟฎล อัลซาดัต ในชื่อฝรั่ง เขามีรูปร่างสูง เชื้อชาติอียิปต์ ประกอบอาชีพนักการทูต โดยดำรงตำแหน่งอัครราชทูตที่ปรึกษาอียิปต์ กำลังให้ความสนใจต่อเจ้าของเสียงขับร้องเพลงอียิปต์ และเมื่อได้เห็นหน้าเจ้าของเสียงขับร้องทำให้เขาได้รู้ว่าเธอคือคนคนเดียวกับที่เขาตามหามาตลอดสองวันที่ผ่านมา การบรรยายให้เห็นถึงความสนใจใคร่รู้ของตัวละครเอกฝ่ายชายที่มีต่อเจ้าของเสียงขับร้องนั้น เป็นการสร้างความอยากรู้อยากเห็น ชวนให้ผู้อ่านอยากค้นหาคำตอบว่าเจ้าของเสียงขับร้องนั้นคือใคร

นอกจากนี้ผู้แต่งยังได้บรรยายถึงตัวละครเอกฝ่ายหญิงผู้เป็นเจ้าของเสียงขับร้อง และเจ้าของสมญานาม 'เจ้าหญิงนักการทูต' และแทรกการนำเสนอปัญหาเสพติดในมุมมองของผู้นำเสนอแนวทางการแก้ไขปัญหาเสพติด ดังความว่า

...เคมีลเหี้ยวกลับไปมองบนเวทีอย่างอาลัยอาวรณ์...เสร็จธุระแล้วเขาจะรีบไปหาเธอ เขาจะรีบไปตักรอก่อนที่ 'เจ้าหญิงนักการทูต' จะลงจากเวที...แล้วภาพเจ้าหญิงนักการทูตที่เขาออกตามหาเมื่อไม่กี่วันที่ผ่านมาก็ฉายชัดในความทรงจำ

ชัดเจนราวกับเพิ่งเกิดขึ้นสด ๆ ร้อน ๆ เมื่อวันวาน. ..

บ้านหยองซ่า เมืองสาด รัฐฉาน สหภาพเมียนมา

'โครงการพัฒนาทางเลือกเพื่อชีวิตความเป็นอยู่ที่ยั่งยืนไทย-เมียนมา เป็นความร่วมมือระหว่างรัฐบาลเมียนมากับไทย เพื่อพัฒนาชีวิตความเป็นอยู่ของชาวหยองซ่าทุกด้าน โดยได้ส่งเสริมทางเลือกในการดำรงชีพแบบยั่งยืน เพื่อให้ประชาชนต้องพึ่งพากิจกรรมผิดกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด หรือย้ายถิ่นผิดกฎหมาย...'

...ความสนใจอยู่ที่เธอนับแต่วันแรกที่ได้รู้จักกันในพิธีเปิดการประชุมไอแคดสอง ที่อุทยานศิลปะวัฒนธรรมแม่ฟ้าหลวง จังหวัดเชียงราย และจากนั้นสายตาของเขาก็ไม่อาจคลาดคลาจากเธอได้อีกเลย

พาชวัญ จีระนันท์ เป็นเจ้าของโบหน้าสวยหวานแต่นัยน์ตาคมซึ่ง รูปร่างสูงโปร่ง อรชร ผิวขาวเนียนจนเห็นเลือดฝาด เธอตามติดผู้บริหารมูลนิธิแม่ฟ้าหลวงในพระบรมราชูปถัมภ์ไม่ห่าง คอยตอบข้อซักถามของแขกบ้านแขกเมืองถึงที่มาที่ไปของโครงการพัฒนาทางเลือกที่ไทยผลักดัน โดยตอบได้อย่างฉะฉาน ละเอียดลึกซึ้ง สะท้อนว่าทำกำบ้านมาอย่างดี

(คณิตยา, 2559, น. 9-10)

จากข้อความข้างต้น แสดงให้เห็นว่าเจ้าของเสียงขับร้องและเจ้าของสมญานาม 'เจ้าหญิงนักการทูต' คือ พาชวัญ ซึ่งเป็นตัวละครเอกฝ่ายหญิง โดยการทำความเข้าใจการพบกันของตัวละครเอกฝ่ายชายและตัวละครเอกฝ่ายหญิงนั้น ทำให้ผู้อ่านทราบว่าตัวละครเอกฝ่ายชายเกิดความประทับใจต่อตัวละครเอกฝ่ายหญิงนับแต่ครั้งแรกที่ได้พบกัน ผู้แต่งได้บรรยายลักษณะรูปร่าง ข้อมูลพื้นฐานของตัวละครเอกฝ่ายหญิงว่าประกอบอาชีพนักการทูต ซึ่งในการประชุมครั้งนี้เธอทำหน้าที่คอยตอบข้อซักถามของผู้เข้าร่วมประชุมถึงที่มาที่ไปของโครงการพัฒนาทางเลือกเพื่อชีวิตความเป็นอยู่ที่ยั่งยืนไทย-เมียนมา ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการประชุมเชิงปฏิบัติการและนิทรรศการระหว่างประเทศเพื่อผลักดันแนวปฏิบัติสหประชาชาติว่าด้วยการพัฒนาทางเลือกสู่การปฏิบัติ หรือ การประชุมระหว่างประเทศว่าด้วยการพัฒนาทางเลือก ครั้งที่ 2 (International Conference on Alternative Development – ICAD2)

การประชุม ICAD2 ต่อยอดจากการประชุม ICAD1 ซึ่งรัฐบาลไทยและเปรู เป็นเจ้าภาพ เมื่อเดือนพฤศจิกายน พ.ศ.2554 และพฤศจิกายน พ.ศ.2555 ตามลำดับ ผลการประชุม ICAD1 นำไปสู่การรับรองแนวปฏิบัติสหประชาชาติว่าด้วยการพัฒนาทางเลือก (United Nations Guiding Principles on Alternative Development – UNGPs on AD) โดยสมัชชาสหประชาชาติ สมัยที่ 68 เมื่อปี พ.ศ.2556 การประชุมครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อแบ่งปัน ประสบการณ์ของไทยในการใช้แนวทางการพัฒนาทางเลือกตามแนวพระราชดำริของ พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช บรมนาถบพิตร (รัชกาลที่ 9) ในการสร้างความ เป็นอยู่ที่ยั่งยืนให้แก่เกษตรกร และไม่ให้นักลับมาปลูกพืชเสพติดอีก อีกทั้งส่งเสริมให้นานา ประเทศนำ UNGPs on AD ไปปฏิบัติและบูรณาการแนวทางการพัฒนาทางเลือกในแผน ยุทธศาสตร์พัฒนาที่ยั่งยืนของประเทศ และนำผลการประชุมไปจัดทำเป็นข้อเสนอแนะต่อ การประชุมสมัยพิเศษของสมัชชาสหประชาชาติว่าด้วยปัญหาเสพติดโลก (United Nations Special Session on the World Drug Problem – UNGASS) (กระทรวงต่างประเทศ, 2558, ออนไลน์) โดยเหตุการณ์ดังกล่าวทำให้ผู้อ่านทราบว่าตัวละครฝ่ายหญิงมีความเกี่ยวข้องกับปัญหา ยาเสพติดในมุมมองของผู้นำเสนอแนวทางการแก้ไขปัญหาเสพติด

จากข้อความทั้งสองเป็นเหตุการณ์ในช่วงของการเปิดเรื่องและเป็น การเปิดตัวของตัวละครเอกฝ่ายชายและตัวละครเอกฝ่ายหญิง จะเห็นได้ว่าการเปิดเรื่อง มีการนำเสนอปัญหาเสพติดในมุมมองของผู้นำเสนอแนวทางการแก้ไขปัญหาเสพติดจาก ตัวละครเอกฝ่ายหญิง ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าปัญหาเสพติด เป็นปัญหาสำคัญที่เกิดขึ้นในหลาย ประเทศ จึงจำเป็นต้องร่วมมือกันแก้ไขปัญหาดังกล่าว ดังจะเห็นได้จากการร่วมมือกันระหว่าง ประเทศโดยการจัดตั้งองค์กรอิสระดูแลและดำเนินการหาแนวทางแก้ไขปัญหาเสพติดร่วมกัน อาทิ สำนักงานว่าด้วยยาเสพติดและอาชญากรรมแห่งสหประชาชาติ (UNODC) คณะกรรมาธิการ ยาเสพติดแห่งสหประชาชาติ (CND) เป็นต้น

2.1.2 การดำเนินเรื่อง จากการศึกษาพบว่านวนิยายเรื่อง **ฟ้าล้อมทราย** มีลักษณะการดำเนินเรื่องไปตามลำดับเวลา โดยมีการสร้างปมความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับตัว ละครเพื่อใช้ในการดำเนินเรื่องเพียงปมเดียวเท่านั้น ซึ่งไม่พบการนำเสนอปัญหาเสพติด

2.1.3 จุดสุดยอดของเรื่อง จากการศึกษาพบว่านวนิยายเรื่อง **ฟ้าล้อมทราย** ตรงจุดสุดยอดของเรื่องคือเหตุการณ์ที่เคมัลได้รู้เหตุผลที่พาขวัญยอมตกลงเป็นคนรักของเขา เพราะเธอมีความจำเป็นบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับประเทศชาติทั้งของเธอและของเขา ซึ่งอาจจะไม่ได้ มีความรักปะปนอยู่เลย สิ่งที่ได้ยินนั้นทำให้เขาารู้ผิดหวัง เพราะเขาคิดว่าพาขวัญรักเขาด้วยใจจริง

เสมอมา ดังตอนที่พุนธรรมขอยืมโทรศัพท์จากเคมัลเพื่อบันทึกเสียงคำสัมภาษณ์ท่านปลัดกระทรวงต่างประเทศออสเตรเลีย แต่เขาเผลอกดเปิดเสียงบันทึกบทสนทนาระหว่างพาชวัญกับมาวินที่เคมัลแอบบันทึกไว้ ดังความว่า

...พุนธรรมคิดว่ากดอัด แต่กลายเป็นว่าเผลอไปกดเปิดคลิปที่อัดครั้งล่าสุด เสียงที่อัดไว้จึงดังขึ้นทำลายเสียงที่กำลังพูดคุยอยู่ที่นั่น

'ก็ถ้าเป็นแบบนี้แล้วหนูพายอมให้ตัวเองไปใกล้ชิดเคมัลทำไม พี่อาจพูดผิดที่หมายความว่าถ้าหนูพายไม่ได้คิดอะไรกับเพื่อนพี่ ทำไมถึงยอมให้มันเข้าถึงเนื้อถึงตัวแบบนี้มันเท่ากับให้ความหวังผู้ชายนะ'

'ที่หนูพายใกล้ชิดเขาก็ด้วยเหตุผลความจำเป็นบางอย่างค่ะ แต่รับรองว่ามันเป็นเรื่องดีทั้งต่อประเทศของคุณเคมัลและต่อประเทศเราค่ะ'

พุนธรรมรีบกดปิด ไม่ใช่แค่เขา แต่รวมถึงเคมัลที่ตะครุบปิดแทบไม่ทันด้วย นักการทูตหนุ่มหน้าเสีย ไม่ต่างจากพาชวัญที่หน้าเหลือสองนิ้ว บรรดานักข่าวชาวไทยต่างมองหน้ากันเลิกลัก...

คุณพระ...พาชวัญได้แต่ร้องอยู่ในใจ ไม่กล้ามองหน้าใคร ๆ แล้วนับจากวินาทีนั้น พาชวัญก็ทำงานด้วยใจที่เต็นตุ้ม ๆ ต่อม ๆ ตลอดเวลา ไม่มีสมาธิจดจ่ออยู่กับงานสัก ไม่กล้ามองใครเต็มตาและไม่กล้าแม้แต่จะเหลียวไปทางเคมัล อย่างเดียวที่ทำได้คือแสวงทำที่จดคำพูดของปลัดเพื่อมาถอดความเป็นภาษาไทย แต่จากทางตาเห็นเขาหน้าคร่ำครึยดตลอดเวลา แล้ววินาทีที่คิดว่าไม่มีใครสนใจ เคมัลก็แอบเดินออกจากเต็นท์แห่งนั้นไปอย่างเงียบ ๆ

พาชวัญรู้สึกใจหนักอึ้ง

(คดีมิตยา, 2559, น. 452-453)

เหตุการณ์นั้นทำให้พาชวัญหนักใจไม่น้อย เธอและพุนธรรมพยายามตามหาเคมัลทุกที่แต่ไม่พบ ระหว่างนั้นพาชวัญได้บอกเหตุผลที่แท้จริงถึงการยอมตกลงเป็นคนรักของเคมัลให้พุนธรรมทราบ เนื่องจากพาชวัญได้รับมอบหมายให้แนวทางการพัฒนาทางเลือกตามศาสตร์พระราชากำประเทศที่เป็นสมาชิกคณะกรรมาธิการยาเสพติดแห่งสหประชาชาติ (CND) ซึ่งประเทศที่พาชวัญได้รับมอบหมาย คือ ประเทศอียิปต์กับประเทศโคลอมเบีย โดยเฉพาะประเทศ

อียิปต์นั้น อัครราชทูตอียิปต์ไม่ยอมรับทัศนคติของพาชวีญหลายเรื่อง เธอจึงจำเป็นต้องใกล้ชิดกับเคมัลเพื่อให้งานของเธอสำเร็จ ดังความว่า

...“ท่านทูตกำหนดตัวชีวิตในการทำงานในเรื่องการขยายผลเออีตามศาสตร์พระราชานะคะ มอบหมายให้แต่ละคนเผยแพร่แก่สมาชิกประเทศ CND...พาได้ใจพียิน อยู่สองประเทศคืออียิปต์กับโคลอมเบีย...สองประเทศนี้มักไม่เห็นด้วยกับเรา พาตรองแล้วว่าการจะเข้าหาทูตอียิปต์ไม่ง่าย ซึ่งสมัยนั้นคือทูตรานา ท่านเป็นผู้หญิงเช่นเดียวกับท่านอัคร...” พาชวีญหมายถึงอัครราชทูต “ก็เป็นผู้หญิงเหมือนกัน ที่ผ่านมาเคยฟาดฟันกันมาในหลายเวทีแล้วเหมือนกัน ท่านอัครไม่ยอมรับทัศนคติของพาชวีญหลายเรื่องพาชวีญจำเป็นต้องมองหาคนใหม่ ๆ บังเอิญช่วงนั้นมีข่าวว่าคุณเคมัลกำลังจะย้ายจากแคนาดา มาออกโพสท์ที่เวียดนามพอดี แล้วเขาก็มีชื่ออยู่ในลิสต์ประเทศที่ขอมาร่วมสังเกตการณ์การประชุมไอแคตสอง พาชวีญอยากทำให้ได้ตามเป้าหมายตัวชีวิตของทูตวิกานดา ก็เลยจำเป็นต้องเข้าหาทางคุณเคมัลตั้งแต่ในงานประชุมครั้งนั้น”

(คณิตยา, 2559, น. 455-456)

จากข้อความข้างต้น สะท้อนถึงความมุ่งมั่นในการทำหน้าที่เผยแพร่แนวทางการพัฒนาทางเลือกตามศาสตร์พระราชาชองพาชวีญ เธอจึงยอมทำทุกวิธีการเพื่อที่จะให้เคมัลนำแนวทางการพัฒนาทางเลือกตามศาสตร์พระราชามาปรับใช้ในประเทศของเขา โดยเธอวางแผนเพื่อให้ได้ใกล้ชิดกับเขาถึงแม้จะรู้ว่าเขาเป็นผู้ชายเจ้าชู้ ไม่เคยรักใคร่จริง แต่ด้วยความใกล้ชิดกันเป็นประจำ รวมทั้งความรัก ความจริงใจที่เคมัลมีให้กับเธอเพียงคนเดียว ทำให้เธอหวั่นไหวและรักเขาในที่สุด

จากการศึกษาจุดสุดยอดของเรื่อง สะท้อนให้เห็นการนำเสนอการแก้ไขปัญหาเสพติดในอีกมุมมองหนึ่ง คือความมุ่งมั่นที่จะนำศาสตร์พระราชามาเผยแพร่และเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาเสพติดของหน่วยงานหรือองค์กรระหว่างประเทศ เป็นการแสดงให้เห็นว่าปัญหาเสพติดเกิดขึ้นในหลายประเทศ ดังจะเห็นได้จากการร่วมมือกันระหว่างประเทศโดยการจัดตั้งองค์กรอิสระดูแลและดำเนินการหาแนวทางแก้ไขปัญหาเสพติดร่วมกัน อาทิ สำนักงานว่าด้วยยาเสพติดและอาชญากรรมแห่งสหประชาชาติ (UNODC) คณะกรรมาธิการยาเสพติดแห่งสหประชาชาติ (CND) เป็นต้น

2.1.4 การปิดเรื่อง จากการศึกษานวนิยายเรื่อง **ฟ้าล้อมทราย** ผลปรากฏว่าไม่พบกลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านการปิดเรื่อง

ดังนั้น จากการศึกษากลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านโครงเรื่องของนวนิยายเรื่อง **ฟ้าล้อมทราย** พบว่าการเปิดเรื่องนำเสนอปัญหาเสพติดในมุมมองการแก้ไขปัญหาเสพติดระดับองค์กรระหว่างประเทศ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าปัญหาเสพติด เป็นปัญหาสำคัญที่เกิดขึ้นในหลายประเทศ จึงจำเป็นต้องร่วมมือกันแก้ไข ในส่วนและจุดสุดยอดของเรื่องสะท้อนให้เห็นถึงความมุ่งมั่นที่จะนำศาสตร์พระราชามาเผยแพร่และเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาเสพติดของหน่วยงานหรือองค์กรระหว่างประเทศ

2.2 กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านแนวคิด

จากการศึกษาพบว่านวนิยายเรื่อง **ฟ้าล้อมทราย** มีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านแนวคิดรอง คือ การน้อมนำศาสตร์พระราชารูปแบบการพัฒนาทางเลือก (AD) มาเป็นแนวทางการแก้ไขปัญหาเสพติด ที่นำเสนอโดย พาชวีญ ตัวละครเอกฝ่ายหญิง ดังเห็นได้จาก

พาชวีญได้รับมอบหมายให้เผยแพร่แนวทางการพัฒนาทางเลือกตามศาสตร์พระราชากับประเทศที่เป็นสมาชิกคณะกรรมาธิการยาเสพติดแห่งสหประชาชาติ (CND) แต่ด้วยเหตุของประเทศอียิปต์มักจะไม่เห็นชอบกับแนวทางของพาชวีญ เธอจึงพยายามเข้าหาเคมัลเพื่อที่จะให้เขาช่วยทำให้เธอบรรลุเป้าหมาย ซึ่งแนวคิดรองนี้ทำให้เกิดความผูกพันระหว่างตัวละครเอกฝ่ายชายและตัวละครเอกฝ่ายหญิงจนเกิดเป็นรักแท้

จากแนวคิดรองดังกล่าว สะท้อนให้เห็นแนวทางการแก้ไขปัญหาเสพติดด้วยศาสตร์พระราชารูปแบบการพัฒนาทางเลือก (AD) ซึ่งเป็นแนวทางการแก้ไขปัญหาเสพติดโดยยึดหลักสายกลาง เพื่อแก้ไขปัญหาระดับความเป็นอยู่อย่างครบวงจร และสร้างวิถีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นให้กับผู้ที่เคยยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดด้วยการสร้างทางเลือกที่ยั่งยืน ทำให้ผู้พบเขาเหล่านั้นมีกำลังใจและกล้าที่จะออกไปเผชิญโลกกว้างโดยไม่หันหลังกลับมายุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดอีก

สรุปได้ว่านวนิยายเรื่อง **ฟ้าล้อมทราย** มีกลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดโดยผ่านแนวคิดรองนั่นคือ การน้อมนำศาสตร์พระราชารูปแบบการพัฒนาทางเลือก (AD) มาเป็นแนวทางการแก้ไขปัญหาเสพติด

2.3 กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านตัวละคร

จากการศึกษานวนิยายเรื่อง **ฟ้าล้อมทราย** พบว่ามีเพียงตัวละครเอกฝ่ายหญิงเท่านั้นที่นำเสนอปัญหาเสพติด

พาชวีญ เป็นตัวละครเอกฝ่ายหญิงที่นำเสนอปัญหาเสพติดในมุมมองของผู้นำเสนอแนวทางการแก้ไขปัญหาเสพติด ดังตอนที่เจ้าหน้าที่สำนักงานว่าด้วยยาเสพติดและ

อาชญากรรมแห่งสหประชาชาติ หรือ UNODC ประจำภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และแปซิฟิก ได้สอบถามอังคณา อัครราชทูตไทย ถึงหัวข้อการประชุมที่ประเทศไทยจะจัดการประชุมในหัวข้อดังกล่าวคู่ขนานไปกับการประชุมสมัชชาแห่งสหประชาชาติสมัยพิเศษว่าด้วยปัญหายาเสพติดโลก หรือ UNGASS on Drugs 2016 อังคณาจึงให้พาวเวอร์เป็นผู้อธิบายรายละเอียดความว่า

...พาวเวอร์กดเปิดไมโครโฟนตรงหน้า แล้วว่า "ขอบคุณท่านอัครราชทูต อังคณา ค่ะ ความจริงเรื่องที่จะพูด ไม่ใช่เรื่องใหม่ มีการพูดคุยถกเถียงหลายเวทีจนค่อนข้างตกลึกแล้ว เพียงแต่ดิฉันอยากเอามาเน้นย้ำอีกครั้ง..."

"UNGASS on Drugs 2016 จัดห่างจากครั้งแรกถึงสิบแปดปี เทรนด์โลกช่วงก่อนหน้านั้นคือการประกาศทำสงครามกับยาเสพติด แต่หลายสิบปีให้หลังเรากลับพบว่าแนวทางการปราบปรามไม่อาจหยุดยั้งปัญหานี้ได้อย่างเด็ดขาด..."

"ฉะนั้นการแก้ไขอาจต้องทำควบคู่กันหลายแนวทาง แต่แนวทางหนึ่งที่ดิฉันเห็นว่าน่าสนใจและน่าจะบรรจุอยู่ในพันธสัญญาร่วมของเรา เพื่อจัดการและตอบโต้ปัญหา ยาเสพติดโลกอย่างมีประสิทธิภาพ ที่จะนำเข้าสู่ที่ประชุม UNGASS on Drugs ในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้าก็คือ การลดอุปสงค์และลดอันตรายควบคู่กันไปกับการเปลี่ยนทัศนคติที่ว่าผู้เสพยาคือผู้ป่วยที่สมควรได้รับการบำบัดมากกว่าจะมองว่าเป็นอาชญากรเหมือนในอดีต ซึ่งหากเปลี่ยนกระบวนทัศน์เหล่านี้ ปัญหาผู้ต้องขังจากคดีเมทแอมเฟตามีนล้านคนก็อาจเบาบางลง และที่สำคัญคุณภาพชีวิตของพวกเขาเหล่านั้น ย่อมดีกว่าการต้องไปหมดอนาคตหลังมานักพักแรมแน่นอน"

เกิดเสียงปรบมือดังกึกก้องเมื่อพาวเวอร์พูดจบ...พาวเวอร์รีบสลัดความคิด หันมา โนม์น้ำววงเสวนาต่อ

"ใช่ค่ะ สิ่งที่ดิฉันกำลังพูด นั่นคือเราควรต้องคำนึงถึงโลกแห่งความเป็นจริง ตลอดจนพลวัตของปัญหา ยาเสพติดโลกยิ่งขึ้นกว่าที่ผ่านมา คำว่า 'โลกที่ปราศจากยาเสพติด' อาจเป็นแค่มายาคติที่ไม่ควรจะปรากฏในทุกเวทีอีกต่อไป แต่คำที่สะท้อนความเป็นจริงที่ควรต้องเข้ามาแทนที่มากกว่าคือ 'สังคมที่ปราศจากการใช้ยาเสพติดในทางที่ผิด' นั่นคือการดึงแนวคิดการลดอันตรายมาใช้กับปัญหา ยาเสพติดอย่างจริงจัง เหมือนอย่าง ที่หลายประเทศทำสำเร็จมาแล้วกับแก้ปัญหาเฮโรอีนและเอดส์ในกลุ่มผู้ใช้ ยาเสพติด"

(คณิตยา, 2559, น. 102-104)

จากเหตุการณ์ข้างต้น แสดงให้เห็นว่าพหุวัฒนธรรมเป็นตัวละครที่นำเสนอปัญหา ยาเสพติดในมุมมองของผู้นำเสนอแนวทางการแก้ไขปัญหา ยาเสพติด เธอเป็นนักการทูต ตำแหน่ง เลขานุการเอก ในการประชุมครั้งนี้เธอคอยทำหน้าที่หาข้อมูลเสริมและแสดงความคิดเห็นแก่ท่าน อัครราชทูตเป็นระยะ โดยเฉพาะในเรื่องปัญหา ยาเสพติดที่หลายประเทศทั่วโลกกำลังประสบปัญหา อยู่เช่นเดียวกัน เมื่อได้รับโอกาสให้เป็นผู้อธิบายรายละเอียด เธอจึงชี้แจงให้เห็นว่าการแก้ไข ปัญหา ยาเสพติดด้วยแนวทางการปราบปรามนั้น ไม่อาจหยุดยั้งปัญหาได้อย่างเด็ดขาดได้ เธอได้เสนอ แนวทางแก้ไข ปัญหา โดยการลดอุปสงค์ (ลดจำนวนผู้เสพ) และลดอันตรายควบคู่กันไปกับการเปลี่ยน ทัศนคติที่ว่าผู้เสพยาคือผู้ป่วยที่สมควรได้รับการบำบัดมากกว่าจะมองว่าเป็นอาชญากรเหมือนในอดีต ซึ่งสอดคล้องกับ วรพล หนูนุ่น (2556, บทคัดย่อ, ออนไลน์) ในบทความวารสารการพัฒนาศาสนาสุขภาพชุมชน มหาวิทยาลัยขอนแก่น ปีที่ 1 ฉบับที่ 3 (ตุลาคม-ธันวาคม 2556) ในชื่อบทความ การลดอันตราย (Harm reduction) และแนวทางการลดอุปสงค์ (Demand reduction) ยุทธศาสตร์ ในการแก้ ปัญหา ยาเสพติดในประเทศไทย ความว่า

...การลดอุปสงค์และการลดอันตรายทั้งสองแนวทางล้วนมีเป้าประสงค์เดียวกัน คือการลดปัญหาการแพร่ระบาดของสารเสพติดลง โดยมุ่งไปจัดการที่ตัวผู้ใช้ยาหรือ สารเสพติดเป็นสำคัญ การนำทั้งสองแนวทางมาผสมผสานกันย่อมที่จะเกิดผลดีมากกว่าเดิมที่เคยใช้เพียงแต่แนวทางการลดอุปสงค์เพียงอย่างเดียว แนวทางการลดอันตราย เป็นทางเลือกที่สำคัญในการดึงเอากลุ่มผู้ใช้ยาหรือสารเสพติดให้มาอยู่ในสังคมปกติ ตามสิทธิที่พึงมีพึงได้ ส่วนหนึ่งของปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องเพราะเขาไม่สามารถ กลับเข้าสู่สังคมโดยปกติได้ และเสมือนว่าได้ผลักดันให้เขากลับไปสู่วังวนของการใช้ยาหรือ สารเสพติดซ้ำ จนเกิดการพัฒนาตัวเองขึ้นเป็นผู้ค้าอันเกิดจากเพียงเพราะเขาถูกแยกพวก และตีตราบาปจากสังคม ซึ่งแนวทางการลดอันตรายจะแก้จุดด้อยของแนวทางการลด อุปสงค์ในส่วนนี้ลงได้

สะท้อนให้เห็นว่าปัญหา ยาเสพติดเป็นปัญหาที่มีความสำคัญ ซึ่งหลายประเทศ ทั่วโลกร่วมมือกันเพื่อหาแนวทางการแก้ไข ตลอดระยะเวลาหลายปีที่ผ่านมาการแก้ ปัญหา ยาเสพติดด้วยแนวทางการปราบปรามไม่อาจหยุดยั้งปัญหานี้ได้อย่างเด็ดขาด แต่การแก้ ปัญหา โดยการลดอุปสงค์และลดอันตรายควบคู่กันไปกับการเปลี่ยนทัศนคติที่ว่าผู้เสพยาคือผู้ป่วย

เป็นการปรับเปลี่ยนกระบวนการที่คนทีนอกจากจะสอดคล้องกับหลักสิทธิมนุษยชนและช่วยลดปัญหาผู้ต้องขังคดียาเสพติดคั่นเรือนจำแล้ว ยังสามารถตัดวงจรยาเสพติดไม่ให้ผู้เสพไปพบผู้ค้าในเรือนจำอีกด้วย ซึ่งปัญหาส่วนหนึ่งที่แก้ไขไม่สำเร็จก็เนื่องจากเรือนจำเป็นช่องทางให้ผู้ขายพบผู้เสพและเกิดเป็นเครือข่าย กลายสภาพจากผู้เสพเป็นผู้ค้ารายย่อยไม่รู้จักจบสิ้น

ในการนำเสนอแนวทางการแก้ไขปัญหายาเสพติดของพาชวิญในครั้งนี้ ทำให้ข้อเสนอของเธอได้รับการบรรจุลงในพันธสัญญาาร่วมเพื่อจัดการและตอบโต้ปัญหายาเสพติดโลกอย่างมีประสิทธิภาพ ดังความว่า

...ผลจากการโน้มน้าของพาชวิญ ทำให้ที่ประชุมตกลงใจที่จะบรรจุข้อเสนอของเธอลงไปในพันธสัญญาซึ่งเป็นตราฟต์แรก ถึงจะเป็นแค่ตราฟต์แรก ซึ่งยังต้องถกเถียงกันอีกยาวไกลและอีกหลายขั้นกว่าจะได้ข้อยุติ แต่อย่างน้อยก็ถือว่าเป็นชัยชนะเริ่มแรก เป็นสัญญาที่ดีที่วงสนทนาพึงเธอ

(คณิตยา, 2559, น. 106-107)

จากข้อความข้างต้น แสดงให้เห็นว่าแนวทางการแก้ไขปัญหายาเสพติดที่พาชวิญนำเสนอในที่ประชุมนั้น เป็นแนวทางที่น่าสนใจ ทำให้ผู้เข้าร่วมประชุมยอมรับและบรรจุข้อเสนอของเธอลงไปพันธสัญญาร่วมเพื่อจัดการและตอบโต้ปัญหายาเสพติดโลกอย่างมีประสิทธิภาพสะท้อนให้เห็นว่า เธอได้ทำหน้าที่ของผู้นำเสนอแนวทางการแก้ไขปัญหายาเสพติดต่อองค์กรระหว่างประเทศได้เป็นอย่างดี

จากประเด็นการศึกษาที่ยกมาเกี่ยวกับกลวิธีการนำเสนอปัญหายาเสพติดผ่านตัวละคร จะเห็นได้ว่าในเรื่อง พ้าล้อมทราย มีการนำตัวละครเอกฝ่ายหญิงมานำเสนอปัญหายาเสพติดในมุมมองของผู้นำเสนอแนวทางการแก้ไขปัญหายาเสพติดที่สะท้อนให้เห็นแนวทางการแก้ไขปัญหายาเสพติดด้วยศาสตร์พระราชหรือการพัฒนาทางเลือก (AD)

2.4 กลวิธีการนำเสนอปัญหายาเสพติดผ่านฉาก

จากการศึกษานวนิยายเรื่อง พ้าล้อมทราย ผลปรากฏว่าไม่พบว่ากลวิธีการนำเสนอปัญหายาเสพติดผ่านฉาก

2.5 กลวิธีการนำเสนอปัญหายาเสพติดผ่านบทสนทนา

จากการศึกษานวนิยายเรื่อง พ้าล้อมทราย พบว่ากลวิธีการนำเสนอปัญหายาเสพติดโดยผ่านบทสนทนานั้น ในนวนิยายเรื่องนี้ไม่มีประเด็นที่พบ คือ คำ/ประโยคบังคับที่แนวทางการแก้ไขปัญหายาเสพติดเพียงประเด็นเดียวเท่านั้น ดังจะยกตัวอย่างประกอบดังนี้

คำ/ประโยคบังคับชี้แนวทางการแก้ไขปัญหายาเสพติด หมายถึง คำหรือประโยคที่ใช้ในการสื่อสารเพื่อนำเสนอแนวทางการแก้ไขปัญหายาเสพติด ดังจะเห็นได้จากตอนที่ พาชว์ญชี้แจงกับชาคริต ผู้อำนวยการสำนักงานส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ ณ กรุงเทพมหานคร ให้เข้าใจเรื่องการเปลี่ยนทัศนคติที่มีต่อผู้เสพยาเสพติด เนื่องจากเขายังมีความเข้าใจคลาดเคลื่อนเกี่ยวกับแนวคิดนี้ ความว่า

...พาชว์ญเริ่มเข้าใจประเด็นแล้ว ชาคริตหยิบยกเรื่องนี้มาพูดเพื่อหวังเอาใจเธอ... แต่เรื่องนี้จำเป็นต้องแก้ความเข้าใจของเขา ส่วนหนึ่งก็เพื่อภาพลักษณ์ของประเทศด้วย

"ขอบคุณท่าน ผอ. ที่ช่วยเผยแพร่แนวคิดของดิฉันค่ะ เรื่องที่ดิฉันพูดตามเวทีต่าง ๆ อยากให้ทุกคนเปลี่ยนทัศนคติที่มีต่อคนเสพ มองว่าเป็นคนป่วยที่สมควรได้รับการบำบัดมากกว่าถูกลงโทษก็เพื่อหวังแก้ไขปัญหาเชิงสังคม ปัญหาทางโครงสร้าง กระบวนการพิจารณาคดีความ ตลอดจน ปัญหาต่าง ๆ อีกมากมายที่อาจเกิดตามมาจาก คดีคนเสพเมทลันคูก แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าดิฉันจะสนับสนุนให้คนหันมาใช้ ยาเสพติดแต่อย่างใด" พาชว์ญแย้งเสียงอ่อน ๆ ก่อนกล่าวต่อ

"...จะนั่นสิ่งที่ดิฉันพยายามสื่อในหลาย ๆ เวทีก็คือ การแก้ไขปัญหายาเสพติด ต้องดำเนินการให้ครอบคลุมทั้งสามด้าน คือ ปราบปราม บังคับ และบำบัด โดย ดำเนินการตามกระบวนการตามความเหมาะสมในแต่ละกลุ่ม เพียงแต่ในเรื่องการบำบัด ผู้เสพ ที่ผ่านมายังไม่สามารถดำเนินการได้อย่างเข้มข้น ก็เลยอยากให้สังคมหันมามอง จุดนี้ แน่แน่นอนว่าสารที่ดิฉันพยายามสื่อออกไป ไม่ได้เป็นการสนับสนุนให้ผู้คนเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดอย่างแน่นอน"

"แต่ถ้าหากชีวิตเลี้ยวไม่ได้ ต้องเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับความจำเป็น ก็อยากให้เปลี่ยน มุมมองที่มีต่อคนกลุ่มนี้ มองว่าเขาคือผู้ป่วยที่สมควรได้รับการบำบัดฟื้นฟูมากกว่าถูกลงโทษ ชีวิตหลังการบำบัดยังได้รับโอกาส สามารถกลับมาใช้ชีวิตตามปกติ แต่ถ้าต้องติดคุก ถูกสังคมตราหน้าว่าเป็นคนคุก ชีวิตพวกเขา ก็จะหมดโอกาสที่ดีหลาย ๆ อย่าง เพราะ ผู้คนมักหวาดกลัวคนที่เคยติดคุกมาก่อน ดิฉันเลยแค่อยากให้พวกเขาได้รับการบำบัด แทน

จากบทสนทนาข้างต้นจะเห็นได้ว่าพาทวีญได้ชี้แจงให้ซาคริตเข้าใจเรื่อง การเปลี่ยนทัศนคติที่มีต่อผู้เสพยาเสพติด ซึ่งเป็นแนวทางหนึ่งในการแก้ไขปัญหายาเสพติด โดยเห็นได้จากประโยคที่ว่า 'อยากให้ทุกคนเปลี่ยนทัศนคติที่มีต่อคนเสพ มองว่าเป็นคนป่วยที่สมควรได้รับการบำบัดมากกว่าถูกลงโทษ' 'การแก้ไขปัญหายาเสพติดต้องดำเนินการให้ครอบคลุม ทั้งสามด้าน คือ ปราบปราม ป้องกัน และบำบัด โดยดำเนินการตามกระบวนการตาม ความเหมาะสมในแต่ละกลุ่ม เพียงแต่ในเรื่องการบำบัด ผู้เสพที่ผ่านมายังไม่สามารถดำเนินการได้ อย่างเข้มข้น ก็เลยอยากให้สังคมหันมามองจุดนี้' 'แต่ถ้าหากชีวิตเลียงไม่ได้ ต้องเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับ ความจำเป็น ก็อยากให้เปลี่ยนมุมมองที่มีต่อคนกลุ่มนี้ มองว่าเขาคือผู้ป่วยที่สมควรได้รับการบำบัด พื้นฟูมากกว่าถูกลงโทษ' และ 'ดิฉันเลยแค่อยากให้พวกเขาได้รับการบำบัดแทน' ประโยคเหล่านี้ สะท้อนแนวทางการแก้ไขปัญหายาเสพติดด้วยการเปลี่ยนทัศนคติที่มีต่อผู้เสพยาเสพติด โดยชี้ให้เห็นว่า แนวทางการแก้ไขปัญหายาเสพติดต้องดำเนินการให้ครอบคลุมทั้งสามด้าน คือ การปราบปราม การป้องกัน และการบำบัด โดยเฉพาะด้านการบำบัดเป็นวิธีการหนึ่งที่มี ความสำคัญเป็นอย่างมาก เนื่องจากหลังรับการบำบัดแล้ว ผู้เสพยายังได้รับโอกาส สามารถกลับมาใช้ ชีวิตได้ตามปกติ แต่ถ้าผู้เสพต้องโทษจำคุก ชีวิตของพวกเขา ก็จะหมดโอกาสที่ดีหลาย ๆ อย่างไป ที่ผ่านมานโยบายการบำบัดยังไม่สามารถดำเนินการได้อย่างจริงจัง หากคนในสังคมเปลี่ยน ทัศนคติที่มีต่อผู้เสพ มองว่าพวกเขาเหล่านั้นคือผู้ป่วยที่ต้องได้รับการรักษามากกว่าการถูกลงโทษ ซึ่งนอกจากจะช่วยแก้ไขปัญหายาผู้ต้องขังล้นเรือนจำแล้ว ยังเป็นการให้ชีวิตใหม่แก่พวกเขาเปิด โอกาสให้พวกเขาทำประโยชน์แก่ประเทศชาติต่อไปได้

นอกจากนี้ ยังปรากฏคำ/ประโยคบ่งชี้แนวทางการแก้ไขปัญหายาเสพติดในตอน ที่พาทวีญพูดคุยกับฟาริด เอกอัครราชทูตสาธารณรัฐโคลอมเบีย เรื่องแนวทางการพัฒนาทางเลือก ของประเทศไทย ความว่า

..."หนูกำลังหมายถึงแนวทางการพัฒนาทางเลือกที่ยูเอ็นให้การรับรองให้เป็น แนวปฏิบัติสหประชาชาติว่าด้วยการพัฒนาทางเลือกอยู่หรือเปล่า" ฟาริดหมายถึง UNGPs on AD

"ใช่ค่ะ"

..."ขอบคุณค่ะ ความจริงแนวทางของในหลวง...ดิฉันหมายถึงพระมหากษัตริย์ ไทย แนวทางของพระองค์ท่าน ตลอดจนสมเด็จพระเจ้าทรงเน้นย้ำเรื่องการแก้ไขปัญหายาเสพติด ความเป็นอยู่อย่างครบวงจร เริ่มตั้งแต่การเข้าไปพัฒนาระบบสาธารณสุขูปโภคพื้นฐาน

ไฟฟ้า น้ำ ถนนหนทาง ให้การศึกษา ให้การสาธารณสุข ให้อาชีพ เรียกว่าเป็นการแก้ไข ปัญหา เจ็บ จน ไม่รู้ ให้พวกเขามีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น เพราะพระองค์ท่านทรงเชื่อว่า ถ้าทุกคนมีทางเลือกที่ดีกว่า ย่อมไม่ยอมเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับสิ่งที่ไม่ดีหรือสิ่งผิดกฎหมาย ฉะนั้นพระองค์ทรงพยายามสร้างทางเลือกใหม่ ๆ ที่ดีกว่าให้แก่ชาวบ้านอย่างโครงการ พัฒนาออยตุฯ เป็นตัวอย่างที่ดีของการเข้าไปแก้ไขปัญหารื่องนี้ได้อย่างเป็นรูปธรรมมี การเข้าไปแก้ไขปัญหาคณติดยาโดยใช้ระบบแอเรียเบส จากนั้นเข้าไปพัฒนาพื้นที่ปลูกพืช เศรษฐกิจทดแทน สร้างงาน และอื่น ๆ ตามมา จนทุกวันนี้คนที่เคยยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด ไม่ว่าจะเป็นคนเคยเสพ คนที่เคยเป็นพ่อค้ารายย่อยซึ่งทำไปเพราะความยากจนก็ กลายเป็นต้นแบบผู้นำชุมชนที่เป็นแรงบันดาลใจและกำลังใจให้แก่ผู้ต้องขังใกล้พ้นโทษ ได้มีกำลังใจกล้าแกร่งที่จะออกไปเผชิญโลกกว้างโดยไม่หันหลังกลับมายุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด อีก"

(คณติดยา, 2559, น. 364-365)

จากบทสนทนาข้างต้น จะเห็นได้ว่าพจนานุกรมได้อธิบายแนวทางแนวทางการพัฒนาทางเลือกตามศาสตร์พระราชาให้ฟาริดเข้าใจ ซึ่งเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหายาเสพติดที่ประเทศไทยได้นำมาปฏิบัติ โดยเห็นได้จากประโยคที่ว่า 'แนวทางของพระองค์ท่านตลอดจนสมเด็จพระเจ้าทรงเน้นย้ำเรื่องการแก้ไขปัญหามีชีวิตความเป็นอยู่อย่างครบวงจร เริ่มตั้งแต่การเข้าไปพัฒนาระบบสาธารณสุขไปจนถึงพื้นฐาน ไฟฟ้า น้ำ ถนนหนทาง ให้การศึกษา ให้การสาธารณสุขให้อาชีพ เรียกว่าเป็นการแก้ไขปัญหา เจ็บ จน ไม่รู้ ให้พวกเขามีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น' และ 'พระองค์ทรงพยายามสร้างทางเลือกใหม่ ๆ ที่ดีกว่าให้แก่ชาวบ้าน อย่างโครงการพัฒนาออยตุฯ เป็นตัวอย่างที่ดีของการเข้าไปแก้ไขปัญหารื่องนี้ได้อย่างเป็นรูปธรรมมีการเข้าไปแก้ไขปัญหาคณติดยาโดยใช้ระบบแอเรียเบส จากนั้นเข้าไปพัฒนาพื้นที่ปลูกพืชเศรษฐกิจทดแทน สร้างงาน และอื่น ๆ ตามมา' จากประโยคเหล่านี้สะท้อนให้เห็นว่า ผู้พูดได้อธิบายแนวทางการพัฒนาทางเลือกของไทยตามศาสตร์พระราชา ซึ่งเป็นแนวทางการแก้ไขปัญหายาเสพติดโดยยึดหลักสายกลาง เพื่อแก้ไขปัญหามีชีวิตความเป็นอยู่อย่างครบวงจร และสร้างวิถีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นให้กับผู้ที่เคยยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดด้วยการสร้างทางเลือกที่ยั่งยืน ทำให้ผู้พวกเขาเหล่านั้นมีกำลังใจและกล้าที่จะออกไปเผชิญโลกกว้างโดยไม่หันหลังกลับมายุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดอีก สอดคล้องกับบทความของเว็บไซต์หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ (2559) ประจำวันที่ 11 มกราคม 2559 ที่กล่าวถึงศาสตร์พระราชากับการพัฒนาทางเลือก สรุปได้ว่า

...การพัฒนาทางเลือก เป็นหนึ่งในแนวทางการพัฒนาพื้นที่ซึ่งเคยเป็นแหล่งเส้นทางการขยายเสพติด ให้กลายเป็นผืนแผ่นดินแห่งการเกษตร และหัตถกรรมที่มีเอกลักษณ์ มีความอยู่ดีกินดีบนวิถีแห่งความพอเพียง มีเป้าหมายเพื่อส่งเสริมให้ประชาชนประกอบอาชีพสุจริต ด้วยการให้องค์ความรู้ ปรับแนวคิดและทัศนคติในการดำรงชีวิต "ศาสตร์ของพระราชา" จึงไม่ใช่ศาสตร์บริบทที่เพียงแต่จะนำมาใช้กับประเทศไทยได้เพียงอย่างเดียว หากแต่การพัฒนาบนพื้นฐานของความยั่งยืนที่อยู่ในหลักปรัชญาแห่งเศรษฐกิจพอเพียงเป็นแนวปฏิบัติที่มีความเป็นสากล ที่ได้รับการรับรองจากองค์การสหประชาชาติ พิสูจน์ให้เห็นแล้วจากโครงการมากมายที่มุ่งเน้นการพัฒนาพื้นที่ที่มีปัญหาเสพติดและสร้างวิถีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นให้กับชุมชน ด้วยการสร้างทางเลือกที่ยั่งยืน

จากประโยคที่พบในบทสนทนาข้างต้น จึงเป็นคำ/ประโยคบ่งชี้แนวทางการแก้ไขปัญหาเสพติดได้อย่างชัดเจน ซึ่งสะท้อนการแก้ไขปัญหาเสพติด ด้วยการนำศาสตร์พระราชาหรือการพัฒนาทางเลือก (AD) มาเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาเสพติด

จากประเด็นการศึกษาที่ยกมาเกี่ยวกับกลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านบทสนทนาจะเห็นได้ว่าในเรื่อง พี่ล่อมทราย มีการใช้คำ/ประโยคบ่งชี้แนวทางการแก้ไขปัญหาเสพติดที่สะท้อนแนวทางการแก้ไขปัญหาเสพติดด้วยการเปลี่ยนทัศนคติที่มีต่อผู้เสพขยายเสพติด มองว่าพวกเขาเหล่านั้นคือผู้ป่วยที่ต้องได้รับการรักษามากกว่าการถูกลงโทษ ซึ่งนอกจากจะช่วยแก้ไขปัญหาลูกต้องขังล้นเรือนจำแล้ว ยังเป็นการให้ชีวิตใหม่แก่พวกเขา เปิดโอกาสให้พวกเขาทำประโยชน์แก่ประเทศชาติต่อไปได้ และยังสะท้อนให้เห็นการนำศาสตร์พระราชาหรือการพัฒนาทางเลือก (AD) มาเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาเสพติด

พรายแสนดาว

1. เนื้อเรื่องย่อ พรายแสนดาว

วัฒน์ หรือ พันตำรวจตรี เศรษฐวัฒน์ อัศววัฒน์ ต้องจมอยู่กับฝันร้ายและความคิดที่ว่าตัวเองเป็นต้นเหตุทำให้ร้อยตำรวจเอกตรีคุณ ชวาลากุล ซึ่งเป็นเพื่อนรักเสียชีวิตในเหตุการณ์จับกุมขบวนการลักลอบขนยาเสพติดกลางเมืองเมื่อเกือบสามปีก่อน หลังจากการเสียชีวิตของตรีคุณ ทำให้ ตวิศา ชวาลากุล หญิงสาวที่เขาหลงรักและเป็นน้องสาวของตรีคุณได้หนีหายไปจากชีวิตเขาเช่นกัน ตลอดเวลาเกือบสามปีที่เศรษฐวัฒน์พยายามตามหาตวิศาแต่ก็ไม่เคยพบ

จนกระทั่งวันที่เขาได้ไปทำบุญให้ต๋วยคุณ เขาได้พบกับต๋วยอีกครั้งแต่ก็ไม่อาจทำให้ความสัมพันธ์ของเขาและเธอกลับมาเป็นเหมือนเดิม

จากเบาะแสและสายข่าวทำให้รู้ว่าจะมีการลักลอบขนยาเสพติดตลอดใหญ่ ในฐานะหัวหน้าหน่วยจับกุม เขาจึงนำกำลังขึ้นเหนือกับทีมสายลับของฉัตร เพื่อติดตามจับกุมพ่อเลี้ยงภูมา เจ้าของไร่อรุณทัย ผู้เป็นตัวกลางรายใหญ่ที่เชื่อมโยงระหว่างเครือข่ายยาเสพติดของจะยอโบ การไล่ล่าและปะทะกันเกิดขึ้นทำให้อรรถของพ่อเลี้ยงภูมาและเศรษฐีวัฒน์เกิดอุบัติเหตุเสียหลักพลิกคว่ำตกลงไปข้างทาง ส่งผลให้พ่อเลี้ยงภูมาเสียชีวิตทันที ด้วยใบหน้าที่มีความคล้ายคลึงกันราวกับฝาแฝด เศรษฐีวัฒน์จึงสวมรอยเป็นพ่อเลี้ยงภูมา ส่วนฉัตรปลอมตัวเป็นช่างลงขาไทใหญ่ที่ช่วยชีวิตพ่อเลี้ยงภูมาเอาไว้จากอุบัติเหตุ ทั้งสองเข้าไปในไร่อรุณทัยเพื่อสืบคดียาเสพติด

การเสียชีวิตของพี่ชายซึ่งเป็นคนในครอบครัวคนสุดท้ายที่เหลืออยู่ของต๋วย ทำให้เธอล้มเลิกความตั้งใจที่จะเรียนต่อเฉพาะทาง รวมทั้งความสัมพันธ์ที่ยังไม่ชัดเจนระหว่างเธอและเศรษฐีวัฒน์ หลังเรียนจบต๋วยเลือกมาใช้ทุนไกลถึงโรงพยาบาลประจำอำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย เพราะไม่อาจทนอยู่บ้านที่เต็มไปด้วยความทรงจำที่มีต่อพี่ชายและหวังจะลืมเรื่องในวันวานระหว่างเธอและเศรษฐีวัฒน์ ในวันว่างกุลสตรีได้ชวนต๋วยไปยังหมู่บ้านแสนดาวซึ่งอยู่บนดอยที่เธอเคยขึ้นไปเป็นครูอาสาเพื่อหวังให้ต๋วยได้พักผ่อน การเดินทางไปยังหมู่บ้านมีความยากลำบาก ต๋วยและกุลสตรีจึงต้องอาศัยรถของร้อยเอกอนุวัช ทหารประจำฐานปฏิบัติการพิเศษของที่นี่ขึ้นไป เขามีท่าทีสนใจต๋วย กุลสตรีจึงทำหน้าที่เป็นแม่สื่อให้กับทั้งคู่ แต่ต๋วยารู้สึกกับอนุวัชเพียงแค่ว่าเพื่อน เพราะในใจของเธอมียิ่งเศรษฐีวัฒน์เท่านั้น

เมื่อกลับลงมายังพื้นราบต๋วยได้พบกับพ่อเลี้ยงภูมาโดยบังเอิญ เธออดสงสัยไม่ได้ว่าทำไมพ่อเลี้ยงภูมาจึงหน้าตาคล้ายกับเศรษฐีวัฒน์ราวกับคนคนเดียวกัน และเมื่อมีการออกหน่วยตรวจสุขภาพชุมชนซึ่งมีแผนการกลับไปบนหมู่บ้านแสนดาวและหมู่บ้านอื่น ๆ บนดอยอีกครั้ง ต๋วยได้ตัดสินใจร่วมออกหน่วยแพทย์อาสา และได้พบพ่อเลี้ยงภูมาอีก ซึ่งทุกครั้งที่พบกันเขามักจะข่มขู่ให้เธอออกไปจากหมู่บ้าน ยิ่งห้ามเหมือนยิ่งยุ ต๋วยต้องการพิสูจน์ความจริงว่าพ่อเลี้ยงภูมาคือคนเดียวกันกับเศรษฐีวัฒน์หรือไม่ เธอจึงไม่ยอมไปจากหมู่บ้าน ซ้ำยังเข้ามาพัวพันกับเขาอีกด้วย

หลังจากเกิดอุบัติเหตุรถพลิกคว่ำ พันสกลน้องคนสนิทของพ่อเลี้ยงภูมาไม่รู้ว่าผู้เป็นนายเสียชีวิต เขาเริ่มสงสัยพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปของพ่อเลี้ยงภูมาตัวปลอม เมื่อเขารู้ว่าหลังจากเกิดเหตุการณ์ปะทะกับเจ้าหน้าที่ตำรวจจะยอโบไม่ไว้ใจพ่อเลี้ยงภูมาอีกเลย พันสกลจึงคอยรายงานเรื่องนี้ให้จะยอโบทราบ เพราะหวังที่จะออกจากใต้เงาของพ่อเลี้ยงภูมา พันสกลพยายามจับผิดพ่อเลี้ยงภูมาตัวปลอมแต่ก็ไม่สำเร็จ เขาได้ยืมต๋วยเรียกพ่อเลี้ยงภูมาว่าเศรษฐีวัฒน์ พันสกลยังเกิดความสงสัย

เพราะตรงกับชื่อนายตำรวจที่ตามจับพ่อเลี้ยงภูผา เขาสั่งให้ดินลูกลงคนสนิทตามสืบเรื่อง เศรษฐีวัฒน์และตริษา พร้อมทั้งคอยรายงานจะย่อโบ

ทางด้านตริษาดัดสินใจที่จะกลับเข้าในเมืองเพราะไม่อยากลับสนเรื่องเศรษฐีวัฒน์กับ พ่อเลี้ยงภูผาอีกต่อไป เธอจึงไปบอกลาอุนวูชที่ฐานปฏิบัติการพิเศษ และได้แวะขึ้นไปที่พักพรายแสงดาว ซึ่งเป็นลานหน้าผาที่สูงที่สุดของดอย เธอได้พบกับพนัสและถูกเขาจับตัวไป เศรษฐีวัฒน์ในคราบ พ่อเลี้ยงภูผาและฉัตรราเข้าไปช่วยเธอไว้ได้ทันและพาเธอไปซ่อนไว้ที่กระท่อมกลางป่า เขาส่งตัว พนัสให้ตำรวจโดยที่ไม่รู้ว่าดินแอบตามมาช่วยพนัสไว้ระหว่างทาง และได้ลักพาตัวตริษาไปด้วย

เศรษฐีวัฒน์ในคราบพ่อเลี้ยงภูผานัดพบกับจะย่อโบเพื่อขนยาเสพติด โดยมีชุดจับกุม ของอุนวูชสนธิกำลังกับตำรวจปราบปราม กระจายล้อมรอบเป้าหมายเพื่อเตรียมเข้าจับกุม ระหว่าง ที่กำลังพูดคุยเรื่องการขนยาเสพติด ดินกับพนัสได้ปรากฏตัวและบอกให้พ่อเลี้ยงภูผาตัวปลอม ยอมรับความจริงว่าเขาคือตำรวจ พร้อมทั้งนำตัวตริษามาเป็นตัวประกัน จึงเกิดเหตุการณ์ปะทะกัน ขึ้นระหว่างเจ้าหน้าที่ชุดจับกุมกับคนร้ายทั้งหมด ผลจากการปะทะกันทำให้จะย่อโบ ดิน รวมทั้งคน ที่ทำหน้าที่คุ้มกันยาเสพติดเสียชีวิต ส่วนพนัสถูกควบคุมตัวได้ เศรษฐีวัฒน์ถูกกระสุนปืนยิงเข้าที่ ด้านหลังเพราะใช้ตัวเองบังตริษาไว้ทำให้ต้องเข้ารับการผ่าตัด ตริษาคอยดูแลอย่างใกล้ชิด ทั้งสอง คนได้ปรับความเข้าใจกันทั้งในเรื่องอดีตที่ผ่านมาและเรื่องที่เศรษฐีวัฒน์ปลอมตัวเป็นพ่อเลี้ยงภูผา

เมื่อจัดการเรื่องอุนวูชที่เกิดขึ้นได้ทั้งหมดแล้ว เศรษฐีวัฒน์และตริษาได้เดินทางไปที่ หมู่บ้านแสงดาวอีกครั้งเพื่อพักผ่อน เขาใช้โอกาสนี้ขอเธอแต่งงานและเธอก็ตอบรับคำขอนั้นอย่างมีความสุข

2. กลวิธีการนำเสนอปัญหายาเสพติด

2.1 กลวิธีการนำเสนอปัญหายาเสพติดผ่านโครงเรื่อง

จากการศึกษาพบว่าโครงเรื่องของนวนิยายเรื่อง พรายแสงดาว มีการวางโครงเรื่อง ดังนี้

2.1.1 การเปิดเรื่อง จากการศึกษพบว่ามีการเปิดเรื่องด้วยการบรรยายจาก ความฝันซึ่งเป็นปมในใจของตัวละครเอกฝ่ายชาย คือ เศรษฐีวัฒน์ เจ้าหน้าที่ตำรวจปราบปรามยาเสพติด เขามองอยู่กับฝันร้ายและความคิดที่ว่าตัวเองเป็นต้นเหตุทำให้ตริษาเพื่อนสนิท เสียชีวิตจากเหตุการณ์จับกุมขบวนการลักลอบขนยาเสพติดกลางเมืองเมื่อเกือบสามปีก่อน เขาแบกรับความรู้สึกผิดนี้จนกลายเป็นความทุกข์ที่ฝังอยู่ในจิตใจ ดังความว่า

...อาทิตย์อัสดงจวบจนแสงสุดท้ายเลือนหาย ม่านรัตติกาลแผ่ขยายเข้าปกคลุม
ทั่วฟ้า

ใครคนหนึ่งกำลังแหวกว่ายอยู่ในทะเลแห่งความฝันถึงความทรงจำครั้งหนึ่ง
แต่ไม่ว่าจะผ่านไปกี่ปี เหตุการณ์นั้นก็ยังกระจ่างชัดราวกับเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวาน...

ภาพเหตุการณ์วันนั้นถูกมานหมอกมืดดำปกคลุมจนพราวเลือน แต่ความเจ็บปวด
ยังคงชัดเจนในความรู้สึก ชายร่างสูงใหญ่นอนกระสับกระส่ายอยู่บนเตียง แต่เพียงไม่
นานเขาก็สงบลงอย่างช้า ๆ...

ภาพที่เคยพราวเลือนค่อย ๆ กระจ่างชัดอีกครั้งราวกับแสงอาทิตย์วันใหม่ส่อง
แหวกม่านรัตติกาลให้เลือนหาย...

...กระจกหน้ารถแตกเพราะกระสุนของอีกฝ่าย...เสียงปืนก็ทำให้รถเสียหลักลง
ข้างทางทันที

ตรัยคุณขึ้นรถจักรยานยนต์ของสายลับคนหนึ่งแล้วขี่ไล่ตามคนร้ายไป
เขาขึ้นรถแล้วเริ่มตามอีกครั้ง ตรัยคุณยังอยู่ตรงหน้า เป็นจังหวะเดียวกับที่คนร้าย
หันกลับมาและลั่นไก

ปัง!

"ไอ้ตรัย!" เขาตะโกนจนสุดเสียง ก่อนดีดตัวลุกขึ้นนั่ง และพบว่าทุกอย่างเป็น
เพียงภาพฝันถึงความทรงจำเมื่อเกือบสามปีก่อน

(กรรมภา, 2559, น. 7-10)

จากข้อความข้างต้น แสดงให้เห็นว่าตัวละครเอกฝ่ายชายจมอยู่กับ
ความทุกข์ที่เกิดขึ้นในจิตใจ ซึ่งเป็นผลกระทบมาจากการปราบปรามยาเสพติด และยังแสดงให้เห็น
ว่าตัวละครเอกฝ่ายชายนำเสนอปัญหาเสพติดในมุมมองของผู้ปราบปรามยาเสพติด

ดังนั้น จากเหตุการณ์ในช่วงเปิดเรื่องที่ยกมาจึงเป็นการเปิดตัวละครเอก
ฝ่ายชาย ซึ่งจะเห็นได้ว่าการเปิดเรื่องมีการนำเสนอปัญหาเสพติดได้อย่างชัดเจน โดยสะท้อน
ปัญหาเสพติดด้านการได้รับผลกระทบจากการปราบปรามยาเสพติด ซึ่งให้เห็นว่ายาเสพติดไม่ได้
ให้โทษเฉพาะผู้เสพหรือผู้ค้าเท่านั้นแต่ยังส่งผลกระทบต่อเจ้าหน้าที่ผู้ทำหน้าที่ปราบปรามยาเสพติด
ด้วยเช่นกัน

2.1.2 การดำเนินเรื่อง จากการศึกษาพบว่านวนิยายเรื่อง พรายแสงดาว มีลักษณะการดำเนินเรื่องไปตามลำดับเวลา โดยมีการสร้างปมความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับตัวละครเพื่อใช้ในการดำเนินเรื่องเพียงปมเดียวเท่านั้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

เศรษฐีผู้มีอำนาจกับพ่อเลี้ยงภูผา เศรษฐีผู้มั่งคั่งต้องการจับกุมพ่อเลี้ยงภูผา เนื่องจากพ่อเลี้ยงภูผา คือเอเยนต์ยาเสพติดรายใหญ่ของภาคเหนือและยังเป็นตัวกลางรายใหญ่ที่เชื่อมโยงระหว่างเครือข่ายยาเสพติดของจะยอบโบ ดังตอนที่เศรษฐีผู้มั่งคั่งได้รับเบาะแสจากสายข่าวและคำให้การของวิศาลเอเยนต์ยาเสพติดรายใหญ่ของภาคกลาง ทำให้เศรษฐีผู้มั่งคั่งรู้ว่าพ่อเลี้ยงภูผาจะส่งมอบยาเสพติดล็อตใหญ่ภายในสัปดาห์หน้า เขาจึงนำกำลังตำรวจชุดจับกุมพร้อมด้วยตำรวจชุดสายสืบของฉัตรฯ เดินทางขึ้นไปยังจังหวัดเชียงใหม่เพื่อติดตามจับกุมพ่อเลี้ยงภูผา ในเหตุการณ์ปะทะกันนี้ทำให้รถของพ่อเลี้ยงภูผาและเศรษฐีผู้มั่งคั่งเกิดอุบัติเหตุพลิกคว่ำตกลงไปข้างทาง ส่งผลให้เศรษฐีผู้มั่งคั่งได้รับบาดเจ็บ ส่วนพ่อเลี้ยงภูผาเสียชีวิตทันที ดังความว่า

...เศรษฐีผู้มั่งคั่งให้สายสืบคอยตามประกบรถของพ่อเลี้ยงไว้ห่าง ๆ แต่เหมือนฝ่ายนั้นจะเริ่มรู้ตัว จึงขับรถออกนอกเส้นทางและพยายามขับวนไปวนมา...

เศรษฐีผู้มั่งคั่งจำต้องยิงสกัดเพื่อบีบให้รถของพ่อเลี้ยงหลบวิถีกะสุน และจอดข้างทางให้ได้ เขาคาดไม่ถึงว่าฝ่ายนั้นจะเร่งความเร็วเพื่อหลบหนี แต่กลับจอดดับไม่ล้มเพราะแรงลมฝนขวางทางไว้จึงจำต้องเบรกกะทันหัน ส่งผลให้รถของเศรษฐีผู้มั่งคั่งซึ่งตามมาติด ๆ เบรกไม่ทัน และชนกับท้ายรถของพ่อเลี้ยงภูผาเข้าอย่างจัง

โครม!

ความเร็วทำให้กระเบรคดับคันใหม่เอี่ยมพลิกคว่ำตกลงไปข้างทาง แม้การปะทะกันจะทำให้ลดความเร็วลงไปได้ แต่รถของตำรวจก็พลิกคว่ำตามลงไปติด ๆ สติของเศรษฐีผู้มั่งคั่งดับวูบลง ไม่รับรู้อะไรอีกเลย

(กรรณิกา, 2559, น. 37-39)

จากข้อความข้างต้น แสดงให้เห็นถึงเหตุการณ์ปะทะไล่ล่าระหว่างเศรษฐีผู้มั่งคั่งกับพ่อเลี้ยงภูผา และจากการทำหน้าที่ปราบปรามยาเสพติดของเศรษฐีผู้มั่งคั่งทำให้เขาประสบอุบัติเหตุได้รับบาดเจ็บ ซึ่งสะท้อนให้เห็นการแก้ไขปัญหายาเสพติดโดยใช้วิธีการปราบปรามโดยชี้ให้เห็นว่าในการปราบปรามยาเสพติดนั้นย่อมมีความเสี่ยงของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อมีการปะทะต่อสู้ อาจทำให้เกิดอันตรายต่อร่างกายจนถึงขั้นสูญเสียชีวิตได้

เศรษฐวิวัฒน์ขัดแย้งกับจะยอโบ เนื่องจากเศรษฐวิวัฒน์ต้องการจับกุม จะยอโบ เพื่อทำลายเครือข่ายยาเสพติดของจะยอโบให้สิ้นซาก มีเพียงพ่อเลี้ยงภรรยาเท่านั้นที่สามารถติดต่อจะยอโบได้ แต่จากเหตุการณ์ปะทะกันทำให้พ่อเลี้ยงภรรยาเสียชีวิต และยังไม่พบ ยาเสพติดที่ตัวของพ่อเลี้ยง ทำให้ไม่อาจดำเนินคดีตามกฎหมายและไม่สามารถสืบไปให้ถึงตัว จะยอโบได้ เศรษฐวิวัฒน์พบว่าตนมีใบหน้าคล้ายกับพ่อเลี้ยงภรรยามาก เขาจึงอาสาปลอมตัวเป็น พ่อเลี้ยงภรรยาเพื่อเข้าไปในไร่และหาทางสืบไปให้ถึงตัวจะยอโบ โดยหวังทำลายเครือข่ายยาเสพติด ของจะยอโบ ดังตัวอย่างตอนที่เศรษฐวิวัฒน์นึกถึงการวางแผนปลอมตัวเป็นพ่อเลี้ยงภรรยาเพื่อหาทาง สืบไปให้ถึงตัวการสำคัญของคดียาเสพติด ซึ่งก็คือจะยอโบ ความว่า

... 'แกจะทำอะไรวะไอ้วิวัฒน์' ฉัตรถามเพื่อนด้วยน้ำเสียงกลัดกลุ้ม...

'มันตายแล้ว แกจะสาวถึงตัวจะยอโบได้ยังไง ในเมื่อมันเป็นคนเดียวที่ติดต่อ จะยอโบได้ เราไม่มีหลักฐานที่จะจับมันด้วยซ้ำ ยากก็ไม่อยู่ที่มัน จำไม่ได้หรือ'

'แต่แกสืบมาเองนี่ว่าเป็นมัน ทำไมไม่หาทางสาวถึงตัวจะยอโบต่อล่ะ'

'ก็ไอ้พ่อเลี้ยงเวรนี่มันตายแล้ว' ฉัตรตามคดีนี้มานาน... แต่ก็ยังหาหลักฐานมัด ตัวไม่ได้ ภาพถ่ายไม่ชัดจึงยืนยันในชั้นศาลไม่ได้...

'ฉันจะเป็นพ่อเลี้ยงภรรยาให้เอง'

... สุดท้ายฉัตรก็ไม่อาจหัดทานได้ พวกเขาและชุดสายสืบของฉัตรจึงวางแผน ให้เศรษฐวิวัฒน์สวมรอยเป็นพ่อเลี้ยงภรรยา ส่วนฉัตรที่มาบ้วนเปียนในไร่มานานแล้วรับบท เป็นคนที่ช่วยชีวิตพ่อเลี้ยง เท่านั้นทั้งสองก็เข้าไปอยู่ในไร่ได้

(กรรมภา, 2559, น. 327-329)

จากข้อความข้างต้น แสดงให้เห็นว่าเมื่อพ่อเลี้ยงภรรยาเสียชีวิต เศรษฐวิวัฒน์ จึงอาสาปลอมตัวเป็นพ่อเลี้ยงภรรยา เพราะเขาต้องการทำลายเครือข่ายยาเสพติดของจะยอโบ เป็น การสะท้อนให้เห็นการแก้ไขปัญหาเสพติดโดยใช้วิธีการปราบปราม ซึ่งชี้ให้เห็นถึงความ ยากลำบากในการปราบปรามยาเสพติด หากต้องการให้ภารกิจสำเร็จลุล่วง เจ้าหน้าที่ผู้ทำหน้าที่ ปราบปรามยาเสพติดต้องเสียสละตนเอง แฝงตัวเข้าไปอยู่กับผู้กระทำผิด ซึ่งการกระทำดังกล่าวมี ความเสี่ยงต่อชีวิต เพราะหากความลับถูกเปิดเผย ย่อมก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิตของเจ้าหน้าที่ เหล่านั้นได้

เศรษฐวิวัฒน์ขัดแย้งกับพนัส พนัสรู้ความจริงว่าเศรษฐวิวัฒน์ปลอมตัวเป็นพ่อเลี้ยงงูมา พนัสจึงจับตัวตบตีไปโดยหวังจะนำเธอมาต่อรองกับเศรษฐวิวัฒน์ เพื่อไม่ให้แผนการที่ทำมาทั้งหมดล้มเหลว เศรษฐวิวัฒน์จึงต้องจับกุมพนัสและส่งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจเพื่อเข้าสู่กระบวนการตามกฎหมาย ดังต่อไปนี้

...“มึงเป็นใครกันแน่!” พนัสตวาดผู้มาใหม่จนเสียงดังก้องป่า

ตบิษาได้ยินดังนั้นก็ขลุทหนที่ ใครกันที่มำขัดขวางพนัสไว้ เธอไม่ได้ยินฝำยนั้นตอบ แต่กลับมีเสียงตอผู้กันดังขึ้นอย่างตอเนื่อง และไม่มำนกมีเสียงร้องรำกับใครบงคนถูกเชือด

“อ่ำกกก”

“เอมำนไป” ลิ่นค้ำส่งนั้นก็มีเสียงรยบนตออีกค่นแล่นออกไปอย่างรวดเร็ว

ค้ำถำมทั้งหมดได้รบควมกระจ้งกตอนที่ไดยินน่ำเสียงคุ่นหู ตบิษำจำได้ดีว่ำคือเสียงของพ่อเลี้ยงงูมำ

(กรรรมภำ, 2559, น. 320)

...ตอนนี้เขำยังอยู่ในครำบพ่อเลี้ยงงูมำ ชำยหนุ่มรู้ว่ำต้องมีคนระแคะระคำยโดยเฉพำะพนัส เขำจึงกำจัดออกไปเป็นค่นแรก ปำนนี้พนัสคงถูกสอบสวณตมกระบวนการแล้ว และแผนการคงจะตีกว่ำนี้ถ่ำตบิษำไม่ได้อยู่ที่นี่จนเขำหวิดเสียการควมคุ่มตัวหลำยตอหลำยครั้ง

ถ่ำเขำคาคคกรณไม่ผิด พนัสจะตอจับตัวเธอมำตอรองกับเขำแน่ ชำยหนุ่มจึงตอรวบตัวไว้แล้วส่งให้ตำรวจที่รออยู่

(กรรรมภำ, 2559, น. 324-326)

จกข้อควมข้ำงค่น แสดงให้เห็นว่ำเมื่อพนัสรู้ควมจริงว่ำเศรษฐวิวัฒน์ปลอมตัวเป็นพ่อเลี้ยงงูมำ พนัสจึงจับตบิษำเป็นตัวประก่น เป็นการสะท้อนให้เห็นถึงผลกระทบจกปัญหำย่ำเสพติด โดยชี้ให้เห็นว่ำในการปรำบปรำมย่ำเสพติดนั้นสมำรถส่งผลกระทบตอผู้ที่มีควมเกี่ยวข้งกับผู้ปรำบปรำมย่ำเสพติด เช่น ครอบคร้ว ค่นรัก จกประเด็นนี้ทำให้อเศรษฐวิวัฒน์

ต้องเปลี่ยนแผนในการปราบปรามยาเสพติดจากแผนเดิมที่วางไว้ ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความยากลำบากในการปราบปรามยาเสพติด ที่สามารถเปลี่ยนแปลงแผนการได้ตลอดเวลา

อนุวัชขัดแย้งกับพ่อเลี้ยงภูผา อนุวัชไม่ชอบพ่อเลี้ยงภูผา เขาต้องการจับกุมพ่อเลี้ยงภูผา เพราะเขามั่นใจว่าพ่อเลี้ยงภูผามีส่วนเกี่ยวข้องกับขบวนการค้ายาเสพติดที่ปะทะกับกองทหารลาดตระเวนซึ่งมีเขาเป็นหัวหน้าหน่วย ทุกครั้งที่เขาพูดคุยกับตวิชาเรื่องพ่อเลี้ยงภูผา เขามักจะแสดงความขัดแย้งโดยใช้คำพูดในเชิงอยากให้อีกฝ่ายเสียชีวิตไปเสีย โดยที่เขาไม่รู้ว่าแท้จริงแล้วพ่อเลี้ยงภูผาคคนที่เขาเห็นและคนที่เขาคิดว่าเป็นผู้ให้การช่วยเหลือคนของจะยอโบ คือพ่อเลี้ยงภูผาตัวปลอม ดังตอนที่อนุวัชและตวิชากำลังเดินเล่นอยู่ที่จุดชมวิวและบังเอิญมองเห็นพ่อเลี้ยงภูผาตัวปลอมอยู่ที่บริเวณท่าเรือ ความว่า

...อนุวัชยิ้ม...แต่แล้วก็มองไปเห็นกลุ่มคนกลุ่มหนึ่งที่ท่าเรือ คนที่ขึ้นบัญชีดำว่าเป็นบุคคลอันตราย เพียงแต่ยังไม่มีหลักฐานเอาผิดเท่านั้นเอง...

"เมื่อเข้าฉันก็เจอเขา กลัวบอกว่าเป็นพ่อเลี้ยงเมืองเหนือ"

"ใช่" อนุวัชยิ้มหยัน "คิดว่าจะตายไปแล้วเสียอีก"...

"พ่อเลี้ยงถูกสงสัยว่ามีเกี่ยวกับขบวนการค้ายา วันที่ตำรวจตามสืบปะคงจะระแวงเลยขับรถหนี แต่ฝนตกถนนลื่น รถลื่นตกเขาไป คิดว่าจะตาย สงสัยนรกเต็มนะคุณ เลยรอดมาได้"

"แต่คุณเชื่อว่าเขาเป็นตัวการใช่ไหมคะ"...ตวิชาจะไม่คิดมากและไม่สนใจเลยถ้าพ่อเลี้ยงภูผาไม่มีหน้าตาคล้ายกับเศรษฐีฉันถึงเพียงนี้

"เดิมพันด้วยชีวิตผมยังได้" คำตอบของทหารหนุ่มทำเอาตวิชาหน้าซีดเผือด

(กรรมภา, 2559, น. 114-115)

ตอนที่อนุวัชคุยกับลูกน้องเรื่องที่จะยอโบพยายามลักลอบส่งคนเข้ามาตรงบริเวณแนวชายแดนแล้วเกิดการปะทะกับกองทหารลาดตระเวนจนได้รับบาดเจ็บ ดังความว่า

...“ยังไม่เจอคนที่เราปะทะคราก่อนใช่ไหม” ผู้กองหนุ่มถาม

“ยังครับ เราแทบพลิกทั้งฝั่งป่าแล้ว แต่ยังไม่เจอ”

“มีคนช่วยมันไว้”

“ผู้กองคิดว่า...”

"มันก็มีอยู่คนเดียวนั่นแหละ" อนุวัชอดนึกถึงผู้ต้องสงสัยรายแรก และรายเดียวในแถบทางเหนือไม่ได้ พ่อเลี้ยงภูมาทำตัวน่าสงสัยมาก ทั้งเรื่องชื่อ (เสีย) และประวัติที่ไม่ดี เพียงแต่หลุดรอดไปได้ทุกครั้ง

เขาไม่รู้ว่าชายคนนั้นทำได้อย่างไร ในเมื่อคนงานและคนรอบตัวถูกจับที่ละราย แต่ก็มิแพะรับบาปปกป้องทุกครั้งไป อนุวัชไม่เคยคิดว่าเป็นเพราะคนอย่างพ่อเลี้ยงภูมาบริสุทธิ์ ต่อให้ไม่มีหลักฐานก็เถอะ แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม เขาเชื่อเรื่องกฎแห่งกรรม ความชั่วที่ปิดบังไว้จะไชยกลิ่นออกมาให้ตามจนเจออีกไม่นาน

(กรรมาภา, 2559, น. 219)

จากข้อความข้างต้น แสดงให้เห็นว่าอนุวัชมั่นใจว่าพ่อเลี้ยงภูมาเกี่ยวข้องกับขบวนการค้ายาเสพติด และอนุวัชยังต้องการจับกุมพ่อเลี้ยงภูมา เพียงแต่ยังขาดหลักฐานเอาผิดเท่านั้น เป็นการสะท้อนให้เห็นถึงความต้องการของเจ้าหน้าที่ที่จะแก้ไขปัญหายาเสพติด โดยมุ่งมั่นให้ผู้ค้ายาเสพติดหมดไปจากแผ่นดิน

พันธขัดแย้งกับพ่อเลี้ยงภูมาตัวปลอม ด้วยความทะเยอทะยานของพันธเขาต้องการออกจากได้อำนาจของพ่อเลี้ยงภูมา ซึ่งพันธไม่รู้ว่าแท้จริงแล้วพ่อเลี้ยงภูมาคนที่เขาทำงานด้วยในขณะนี้ คือพ่อเลี้ยงภูมาตัวปลอม พันธแอบติดต่อกับจะยอบโดยไม่ให้พ่อเลี้ยงภูมา รู้ และยังรายงานพฤติกรรมที่น่าสงสัยของพ่อเลี้ยงภูมาเพื่อสร้างความไม่ไว้วางใจในตัวพ่อเลี้ยงภูมาให้กับจะยอบ โดยไม่สนว่าการกระทำดังกล่าวจะเป็นการทรยศเจ้านาย ดังจะเห็นได้จากเหตุการณ์หลังจากที่พันธรายงานให้พ่อเลี้ยงภูมาตัวปลอมทราบ เรื่องคนของจะยอบที่ถูกส่งเข้ามาและปะทะกับกองทหารลาดตระเวน ความว่า

...พันธรายงานเรื่องนี้ให้ 'นาย' รับรู้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว แต่บอกภูมาอีกอย่างเขากำลังได้รับความไว้วางใจมากขึ้น ผิดกับภูมาที่ถูกลดความสำคัญลงเรื่อย ๆ ซึ่งก็ดีแล้ว เขาจะได้ออกจากใต้เงาพ่อเลี้ยงไร่ชาแห่งนี้เสียที แต่การจะโค่นต้นไม้ใหญ่ไม่อาจทำได้ในหนึ่งวัน ดังนั้นสิ่งเดียวที่พันธทำได้คือหวานความไม่ไว้วางใจที่เบียดบังพิษร้ายลงไป และรอคอย

(กรรมาภา, 2559, น. 162)

นอกจากนี้ ยังปรากฏความขัดแย้งระหว่างพณีสกับพ่อเลี้ยงภูผาตัวปลอม ในตอนที่พณีสรายงานพฤติกรรมของพ่อเลี้ยงภูผาตัวปลอมให้จะยอโบทราบ ดังความว่า

...“ครั้นนาย” พณีสลดเสียงลง เกรงว่าจะมีใครได้ยินและคาบข่าวไปบอกภูผาว่า เขาติดต่อกับ ‘นาย’ นานแล้ว

“ภูผามีท่าที่ยังง้าง” ปลายสายถามเสียงเหย้ม บ่งบอกว่า ‘นาย’ ไม่สบอารมณ์เท่าไร

“ยังเฉยครับ ผมมองไม่ออกว่ามันจํา নয়ไม่ได้จริง ๆ หรือแสงไม่สนใจ”

...“ฉันจะติดต่อไปทางภูผา แต่เรื่องกำหนดเวลา...ถือว่าเรารู้กันแล้ว เข้าใจไหม พณีส”

“ครั้นนาย” พณีสวางสายและยิ้มอย่างสากนใจ พฤติการณ์ต้องสงสัยของพ่อเลี้ยง ภูผาทำให้นายไม่ไว้ใจ ซึ่งก็เข้าทางเขาพอดี แม้ว่าจะเป็นการทรยศนายเก่าก็เถอะ แต่ ถ้าจะเป็นหนทางที่ทำให้ครอบครัวสบาย เขาก็พร้อมที่จะทำ

(กรรมภา, 2559, น. 280-281)

จากข้อความข้างต้น แสดงให้เห็นถึงความไม่ซื่อสัตย์ต่อเจ้านายของพณีส พฤติกรรมของพณีสสะท้อนปัญหาเสพติดด้านการค้า โดยชี้ให้เห็นถึงการทรยศ หักหลังกันเองของผู้ค้ายาเสพติด เพื่อให้ได้มาซึ่งความไว้ใจและผลประโยชน์ที่ตนเองต้องการ

จากเหตุการณ์ข้างต้นที่เกี่ยวกับการสร้างปมขัดแย้งในการดำเนินเรื่อง ของนวนิยายเรื่อง พรายแสนดาว จะเห็นได้ว่าผู้แต่งได้ใช้กลวิธีการสร้างปมขัดแย้งในการดำเนิน เรื่อง คือ ตัวละครขัดแย้งกับตัวละครที่สะท้อนให้เห็นการแก้ไขปัญหาเสพติดโดยใช้วิธีการ ปราบปราม ซึ่งชี้ให้เห็นว่าในการปราบปรามยาเสพติดนั้นย่อมมีความเสี่ยงของเจ้าหน้าที่ตำรวจ เมื่อมีการปะทะต่อสู้ ชี้ให้เห็นถึงความยากลำบากในการปราบปรามยาเสพติด และชี้ให้เห็นถึง ความต้องการของเจ้าหน้าที่ ที่จะแก้ไขปัญหาเสพติด นอกจากนี้ยังสะท้อนให้เห็นถึงผลกระทบจาก ปัญหาเสพติดที่ส่งผลกระทบต่อผู้ที่มีความเกี่ยวข้องกับเจ้าหน้าที่ปราบปรามยาเสพติด รวมทั้ง สะท้อนปัญหาเสพติดด้านการค้า โดยชี้ให้เห็นถึงการทรยศ หักหลังกันเองของผู้ค้ายาเสพติด

2.1.3 จุดสุดยอดของเรื่อง จากการศึกษาพบว่านวนิยายเรื่อง พรายแสนดาว ตรงจุดสุดยอดของเรื่อง คือเหตุการณ์ตอนที่เศรษฐีฉวมณีในคราบพ่อเลี้ยงภูผานัดพบกับจะยอโบเพื่อ ขนยาเสพติด เศรษฐีฉวมณีได้วางแผนจับกุมขบวนการค้ายาเสพติดของจะยอโบ โดยให้ฉัตรานำ

กำลังตำรวจพร้อมด้วยกำลังทหารของอนุวัชบุกเข้าจับกุมจะยอบและพรรคพวก ทำให้เกิดการปะทะกันขึ้นระหว่างเจ้าหน้าที่กับขบวนการค้ายาเสพติด ซึ่งเป็นการนำเสนอบัญญาเสพติดในมุมมองการปราบปราม ความว่า

...จะยอบโบลดกระจกรถลงแล้วโผล่หน้าออกไปยิงสกัดพวกทหาร และฝ่าวงล้อมออกไปได้สำเร็จในที่สุด...

...รถทั้งสองคันหลุดจากโค้ง จะยอบกำลังเข้าเส้นทางเล็ก ๆ ที่จะเป็นทางข้ามพรมแดนไป อนุวัชไม่รอช้า ยิงสกัดหลายครั้งติดกันจนกระทั่งลูกกระสุนถูกยางรถของจะยอบ ส่งผลให้รถเสียหลักในที่สุด...

"หยุดอยู่ตรงนั้นแหละ พ่อเลี้ยงภูผา!" อนุวัชตะโกนสั่ง "คุณถูกจับแล้ว"...

"หยุด! นั่นคนของผม" จัตราประกาศกร้าว

เขากับชุดจับกุมของทางตำรวจตามมาติด ๆ โดยจัดการกับของกลางและคนที่เหลือได้แล้ว ผลจากการปะทะเมื่อครู่ทำให้นายดินเสียชีวิต พันสถูกจับได้ และคนที่ทำหน้าที่คุ้มกันยาเสพติดตายเรียบ ตอนนี้นั่นคนที่เหลือหลุดรอดไปได้ก็คือจะยอบเท่านั้น และที่สำคัญฝ่ายนั้นมีตวิษาเป็นตัวประกันด้วย

"นั่นพ่อเลี้ยงภูผาไม่ใช่หรือ" อนุวัชข้อนถาม แม้เหตุการณ์จะดูเหมือนสงบลงแล้วชุดจับกุมทั้งตำรวจและทหารเข้าควบคุมสถานการณ์ได้ แต่ตัวการใหญ่ก็ยังหลุดรอดไปได้

จัตราส่ายหน้า "นั่น พันตำรวจตรี เศรษฐวัฒน์ อัครวัฒน์ ตำรวจ ปลต. เพื่อนผมเอง"

"บ้าจิบ" ทหารหนุ่มสับสนแล้วออกคำสั่งให้เร่งตามไปทันที ก่อนที่จะยอบจะข้ามพรมแดน เพราะตอนนี้พวกเขาอยู่ห่างจากพรมแดนแค่ไม่กี่กิโลเมตรเท่านั้น

(กรรมาฯ, 2559, น. 348-351)

จากข้อความข้างต้น แสดงให้เห็นว่าหลังจากที่จะยอบฝ่าวงล้อมของทหารออกไปได้สำเร็จ อนุวัชตามไปสกัดรถของจะยอบ ทำให้รถของจะยอบเสียหลัก และขณะที่กำลังปะทะกัน เศรษฐวัฒน์พยายามนำตวิษานี้ออกมาแต่ไม่สำเร็จ จะยอบจับเธอไว้เป็นตัวประกันและหนีไปได้ ผลจากการปะทะทำให้ดินเสียชีวิต พันสถูกจับ และคนที่ทำหน้าที่คุ้มกันยาเสพติดเสียชีวิตทั้งหมด จากเหตุการณ์นี้สะท้อนให้เห็นถึงผลกระทบที่ได้รับจากการกระทำของผู้ค้ายาเสพติด นั่นคือการถูกจับกุมและการสูญเสียชีวิต รวมไปถึงผลกระทบต่อผู้ที่มีความเกี่ยวข้องกับผู้ที่ทำหน้าที่ปราบปรามยาเสพติด ดังเช่น ตวิษาที่ถูกจะยอบพ่อค้ายาเสพติดจับเป็นตัวประกัน

นอกจากนี้ อนุวัชยังได้ทราบความจริงว่าพ่อเลี้ยงภูผาคคนที่เขากำลังตามจับ คือ เศรษฐ์สุวรรณี่ ซึ่งเป็นตำรวจปราบปรามยาเสพติด เขาจึงสั่งให้ลูกน้องเร่งตามไปจับกุมตัวจะยอมโบก่อนที่จะข้ามชายแดนไปได้ และเกิดการปะทะกันขึ้น ดังความว่า

...“ส่งผู้หญิงมา!” เศรษฐ์สุวรรณี่ตะคอก

“ไม่อย่างนั้นฉันยิง!” อนุวัชเสริมแทบจะพร้อมกัน

จะยอมโบแขนงหน้าหัวเราะเต็มทีจนเสียงหัวเราะดังก้องไปทั้งป่า เศรษฐ์สุวรรณี่ใช้จังหวะนี้พุ่งเข้าหาหวังจะช่วยเหลือตัวประกัน แต่คนร้ายไหวตัวทัน ใช้ปืนจ่อศีรษะหญิงสาวทันที จนฉัตราก็ชะงักเช่นกัน. ..

...เศรษฐ์สุวรรณี่พุ่งพรวดเข้าหาและคว้าตัวตวิธาไว้ได้ แม้จะเจ็บจนทรุด แต่นายใหญ่ก็ยังไม่คืนลาย เขาเล็งปืนไปที่หญิงสาวและเหนียวไกอย่างรวดเร็ว

เหตุการณ์ทั้งหมดเกิดขึ้นในเวลาไม่กี่วินาทีเท่านั้น ไม่มีเวลาให้คิดหน้าคิดหลังอีกแล้ว แค่เห็นว่าจะยอมโบยกปืนขึ้น เศรษฐ์สุวรรณี่ก็ถอดตวิธาไว้แน่นแล้วหมุนตัวไปอีกทางหวังจะให้พ้นวิบัติกระสุน แต่...

บั้ง!

ทุกสรรพสิ่งรอบตัวเบื้องชั่วคราวกับว่าโลกใบนี้หยุดหมุน จากนั้นเสียงปืนก็ดังขึ้นจากฝั่งอนุวัชกับฉัตร่าซึ่งวิสามันญฆาตกรรมจะยอมโบทันที

(กรรรมภา, 2559, น. 353-356)

จากเหตุการณ์ข้างต้น แสดงให้เห็นว่าเศรษฐ์สุวรรณี่ใช้ตัวเองบังวิบัติกระสุนของจะยอมโบที่ยิงใส่ตวิธาจนเขาได้รับบาดเจ็บ ส่วนจะยอมโบถูกเจ้าหน้าที่ชุดจับกุมวิสามันญฆาตกรรมสะท้อนให้เห็นถึงผลกระทบที่มีต่อผู้ปราบปรามยาเสพติด เมื่อมีการปะทะต่อสู้ อาจทำให้เกิดอันตรายจนถึงขั้นสูญเสียชีวิตได้ รวมไปถึงการถูกวิสามันญฆาตกรรมซึ่งเป็นผลกระทบที่ได้รับจากการกระทำ ความชั่วของผู้ค้ายาเสพติดในรูปแบบหนึ่ง

จากการศึกษาจุดสุดยอดของเรื่อง สะท้อนให้เห็นถึงผลกระทบที่ได้รับจากการกระทำ ความชั่วของผู้ค้ายาเสพติด นั่นคือการถูกจับกุมและถูกวิสามันญฆาตกรรม และยังสะท้อนให้เห็นถึงผลกระทบของผู้ปราบปราม เมื่อมีการปะทะต่อสู้ อาจทำให้เกิดอันตรายจนถึงขั้นสูญเสียชีวิตได้ รวมไปถึงผลกระทบต่อผู้ที่มีความเกี่ยวข้องกับผู้ที่ทำหน้าที่ปราบปรามยาเสพติด

2.1.4 การปิดเรื่อง จากการศึกษานวนิยายเรื่อง พรายแสนดาว พบว่าในการปิดเรื่องเป็นการปิดเรื่องในลักษณะสุขนานุกรม (Happy Ending) โดยนำเสนอให้เห็นถึง

การให้อภัยซึ่งกันและกันระหว่างเศรษฐีวัฒนและตริษา ทั้งสองติดอยู่กับความทุกข์ในอดีตซึ่งเป็นผลกระทบอันมีสาเหตุมาจากปัญหาเสพติด เศรษฐีวัฒนติดอยู่กับความคิดที่ว่าตนเองเป็นต้นเหตุทำให้ตรัยคุณพี่ชายของตริษาเสียชีวิต ด้านตริษาก็ติดอยู่กับความทุกข์ที่ต้องสูญเสียพี่ชายซึ่งเป็นคนในครอบครัวคนสุดท้ายที่เหลืออยู่จากการที่เขาช่วยเศรษฐีวัฒนปราบปรามขบวนการลักลอบขนยาเสพติด เมื่อตริษาเข้าใจและยอมรับความจริงถึงสาเหตุการเสียชีวิตของพี่ชาย รวมทั้งพร้อมที่จะลืมเรื่องราวความทุกข์ในอดีตและอยู่กับปัจจุบัน ทั้งสองต่างช่วยกันปลดปล่อยความรู้สึกผิดที่เป็นดังโซ่ตรวนแห่งอดีตที่พันธนาการเขากับเธอไว้ด้วยการให้อภัยซึ่งกันและกัน ดังความว่า

...“พี่ขอโทษ” คนเจ็บบนเตียงพูดด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียดและเต็มไปด้วยความรู้สึกผิด ทำเอาหญิงสาวที่แสวงสาละวนกับอาหารคนเจ็บถึงกับชะงัก

ไม่ใช่แค่เขาคนเดียวหรอกที่ต้องขอโทษ เธอก็ด้วย เพราะเธอก็เอาแต่หนีความจริงไม่ต่างกัน. . .

ตริษาถอนหายใจแล้วเดินกลับไปนั่งข้างเตียงคนเจ็บแต่โดยดี “แต่ต่างหากที่ต้องขอโทษที่หายตัวไปโดยไม่ลาพี่วัฒนเลย”

“แต่มีสิทธิ์ที่จะโกรธ ไร้อภัยตายเพราะพี่”

“พี่ตายเพราะ ‘หน้าที่’ ค่ะ” ตริษาแก้ให้ การผ่านความเป็นความตายมาได้ โดยมีเขาเคียงข้าง นั่นมากพอแล้วที่จะทำให้เธอยอมรับความจริงและกล้าที่จะอยู่กับปัจจุบัน กล้าที่จะโทษตัวเอง ไม่ใช่โทษเขา...

“เราสองคนต่างเสียเวลากับอดีตที่เรียกคืนมาไม่ได้มานานแล้ว ลืมมันไปเถอะนะค่ะ” หญิงสาวยิ้มทั้งน้ำตาคลอหน่วย

“แล้วแต่จะให้ให้อภัยพี่ไหม” น้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความสำนึกผิดของเขาคำทำให้คนฟังสะท้อนใจนอกว่าเศรษฐีวัฒนเองก็ต้องจมอยู่กับฝันร้ายและความคิดที่ว่าตัวเองเป็นเหตุทำให้เพื่อนตายเช่นกัน เขาแบกรับความรู้สึกผิดนี้มานานพอ ๆ กับเธอ...

“พี่วัฒนละค่ะ พร้อมจะให้อภัยแล้วหรือเปล่า”

“พี่จะโกรธแต่ได้ยังไง”

“แล้วขอโทษค่ะพี่วัฒน” หญิงสาวก้มหน้าลงพร้อม ๆ กับน้ำตาที่พร่างพรู เธอจับมือเขาไว้แน่นไม่ยอมปล่อย เช่นเดียวกับที่เขาก็กุมกระชับมือเธอไว้แล้วดึงมาแนบอกตัวเอง

จากข้อความข้างต้น สะท้อนให้เห็นความทุกข์ที่เกิดขึ้นในจิตใจ ซึ่งเป็นผลกระทบมาจากการปราบปรามยาเสพติด การปะทะกันระหว่างเจ้าหน้าที่และขบวนการค้า ยาเสพติด หากเกิดความสูญเสียชีวิตของเจ้าหน้าที่ ย่อมส่งผลกระทบต่อครอบครัวและคนที่เขารัก รวมไปถึงบุคคลรอบข้างที่เกี่ยวข้องกับเจ้าหน้าที่เหล่านั้น

นอกจากนี้ ในตอนท้ายของเรื่องยังแสดงให้เห็นถึงสัจธรรมของชีวิตที่ว่า ชีวิตของคนเราตั้งอยู่บนความไม่เที่ยง เราไม่ควรยึดติดกับความทุกข์ในอดีต เพราะอาจจะทำให้เรา สูญเสียสิ่งที่มีค่าในชีวิตของเราไป ดังเช่นเศรษฐีผู้หนึ่งและตบิษาที่เกือบสูญเสียความรักที่ทั้งสองมี ให้แก่กัน เพราะทั้งคู่จมอยู่กับความทุกข์ในอดีต ฉะนั้นไม่ว่าจะสุขหรือทุกข์ เราควรทำปัจจุบันและอนาคตของเราให้ดีที่สุด เพื่อความสุขในชีวิตของเรา ดังความว่า

...ตบิษาเงยหน้าขึ้นแล้วยิ้มด้วยความสุขใจ สำหรับเธอแล้ว ช่วงชีวิตคนคนหนึ่ง ซ่างสั้นนัก เธอต้องสูญเสียคนในครอบครัวครั้งแล้วครั้งเล่า มองเห็นชีวิตที่ปลิดปลิวจวนซา ซินแต่ก็ไม่เคยตระหนักถึงเรื่องนี้เลย จนกระทั่งเสียวิณาที่คิดว่าตัวเองกำลังจะตาย เวลาที่เห็นเศรษฐีผู้หนึ่งเจ็บจนแทบเอาชีวิตไม่รอด เธอก็คิดได้ ไม่รู้ว่าจะมีเวลาอยู่ด้วยกัน อีกนานแค่ไหน ฉะนั้นต่อจากนี้ไป ไม่ว่าจะสุขหรือทุกข์ เธอก็พร้อมจะแบ่งปันและ ก้าวเดินไปกับเขา

“แต่รักที่วัฒน์” หญิงสาวชุกหน้าลงกับแผ่นอกที่อบอุ่นสำหรับเธอเสมอ และ กอดเขาไว้แน่น เรื่องร้าย ๆ ที่ผ่านมามาเธอจะทิ้งไว้ที่นี่ และจะเริ่มชีวิตใหม่ที่พรายแสนดาว แห่งนี้เช่นกัน

(กรรรมภา, 2559, น. 424)

จากการศึกษาการปิดเรื่อง พบว่าการปิดเรื่องสะท้อนให้เห็นความทุกข์ที่ เกิดขึ้นในจิตใจ ซึ่งเป็นผลกระทบมาจากการปราบปรามยาเสพติด การปะทะกันระหว่างเจ้าหน้าที่ และขบวนการค้า ยาเสพติด ทำให้เกิดความสูญเสียชีวิตของเจ้าหน้าที่ผู้ปราบปราม และส่งผล กระทบต่อครอบครัวของพวกเขาเหล่านั้น

ดังนั้น จากการศึกษาทวิวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านโครงเรื่อง ของนวนิยายเรื่อง พรายแสนดาว พบว่าการเปิดเรื่องสะท้อนปัญหาเสพติดด้านการได้รับ ผลกระทบจากการปราบปรามยาเสพติด การดำเนินเรื่องมีการสร้างปมขัดแย้งที่สะท้อนให้เห็น

การแก้ไขปัญหายาเสพติดโดยใช้วิธีการปราบปราม ผลกระทบจากปัญหายาเสพติด ความต้องการที่จะแก้ไขปัญหายาเสพติดของเจ้าหน้าที่ และการทรมาน หักหลังกันเองของผู้ค้ายาเสพติด ในจุดสุดยอดของเรื่อง สะท้อนให้เห็นถึงผลกระทบที่ได้รับจากการกระทำความชั่วของผู้ค้ายาเสพติด และยังคงสะท้อนให้เห็นถึงผลกระทบจากการปราบปรามยาเสพติดของเจ้าหน้าที่ รวมไปถึงผลกระทบจากการปราบปรามยาเสพติดที่มีต่อผู้ที่เกี่ยวข้องกับเจ้าหน้าที่ปราบปรามยาเสพติด และตอนปิดเรื่อง สะท้อนให้เห็นความทุกข์ที่เกิดขึ้นในจิตใจ ซึ่งเป็นผลกระทบมาจากการปราบปรามยาเสพติด

2.2 กลวิธีการนำเสนอปัญหายาเสพติดผ่านแนวคิด

จากการศึกษาพบว่านวนิยายเรื่อง พรายแสนดาว มีแนวคิดเกี่ยวกับการให้อภัยซึ่งกันและกันเพื่อให้หลุดพ้นจากความทุกข์ที่มีในอดีตและอยู่กับปัจจุบันเพื่อชีวิตที่มีความสุข และยังมีแนวคิดเกี่ยวกับสัจธรรมของชีวิตที่ว่า ชีวิตของคนเราตั้งอยู่บนความไม่เที่ยง เราไม่ควรยึดติดกับความทุกข์ในอดีต เพราะอาจจะทำให้เราสูญเสียสิ่งที่มีค่าในชีวิตของเราไป ดังเห็นได้จาก

เศรษฐีวัฒน์และตริษา คือตัวละครที่ได้รับผลกระทบจากการปราบปรามยาเสพติด จนทำให้ทั้งสองเกิดความทุกข์ขึ้นในจิตใจ เศรษฐีวัฒน์ติดอยู่กับความคิดที่ว่าตนเองเป็นต้นเหตุทำให้ทรัพย์สินของตริษาเสียชีวิต ด้านตริษาก็ติดอยู่กับความทุกข์ที่ต้องสูญเสียพี่ชาย ซึ่งเป็นคนในครอบครัวคนสุดท้ายที่เหลืออยู่จากการที่เขาช่วยเศรษฐีวัฒน์ปราบปรามขบวนการลักลอบขนยาเสพติด จนทำให้เธอต้องล้มเลิกการเรียนต่อแพทย์เฉพาะทาง จากความทุกข์ที่เกิดขึ้นให้ความสัมพันธ์ของทั้งคู่เปลี่ยนแปลงไปจนเกือบจะสูญเสียสิ่งที่มีค่า นั่นคือความรัก เป็นการสะท้อนให้เห็นว่ายาเสพติดไม่ได้ให้โทษเฉพาะผู้เสพหรือผู้ค้าเท่านั้นแต่ยังส่งผลกระทบต่อถึงตัวเจ้าหน้าที่ผู้ปราบปรามและบุคคลในครอบครัวของเจ้าหน้าที่ผู้ปราบปรามยาเสพติดด้วยเช่นกัน การสูญเสียชีวิตของเจ้าหน้าที่ผู้ปราบปรามยาเสพติดนั้นทำให้บุคคลในครอบครัวของเขาเกิดความทุกข์ใจ รวมทั้ง การดำเนินชีวิตยังต้องเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย

สรุปได้ว่านวนิยายเรื่อง พรายแสนดาว มีกลวิธีการนำเสนอปัญหายาเสพติดโดยแทรกผ่านแนวคิดที่เกี่ยวกับการให้อภัยซึ่งกันและกันเพื่อให้หลุดพ้นจากความทุกข์ที่มีในอดีต โดยมีสาเหตุมาจากปัญหายาเสพติด

2.3 กลวิธีการนำเสนอปัญหายาเสพติดผ่านตัวละคร

จากการศึกษานวนิยายเรื่อง พรายแสนดาว พบว่ากลวิธีการนำเสนอปัญหายาเสพติดโดยผ่านตัวละครนั้น มีตัวละครที่เป็นเครื่องมือในการนำเสนอปัญหายาเสพติดจำแนกตามความสำคัญของบทบาทที่ปรากฏในเรื่องดังนี้ ตัวละครเอก ตัวละครปรปักษ์ และตัวละครประกอบ ซึ่งจะยกตัวอย่างอธิบายประกอบเฉพาะตัวละครที่นำเสนอปัญหายาเสพติดเท่านั้น

2.3.1 ตัวละครเอก จากการศึกษานวนิยายเรื่อง พรายแสนดาว พบว่าตัวละครเอกที่มีความสำคัญในการดำเนินเรื่องและสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาเสพติด คือ เศรษฐ์วัฒน์ คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจ ซึ่งเป็นตัวละครเอกฝ่ายชายที่นำเสนอปัญหาเสพติดในมุมมองของผู้ปราบปรามยาเสพติด และเขายังเป็นผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการปราบปรามยาเสพติด นั่นคือ ปมความทุกข์ที่เกิดขึ้นในจิตใจของเขาที่เกิดจากการสูญเสียเพื่อนตำรวจในขณะที่ปราบปรามขบวนการค้ายาเสพติด เศรษฐ์วัฒน์สวมรอยเป็นพ่อเลี้ยงภูผาเพื่อตามสืบคดียาเสพติดและปราบปรามขบวนการค้ายาเสพติดของจะยอบโป ดังตัวอย่างต่อไปนี้

...“ไอ้ตรัย!” เขาตะโกนจนสุดเสียง ก่อนดีดตัวลุกขึ้นนั่ง และพบว่าทุกอย่างเป็นเพียงภาพฝันถึงความทรงจำเมื่อเกือบสามปีก่อน

หลังจากตรัยคุณถูกยิง การเปิดฉากไล่ล่ากลางเมืองก็เริ่มปะทุเดือด เขาได้รับบาดเจ็บจากการปะทะกับคนร้าย แต่เทียบไม่ได้กับการเสียชีวิตของตรัยคุณ

(กรรมาภา, 2559, น. 10)

จากข้อความข้างต้น แสดงให้เห็นว่าจากเหตุการณ์ปราบปรามขบวนการค้ายาเสพติดเมื่อสามปีก่อน ทำให้เศรษฐ์วัฒน์ได้รับบาดเจ็บและสูญเสียเพื่อนตำรวจจากเหตุการณ์นั้น เขาคิดว่าตนเองเป็นต้นเหตุที่ทำให้เพื่อนตำรวจต้องเสียชีวิต จนกลายเป็นปมความทุกข์ที่เกิดขึ้นในจิตใจของเขา เป็นการสะท้อนให้เห็นว่าปัญหาเสพติดในมุมมองของการปราบปรามนั้นย่อมมีความเสี่ยงของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อมีการปะทะต่อสู้ อาจทำให้เกิดการสูญเสียชีวิตได้ และยังสะท้อนให้เห็นความทุกข์ที่เกิดขึ้นในจิตใจ ซึ่งเป็นผลกระทบมาจากการปราบปรามยาเสพติด

ตอนที่เศรษฐ์วัฒน์นึกถึงการวางแผนปลอมตัวเป็นพ่อเลี้ยงภูผา ความว่า

...เศรษฐ์วัฒน์ยืนนิ่ง เขาก็คิดแบบเดียวกับฉัตรภา ในเมื่อพ่อเลี้ยงภูผาตัวจริงตายไปแล้ว หาตัวปลอมก็ไม่ยากเท่าไร

‘ฉันจะเป็นพ่อเลี้ยงภูผาให้เอง’

...สุดท้ายฉัตรภาก็ไม่อาจทัดทานได้ พวกเขาและชุดสายลับของฉัตรภาจึงวางแผนให้เศรษฐ์วัฒน์สวมรอยเป็นพ่อเลี้ยงภูผา ส่วนฉัตรภาที่มานับวันเปี่ยมในไร่นานแล้วรับบทเป็นคนที่จะช่วยชีวิตพ่อเลี้ยง เท่านั้นทั้งสองก็เข้าไปอยู่ในไร่นาได้

(กรรมาภา, 2559, น. 328-329)

จากข้อความข้างต้น แสดงให้เห็นว่าเมื่อพ่อเลี้ยงภูมาเสียชีวิต เศรษฐีวัฒน์ จึงอาสาปลอมตัวเป็นพ่อเลี้ยงภูมา เพราะเขาต้องการทำลายเครือข่ายยาเสพติดของจะยอบ เป็น การสะท้อนให้เห็นการแก้ไขปัญหายาเสพติดโดยใช้วิธีการปราบปราม ซึ่งชี้ให้เห็นถึงความ ยากลำบากในการปราบปรามยาเสพติด หากต้องการให้ภารกิจสำเร็จลุล่วง เจ้าหน้าที่ผู้ทำหน้าที่ ปราบปรามยาเสพติดต้องเสียสละตนเอง แฝงตัวเข้าไปอยู่กับผู้กระทำผิด ซึ่งการกระทำดังกล่าวมี ความเสี่ยงต่อชีวิต เพราะหากความลับถูกเปิดเผย ย่อมก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิตของเจ้าหน้าที่ เหล่านั้นได้

นอกจากนี้ยังพบว่า ตวิษา เป็นตัวละครเอกฝ่ายหญิงที่มีความสำคัญใน การดำเนินเรื่องและสะท้อนให้เห็นถึงปัญหายาเสพติดในมุมมองของผู้ที่ได้รับผลกระทบจาก การปราบปรามยาเสพติด พี่ชายของตวิษากฎยิงเสียชีวิตขณะจับกุมขบวนการลักลอบ ขนยาเสพติดกลางเมืองเมื่อสามปีก่อน เธอติดอยู่กับความทุกข์ที่ต้องสูญเสียพี่ชายซึ่งเป็นคนใน ครอบครัวคนสุดท้ายที่เหลืออยู่ เธอรู้สึกอ้างว้างและไร้ที่พึ่ง รวากับอยู่คนเดียวในโลก ทำให้เธอ สัมผัสถึงความตั้งใจที่จะเรียนต่อเฉพาะทาง และเลือกมาทำงานใช้ทุนไกลถึงจังหวัดเชียงราย เพราะเธอไม่อาจทนอยู่ในบ้านที่เต็มไปด้วยความทรงจำที่มีต่อพี่ชายของเธอ ดังความว่า

...หลังจากเรียนจบ ตวิษาดัดสันใจไม่เรียนต่อเฉพาะทางทั้งที่ยื่นใบสมัครโรงเรียน แพทย์ในสาขาที่ต้องการคนเรียนต่อโดยไม่ต้องใช้ทุนไว้แล้ว เธอเลือกมาใช้ทุนไกลถึง เชียงรายแทน เพราะไม่อาจทนอยู่ในบ้านที่เต็มไปด้วยความทรงจำที่มีต่อพี่ชายได้ ประกอบกับต้องการหนีใครบางคน

...แต่แล้วยายก็เสียชีวิตตอนที่เธออายุได้ยี่สิบสอง ยังเรียนอยู่ปีห้าไม่ทันได้รักษา ยายอย่างหวังไว้ ทรัพยากรจึงเป็นญาติคนสุดท้ายที่เหลืออยู่ แต่ใครจะคิดว่าพี่ชายของ เธอกลับถูกยิงตายขณะจับขบวนการค้ายา ก่อนที่เธอจะเรียนจบเป็นหมอเต็มตัวแค่วันนี้

นั่นคือเหตุผลที่ตวิษาละทิ้งความฝันที่จะเป็นศัลยแพทย์ ดัดสันใจไม่เรียนต่อ เฉพาะทางและเลือกมาทำงานใช้ทุนในพื้นที่ห่างไกลเพื่อหลีกเลี่ยงชีวิตเดิม ๆ ผู้คนเดิม ๆ ที่จะทำให้เธอคิดถึงพี่

ตอนที่ตริษาคิดทบทวนเรื่องพ่อเลี้ยงผูกกับเศรษฐีฉวมน์ ซึ่งทำให้เธอหวนนึกถึงพี่ชายของเธอ ดังความว่า

...ตรัยคุณเสียดชีวิตจากการไล่จับคนร้ายค้ายาเสพติด ในวันที่เธอจะต้องยื่นเรื่องใช้ทุนและเรียนต่อพอดี...

โลกของเธอถล่มทลายลง ไม่เหลือคนในครอบครัวที่จะเป็นหลักให้พึ่งพิงพักใจยามเหนื่อยล้า จากที่ตั้งใจจะเรียนเพื่อรักษาพี่ชาย แต่ก็ไม่ทันเสียแล้ว เธออ้างว้างหนาวเหน็บรอบตัวมีแต่ความมืด รู้สึกรากับอยู่คนเดียวในโลก

(กรรมภา, 2559, น. 306)

จากข้อความข้างต้น แสดงให้เห็นถึงความทุกข์ที่เกิดขึ้นกับตริษาหลังจากที่เธอต้องสูญเสียพี่ชายไปจากเหตุการณ์ปราบปรามขบวนการค้ายาเสพติด เป็นการสะท้อนให้เห็นว่ายาเสพติดไม่ได้ให้โทษเฉพาะผู้เสพหรือผู้ค้าเท่านั้นแต่ยังส่งผลกระทบต่อถึงบุคคลในครอบครัวของเจ้าหน้าที่ผู้ปราบปรามยาเสพติดด้วยเช่นกัน การสูญเสียชีวิตของเจ้าหน้าที่ผู้ปราบปรามยาเสพติดทำให้บุคคลในครอบครัวของเขาเกิดความทุกข์ใจ รวมทั้งการดำเนินชีวิตยังต้องเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย

2.3.2 ตัวละครปรักษ์ จากการศึกษานวนิยายเรื่อง พรายแสนดาว พบว่าตัวละครปรักษ์ที่มีความสำคัญในการดำเนินเรื่องและสะท้อนให้เห็นถึงปัญหา ยาเสพติด คือ จะยอโบ ซึ่งเป็นตัวละครปรักษ์ที่นำเสนอปัญหา ยาเสพติดในมุมมองของผู้ค้า จะยอโบเป็นกำลังสำคัญของเปาเซี่ยเตง ราชายาเสพติดรายใหญ่ จะยอโบทำหน้าที่ลักลอบขนยาเสพติดตามตะเข็บชายแดนเข้ามายังประเทศไทย ดังความว่า

...“จะยอโบหรือ” เศรษฐีฉวมน์ทบทวนความทรงจำทันที เขาจำข้อมูลเครือข่ายยาเสพติดตามตะเข็บชายแดนได้ทุกก๊กทุกเหล่า จะยอโบเป็นมือขวาของเปาเซี่ยเตง ราชายาเสพติดรายใหญ่ที่มีโรงงานผลิตลึกลงไปในเขตของชนกลุ่มน้อย โดยมีจะยอโบเป็นตัวเดินยาตามตะเข็บชายแดน รอคอยการขนส่งเข้าประเทศ มีการสกัดกั้นและพยายามจับกุมหลายครั้ง แต่คว้าน้ำเหลวทุกครั้ง

(กรรมภา, 2559, น. 32)

จากข้อความข้างต้น แสดงให้เห็นว่าผู้ค้ายาเสพติดเป็นบุคคลที่เป็นภัยต่อประเทศชาติ เพราะเมื่อยาเสพติดถูกกระจายเข้ามาในประเทศจะก่อให้เกิดปัญหาความวุ่นวายให้กับสังคม ไม่ว่าจะเป็นปัญหาครอบครัว อาชญากรรม หรือแม้แต่ก่อความเสียหายให้แก่สังคมและบ้านเมืองอย่างร้ายแรง และยังสะท้อนให้เห็นถึงความยากลำบากในการปราบปรามยาเสพติด

นอกจากนี้ยังพบว่า พนัน คือตัวละครปรักษที่นำเสนอปัญหา ยาเสพติดในมุมมองของผู้ค้ายาเสพติด โดยพนันเป็นลูกน้องของพ่อเลี้ยงภูผา พนันคอยดูแลเรื่องการขนยาเสพติดข้ามชายแดน เมื่อพ่อเลี้ยงภูผาตัวปลอมเลี้ยงที่จะทดลองใช้ยาเสพติดด้วยตัวเอง พนันจึงเป็นผู้ทดลองใช้ยาเสพติดแทน โดยที่เขาเองก็แปลกใจกับพฤติกรรมที่เปลี่ยนไปของผู้เป็นนาย พนันสงสัยว่าพ่อเลี้ยงภูผาคือเศรษฐีฉวมณี เขาจึงให้ดินสลิปประวัติของเศรษฐีฉวมณีและตวิษา และเมื่อพวกเขาเห็นว่าเศรษฐีฉวมณีสวมรอยเป็นพ่อเลี้ยงภูผาเขาจึงจับตัวตวิษามาเพื่อข่มขู่เศรษฐีฉวมณี ดังความว่า

...พื้นที่ที่ประตูเปิดออก ดวงตาคนดูก็กวาดมองไปรอบบริเวณ และเห็นว่ามี 'ของ' เก็บไว้ที่นี้จริงอย่างที่พนันบอก นั่นหมายความว่า การขนข้ามแดนราบรื่นดี...

"จัดเวรยามเฝ้าไว้ให้ดีขึ้นว่าจะได้กระจายของ"

"ครับพ่อเลี้ยง" พนันรับคำสั่ง ยังจดจำพ่อเลี้ยงภูผาที่จนป่านนี้ยังไม่เคย 'ลองของ' สักครั้ง ทั้งที่เมื่อก่อนถ้าเห็นแล้วต้องลองเลย

ทว่าตั้งแต่ถูกบุกจับเมื่อคราวก่อน. ...

ลูกน้องมือขวาของพ่อเลี้ยงภูผาคิดไปถึงครั้งล่าสุดที่กำลังส่งของแต่กลับถูกไล่ล่าเดชะบุญที่ตอนนั้นเขาอยู่อีกทางจึงไม่ติดร่างแหไปด้วย พ่อเลี้ยงหลุดมาได้ก็จริงแต่ก็เจ็บหนัก หลังจากนั้นก็เปลี่ยนไป ครั้งหนึ่งเขาเคยถามว่าทำไมไม่ 'ลองของ' อีกเลย ก็ได้รับคำตอบว่าเพราะเพิ่งหายเจ็บ หน้าที่ลองยาของ 'นาย' จึงต้องเป็นของพนัน

(กรรมภา, 2559, น. 210)

จากข้อความข้างต้น แสดงให้เห็นว่าพนันเป็นหนึ่งในขบวนการค้ายาเสพติดข้ามชาติ เขาคอยรับคำสั่งจากพ่อเลี้ยงภูผา คอยดูแลเรื่องการขนยาเสพติดข้ามชายแดน และเป็นผู้ทดลองใช้ยาเสพติดก่อนที่จะกระจายไปยังผู้ค้ารายย่อยต่าง ๆ เป็นการสะท้อนให้เห็นถึงขบวนการค้ายาเสพติดข้ามชาติ โดยมีการขนย้ายยาเสพติดเข้ามายังประเทศ จากนั้นก็จะมีการทดลองใช้ยาเสพติดชนิดนั้น และกระจายยาเสพติดให้แก่ผู้ค้าเพื่อจำหน่ายแก่ผู้เสพ ซึ่งหากยาเสพติดถูกกระจายเข้ามาในประเทศได้สำเร็จจะก่อให้เกิดปัญหาความวุ่นวายให้กับสังคม

ไม่ว่าจะเป็นปัญหาครอบครัว อาชญากรรม หรือแม้แต่ก่อความเสียหายให้แก่สังคมและบ้านเมือง อย่างร้ายแรง

2.3.3 **ตัวละครประกอบ** จากการศึกษานวนิยายเรื่อง **พรายแสนดาว** พบว่า ตัวละครประกอบที่มีความสำคัญในการดำเนินเรื่องและสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาเสพติด คือ **ฉัตร** ซึ่งเป็นตัวละครประกอบที่นำเสนอปัญหาเสพติดในมุมมองของผู้ปราบปรามยาเสพติด ฉัตร เป็นตำรวจประจำหน่วยข่าวกรองของกองปราบปรามยาเสพติด เขาได้ปลอมตัวเป็นช่างลอก คนขับรถประจำตัวของพ่อเลี้ยงภูมาเพื่อตามสืบคดียาเสพติด ดังเหตุการณ์ตอนที่อนุวัชและฉัตร ประชุมวางแผนจับกุมขบวนการค้ายาเสพติด ความว่า

...หลังจากแยกกับตวิชาแล้ว ร้อยเอกอนุวัชก็เข้ามาประชุมที่ฐานพร้อมด้วยชุด จับกุมจากจังหวัดเชียงใหม่รวมทั้งตำรวจปราบปรามที่ติดตามคดีมาจากกรุงเทพฯ ซึ่งหนึ่งในนั้นคือคนที่ทำให้อนุวัชขมวดคิ้ว เพราะจำได้ว่าเป็นคนขับรถของพ่อเลี้ยงภูมาที่ชื่อว่าช่างลอก

“ผมชื่อฉัตร สายลับตำรวจ ปลส.” ฉัตรแนะนำตัวง่าย ๆ หน้าตายังเต็มไปด้วย หนองครา และยังอยู่ในคราบของคนขับรถเหมือนเดิม

“คุณมาอยู่ที่นี้นานเท่าไรแล้ว” อนุวัชหรือตากลมด้วยความสงสัย เพราะจำได้ว่า เห็นช่างลอกมานาน ถ้าเป็นคนเดียวกันมาตลอดก็หมายความว่าสายลับตำรวจคนนี้อยู่ที่นี้นานแล้ว

“นานแล้ว”

“เข้าเรื่องเถอะ” ตำรวจภูธรเชียงใหม่บอกน้ำเสียงเคร่งเครียดแล้วหันไปพยักหน้า ให้ฉัตร

(กรรมา, 2559, น. 323)

จากข้อความข้างต้น แสดงให้เห็นว่าฉัตร คือ เจ้าหน้าที่ผู้ปราบปรามยาเสพติด ที่ปลอมตัวเข้าไปในไร่เพื่อตามสืบคดียาเสพติด เป็นการสะท้อนให้เห็นถึงความยากลำบากในการปราบปรามยาเสพติด หากต้องการให้ภารกิจสำเร็จลุล่วง เจ้าหน้าที่ผู้ปราบปรามยาเสพติด ต้องเสียสละตนเอง แฝงตัวเข้าไปอยู่กับผู้กระทำผิด ซึ่งการกระทำดังกล่าวมีความเสี่ยงต่อชีวิต เพราะหากความลับถูกเปิดเผย ย่อมก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิตของเจ้าหน้าที่เหล่านั้นได้

นอกจากนี้ยังพบว่า อนุวัช เป็นตัวละครประกอบที่นำเสนอปัญหาเสพติดในมุมมองของผู้ปราบปรามยาเสพติด อนุวัช เป็นทหารหัวหน้าชุดจับกุมจากฐานปฏิบัติการพิเศษ ในการจับกุมขบวนการค้ายาเสพติดของจะยอบ โอบ ชุดจับกุมของอนุวัชได้สนธิกำลังกับชุดตำรวจปราบปรามของฉัตรวาเพื่อทำลายขบวนการค้ายาเสพติด ดังความว่า

...เมื่อได้ข้อมูลทั้งหมดจากตำรวจที่ชื่อฉัตรวาแล้ว ร้อยเอกอนุวัชก็หันไปหาชุดจับกุมที่เตรียมพร้อมอยู่แล้ว...ของมากขนาดนี้จะต้องมีขบวนคุ้มกันตามมาเป็นพรวนแน่ และอาจมีการปะทะครั้งใหญ่ด้วย

ทหารหนุ่มวางแผนรับมือ ชุดจับกุมมีมากกว่าสามชุด สนธิกำลังกับตำรวจปราบปราม กระจายล้อมรอบเป้าหมายทั้งสองด้าน ด้านหลังหมู่บ้านเป็นป่าใหญ่ใกล้พรมแดนและมีน้ำมา แต่ในเมื่อพวกเขาเตรียมตัวรับมือได้ ทางนั้นก็ต้องเตรียมทางหนีที่ไล่เช่นกัน

ชุดจับกุมของผู้กองอนุวัชประกอบด้วยทหารปฏิบัติการสิบสองนาย หัวหน้าทีมคือผู้กองอนุวัช พลเสื่อสารและวิทย์หนึ่งนาย ทหารเสนารักษ์หนึ่งนาย ที่เหลือเป็นพลปืนเล็ก เตรียมทั้งอาวุธหนักจำพวกปืนที่ใช้ในกิจการทหารและสงครามอย่างพวก เอ็ม 16 ปืนพกสั้น 9 มม. พร้อมกระสุนหลายแมกกาซีน รวมทั้งอุปกรณ์กู้ชีพและยังชีพหากผิผัดแผนแผนที่หมู่บ้านผาดาวและใกล้เคียงเตรียมพร้อมอยู่แล้ว รอคอยสัญญาณจากฉัตรวาเท่านั้น

(กรรมาฯ, 2559, น. 339)

จากข้อความข้างต้น สะท้อนให้เห็นถึงการวางแผนปราบปรามยาเสพติดของเจ้าหน้าที่ตำรวจและทหาร โดยพวกเขาเหล่านั้นต้องการที่จะกำจัดยาเสพติดให้หมดสิ้นไปจากแผ่นดิน

จากประเด็นการศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านตัวละคร จะเห็นได้ว่าในเรื่อง พรายแสงดาว โดยมีการนำตัวละครเอก ตัวละครปรกักษ์ และตัวละครประกอบมานำเสนอปัญหาเสพติดในมุมมองของผู้ปราบปรามยาเสพติดที่สะท้อนให้เห็นความเสี่ยงต่อชีวิตของเจ้าหน้าที่ มุมมองของผู้ค้ายาเสพติดที่สะท้อนให้เห็นว่าผู้ค้ายาเสพติดเป็นบุคคลที่เป็นภัยต่อประเทศชาติ ก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ในสังคม และมุมมองของผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการเกี่ยวข้องกับเจ้าหน้าที่ผู้ปราบปรามยาเสพติดที่สะท้อนให้เห็นว่ายาเสพติดไม่ได้ให้โทษ

เฉพาะผู้เสพหรือผู้ค้าเท่านั้นแต่ยังส่งผลกระทบต่อถึงบุคคลในครอบครัวของเจ้าหน้าที่ผู้ปราบปราม ยาเสพติดด้วยเช่นกัน การสูญเสียชีวิตของเจ้าหน้าที่ผู้ปราบปรามยาเสพติดทำให้บุคคลใน ครอบครัวของเขาเกิดความทุกข์ใจ รวมทั้งการดำเนินชีวิตยังต้องเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย

2.4 กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านฉาก

จากการศึกษานวนิยายเรื่อง **พรายแสนดาว** พบว่ากลวิธีการนำเสนอปัญหา ยาเสพติดโดยผ่านฉากนั้น ในนวนิยายเรื่องนี้มีประเด็นที่พบ คือ ฉากการลักลอบลำเลียงยาเสพติด และฉากการปราบปรามยาเสพติด ดังจะยกตัวอย่างประกอบดังนี้

2.4.1 ฉากการลักลอบลำเลียงยาเสพติด ดังตอนที่เศรษฐีวัฒนในคราบ พ่อเลี้ยงภูมามัดพบกับจะยอบโบเพื่อลำเลียงยาเสพติดออกไปจากหมู่บ้าน ซึ่งแสดงให้เห็นฉาก การลักลอบลำเลียงยาเสพติดข้ามแดนของขบวนการค้ายาเสพติดโดยมีจะยอบโบเป็นผู้ควบคุม ดังความว่า

...เส้นทางธรรมชาติที่พบล่าสุดอยู่ในหมู่บ้านแห่งนี้ แม้ว่าส่วนมากจะเป็นภูเขา และหน้าผา แต่พวกลักลอบขนยาเสพติดข้ามแดนก็มีความพยายามอย่างเหลือเชื่อ ทั้งเดินข้ามเขา หน้าผา และธารน้ำเล็ก ๆ อีกมากมาย เสี่ยงต่อการปะทะกับทหารไม่พอ ยังเสี่ยงว่าจะเอาชีวิตไปทิ้งที่หน้าผาของหมู่บ้านผาดาวอีก แต่ก็ยังอดทนขนของข้ามมาได้ มากกว่าสามล้านเม็ด

เศรษฐีวัฒนเห็นกลุ่มคนแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าพื้นเมืองคล้ายชาวเขา สะพายตะกร้า สานใบใหญ่และมีของป่าหุ้นตะกร้า แต่เขาเดาออกว่าด้านในต้องไม่ใช่ของป่าทั้งหมดแน่ ...ตำรวจหนุ่มพอมองอาการรื้อนรนของคนร้ายออก จึงยิ้มเหี้ยมแล้วเสนอว่า "ทำไมเราไม่ตรวจสอบของละครับว่าอยู่ครบไหม"

จะยอบโบพยักหน้าแล้วหันไปส่งกลุ่มคนที่รับจ้างขนของด้วยภาษาของพวกนั้นสั้น คำสั่งทุกคนก็วางตะกร้าใบใหญ่ลงแล้วยกของป่าด้านบนออก เผยให้เห็นห่อพลาสติกสี ฟ้ามากมายอยู่ในนั้น. ...

...ยาที่มีมึมตราเป็นตัวหนังสือแสดงถึงสัญลักษณ์ว่าเป็นยามาจากกลุ่มไหนและ ผลิตที่ใด เมื่อแกะห่อพลาสติกสีฟ้าก็พบว่า เป็นสีและสัญลักษณ์แบบเดียวกัน สิบงบอกถึง คุณภาพของยา

(กรรมาภา, 2559, น. 340-341)

จากข้อความดังกล่าว แสดงให้เห็นจากการลักลอบล่าเลี้ยงยาเสพติดข้ามแดนของขบวนการค้ายาเสพติดโดยมีจะยอบเป็นผู้ควบคุม ซึ่งสะท้อนปัญหายาเสพติดด้านการค้า โดยชี้ให้เห็นว่าการลักลอบล่าเลี้ยงยาเสพติดข้ามแดนเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย ผู้ค้ายาเสพติดมักจะใช้เส้นทางธรรมชาติที่ค่อนข้างลำบาก เสี่ยงอันตรายและพ้นจากสายตาของเจ้าหน้าที่เพื่อหลีกเลี่ยงการสกัดกั้น โดยผู้รับจ้างล่าเลี้ยงมักเป็นชนเผ่าในพื้นที่เนื่องจากมีความชำนาญในเส้นทางและได้ค่าตอบแทนเร็วกว่าการประกอบอาชีพสุจริต นอกจากนี้ผู้ล่าเลี้ยงยังใช้วิธีการอำพรางยาเสพติดโดยการซุกซ่อนมากับของป่าเพื่อตบตาเจ้าหน้าที่

จากตัวอย่างที่ยกมาอธิบายประกอบนี้แสดงให้เห็นถึงการนำจากการลักลอบล่าเลี้ยงยาเสพติดมาเป็นกลวิธีการนำเสนอปัญหายาเสพติด ที่ให้เห็นลักษณะของเส้นทางที่ใช้ในการล่าเลี้ยง และวิธีการอำพรางยาเสพติด

2.4.2 จากการปราบปรามยาเสพติด ดังตอนที่เศรษฐกิจฟื้นตัวถึงการปะทะกลางเมืองเมื่อเกือบสามปีก่อน แสดงให้เห็นถึงการปราบปรามยาเสพติดที่ทำให้เกิดการสูญเสียชีวิตของเจ้าหน้าที่ผู้ปราบปรามยาเสพติดและกลายเป็นความทรงจำฝังใจของตัวละครเอกฝ่ายชาย จนทำให้เกิดเป็นความฝัน ดังความว่า

...เสียงกดชัตเตอร์ดังขึ้นเป็นระยะ ๆ แต่คนที่ถูก 'แอบถ่าย' ยังไม่รู้ตัวแม้แต่น้อย เพราะเร่งรีบทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย จนกระทั่งผู้ต้องสงสัยคนหนึ่งออกมาจากบ้าน ลักษณะทางกายภาพตรงกับที่สายสืบแจ้งไว้ทุกอย่าง...

ประตูรถฟอร์ดเปิดออก จากนั้นชายผิวเข้มรูปร่างล่ำสันสี่คนก็ลงมาจากรถ สองคนเดินเข้าไปในห้างสรรพสินค้า โดยคนที่เหลือก็ยืนเล่นโทรศัพท์ทักกันไป เพียงไม่นานผู้ชายสองคนแรกก็เดินกลับมาพร้อมกับพูดคุยอะไรบางอย่างที่ทำให้คนฟังหน้าซีดและรีบกลับเข้าไปในรถทันที...

พวกเขาเร่งตามไปในระยะกระชั้น แต่ทั้งฟอร์ดและรถกระบะที่ไล่ตามมาตั้งแต่ต้นกลับแยกย้ายกันไปคนละทาง...

...มีการคุ้มกัน 'ของ' ด้วย สังเกตจากมอเตอร์ไซค์คันใหญ่สองคันที่ขนาบข้างและขับฉวัดเฉวียนไปมา ไม่ให้เขาขับรถไล่ตามรถฟอร์ดคันนั้นทัน

"แม่งเอ๊ย!" เขาสบถอย่างหัวเสีย พยายามขับรถฝ่าการจรรยาบรรณแน่น แต่ก็ทำได้ยาก เขาพยายามไล่ตามไปให้ใกล้ที่สุดเท่าที่จะทำได้...

ปัง!

เสียงปืนจากฝั่งคนร้ายดังขึ้นเป็นนัดแรก...

เมื่อฝ่ายหนึ่งหนีและพยายามต่อสู้ การไล่ล่าจึงเริ่มขึ้น! เขาเร่งความเร็วเพื่อตามรถคันนั้นให้ทัน แต่ก็พบว่ายากเต็มที เพราะฝ่ายนั้นมีทั้งรถมอเตอริไซค์คุ้มกันและเริ่มยิงสวนมา กลายเป็นเสียงสาตกระสุนดังไปทั่วบริเวณ

ปัง! ปัง!

เพลิง!

โครม!

กระจกหน้ารถแตกเพราะกระสุนของอีกฝ่าย...

ตรัยคุณขึ้นรถจักรยานยนต์ของสายลับคนหนึ่งแล้วขี่ไล่ตามคนร้ายไป

เขาขึ้นรถแล้วเริ่มตามอีกครั้ง ตรัยคุณยังอยู่ตรงหน้า เป็นจังหวะเดียวกับที่คนร้ายหันกลับมาและลั่นไก

ปัง!

"ไอ้ตรัย!" เขาตะโกนจนสุดเสียง ก่อนติดตัวลูกระเบิด และพบว่าทุกอย่างเป็นเพียง ภาพฝันถึงความทรงจำเมื่อเกือบสามปีก่อน

หลังจากตรัยคุณถูกยิง การเปิดฉากไล่ล่ากลางเมืองก็เริ่มปะทุเดือด เขาได้รับบาดเจ็บจากการปะทะกับคนร้าย แต่เทียบไม่ได้กับการเสียชีวิตของตรัยคุณ

(กรรมาฯ, 2559, น. 7-10)

จากเหตุการณ์ข้างต้น สะท้อนให้เห็นถึงผลกระทบที่เกิดจากการปราบปรามยาเสพติด นั่นคือการสูญเสียชีวิตของผู้ปราบปรามและต้องกลายเป็นความทุกข์ฝังใจของผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์

นอกจากนี้ยังพบจากการปราบปรามยาเสพติด ดังตอนที่อนุวัชและเจ้าหน้าที่ชุดจับกุมบุกจับขบวนการค้ายาเสพติด ซึ่งมีการไล่ล่าและใช้อาวุธปืนในการยิงต่อสู้กัน ดังความว่า

...เสียงปืนจากชุดปฏิบัติการที่ชุ่มโถมตีดังจากทุกทิศทาง สก๊าดไม่ให้ขบวนรถขนยาเสพติดหนีรอด...

กองกำลังคุ้มกันยาเสพติดบนรถกระบะไม่สวมตะเบี้นอีกสามคันซึ่งเป็นของพนักงาณดินกระโดดลงจากรถแล้วยิงสวนกลับไปทันที

เสียงสาครกระสุนใส่กันระหว่างฝ่ายทหารกับผู้ลักลอบขนยาเสพติด ดังก้องไปทั้ง
ป่า

บั้ง! บั้ง! บั้ง!

...รถที่หยุดนิ่งเพราะถูกยิงสกัดเมื่อครู่ออกตัวอีกครั้งอย่างแรงจนล้อรถบดกับ
ดินลูกรังบนถนนเสียงดัง คนบนกระบะล้มคะมำไปตามแรงเหวี่ยงยามที่รถออกตัวและ
หักเลี้ยว

บั้ง!

จะขอโบลดกระจกรถลงแล้วโผล่หน้าออกไปยิงสกัดพวกทหาร และฝ่าวงล้อม
ออกไปได้สำเร็จในที่สุด

...พลขับเร่งความเร็วตามไปติด ๆ จนกระทั่งถึงระยะที่มั่นใจว่าจัดการได้แน่นอน
ทหารหนุ่มพยายามทรงตัวทั้งที่ทำได้ยาก สองมือถือปืนไว้มั่น สอดนิ้วเข้าไปแตะ
ไกปืนพร้อมกดทุกเมื่อ ดวงตาคมจ้องมองรถเป้าหมายไม่กะพริบ จากนั้นก็ลั่นไกปืน

บั้ง!

แต่พลาดเป้าอย่างน่าเสียดาย รถของจะยอโบเตีโค้งไปตามเส้นทางเล็ก ๆ ที่ลง
จากหมู่บ้านผาดาวไปได้

...เมื่อรถหันโค้งไปได้ รถของจะยอโบที่นำหน้าก็เข้าโค้งไปอีกทาง ทั้งต้นไม้และ
ภูเขาข้างทางบังไว้เสียจนไม่สามารถโจมตีได้...

รถทั้งสองคันหลุดจากโค้ง จะยอโบกำลังเข้าเส้นทางเล็ก ๆ ที่จะเป็นทางข้าม
พรมแดนไป อนุวัชไม่รอช้า ยิงสกัดหลายครั้งติดกันจนกระทั่งลูกกระสุนถูกยางรถของ
จะยอโบ ส่งผลให้รถเสียหลักในที่สุด

ทหารชุดปฏิบัติการกระโดดลงจากรถแล้วเดินเรียงหนึ่ง ก่อนกระจายออกไปแล้ว
ล้อมรถของจะยอโบไว้ มือถือปืนเล็งไปตรงหน้าอย่างระแวดระวัง...

บั้ง!

(กรรมาภา, 2559, น. 348-350)

จากเหตุการณ์ข้างต้น แสดงให้เห็นถึงจากการปราบปรามยาเสพติดของ
ตัวละคร ซึ่งมีการไล่ล่าและใช้อาวุธปืนในการยิงต่อสู้กัน สะท้อนให้เห็นว่าปัญหายาเสพติดใน
มุมมองของการปราบปรามนั้นย่อมมีความเสี่ยงเมื่อมีการปะทะต่อสู้ อาจทำให้เกิดการสูญเสียชีวิต
ทั้งผู้ปราบปรามและผู้ค้ายาเสพติด

จากประเด็นการศึกษาที่ยกมาเกี่ยวกับกลวิธีการนำเสนอปัญหายาเสพติด ผ่านฉาก จะเห็นได้ว่าในเรื่อง **พรายแสนดาว** มีการนำฉากการลักลอบลำเลียงยาเสพติดที่นำเสนอให้เห็นลักษณะของเส้นทางที่ใช้ในการลำเลียง และวิธีการอำพรางยาเสพติด จากการปราบปรามยาเสพติดที่นำเสนอให้เห็นถึงความเสี่ยงชีวิตของเจ้าหน้าที่ผู้ปราบปรามยาเสพติด และผลกระทบที่เกิดจากการปราบปรามยาเสพติด

2.5 กลวิธีการนำเสนอปัญหายาเสพติดผ่านบทสนทนา

จากการศึกษานวนิยายเรื่อง **พรายแสนดาว** พบว่ากลวิธีการนำเสนอปัญหายาเสพติดโดยผ่านบทสนทนานั้น ในนวนิยายเรื่องนี้ มีประเด็นที่พบ คือ คำ/ประโยคบ่งชี้การปราบปรามยาเสพติด ดังจะยกตัวอย่างประกอบดังนี้

2.5.1 คำ/ประโยคบ่งชี้การปราบปรามยาเสพติด หมายถึง คำหรือประโยคที่ใช้ในการสื่อสารเพื่อการวางแผนและหรือการลงมือปฏิบัติการปราบปรามผู้ค้ายาเสพติด ดังจะเห็นได้จากตอนที่เศรษฐวิวัฒน์ประชุมหารือเรื่องแผนการจับกุมพ่อเลี้ยงผูกกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ ความว่า

...“ถ้าจู่ ๆ จะไปจับเลยคงไม่ได้ในเมื่อเราไม่เจอหลักฐานว่าส่งสัย หรือของกลาง หรืออะไรก็เถอะ ส่วนอีกคน...” หมายถึงผู้ชายที่พ่อเลี้ยงขึ้นไปพบ “...ก็เห็นหน้าไม่ชัด”

“ใช่...สายของเราจึงตามตัวลูกน้องของพ่อเลี้ยงไป และพบของต้องสงสัย” จัตุรัสภาพถ่ายที่สายลับจับภาพมาได้ให้เพื่อนดู ลูกน้องคนหนึ่งของพ่อเลี้ยงนัดส่งมอบของกับใครบางคนที่ไม่เห็นหน้า แต่รูปร่างใกล้เคียงกับคนที่พ่อเลี้ยงไปพบที่พรายแสนดาว ไม่มีผิด

“ถ้าอย่างนั้นก็เข้าเค้า”

“สารวัตรว่าไงครับ” จำหม่าถาม เขาทำงานกับทั้งเศรษฐวิวัฒน์และตรัยคุณมานาน จนกระทั่งตรัยคุณเสียชีวิต แต่เศรษฐวิวัฒน์ก็มุ่งมั่นที่จะทำงานนี้ด้วยตัวเองมาตลอด

“รวบรวมหลักฐานทั้งหมด ผมจะคุยกับผู้บังคับบัญชาเอง”

“ครับผม!” ทุกคนแยกย้ายกันไปทันทีที่ได้รับคำสั่ง รอคการอนุมัติจากเบื้องบนเท่านั้น

(กรรมาภา, 2559, น. 33)

จากบทสนทนาที่ยกมานี้ ตัวละครได้ใช้คำพูดที่สื่อความหมายในการวางแผนปราบปรามผู้ค้ายาเสพติด คือประโยคที่ว่า ‘ถ้าจู่ ๆ จะไปจับเลยคงไม่ได้ในเมื่อเรา

ไม่เจอหลักฐานน่าสงสัย หรือของกลาง หรืออะไรก็เถอะ ส่วนอีกคน... '...ก็เห็นหน้าไม่ชัด' และ 'รวบรวมหลักฐานทั้งหมด ผมจะคุยกับผู้บังคับบัญชาเอง' ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงการวางแผนซึ่งเป็นขั้นตอนหนึ่งของการปราบปรามผู้ค้ายาเสพติด เนื่องจากการปราบปรามผู้ค้ายาเสพติดไม่สามารถทำได้โดยง่าย การรวบรวมพยานหลักฐานค่อนข้างยากลำบาก เจ้าหน้าที่ตำรวจต้องใช้เวลาในการตามสืบคดี บางครั้งต้องอำพรางตัวเข้าไปสืบสวนและรวบรวมพยานหลักฐาน เพื่อให้ได้หลักฐานที่ชัดเจนและสามารถนำไปใช้พิสูจน์ให้ศาลเห็นว่าผู้ค้ายาเสพติดกระทำผิดจริง หากเจ้าหน้าที่ที่รีบร้อนเข้าจับกุมแล้วไม่พบการกระทำผิด หรือไม่ได้ตัวยา ผู้ค้ายาเสพติดก็จะรู้ตัว ส่งผลให้การทำงานของเจ้าหน้าที่ในครั้งต่อไปยากยิ่งกว่าเดิม เพราะฉะนั้นจะต้องวางแผนและรวบรวมหลักฐานให้เพียงพอต่อการเอาผิดผู้ค้ายาเสพติด

นอกจากนี้ยังพบคำ/ประโยคบังคับที่การปราบปรามยาเสพติดในตอนที่เศรษฐกิจฝืดเคืองจับกุมขบวนการค้ายาเสพติดของจะยอโบ ความว่า

"มอบตัวเถอะ ถ้าข้ามแดนไปก็ตาย" เศรษฐวิวัฒน์บอกเสียงเหี้ยม ยังเล็งปืนไปที่จะยอโบแว่วแว่

แทนที่จะยอโบจะสำนึกและกลัวทั้งที่ปลายกระบอกรบปืนแทบทุกกระบอกเล็งมาที่ตัวเอง กลับหัวเราะหน้าตาเฉย...

"มอบตัวเถอะ แก่ไม่รอดหรอก" นายตำรวจพยายามเกลี้ยกล่อม

(กรรมภา, 2559, น. 354)

จากบทสนทนาข้างต้นที่ยกมา มีการสนทนาโดยใช้คำบังคับที่การเข้าปราบปรามยาเสพติดในลักษณะการเกลี้ยกล่อม คือคำว่า 'มอบตัว' ความหมายในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 (2556, น. 889) หมายถึง ยอมตัวให้อยู่ในความควบคุมของเจ้าหน้าที่เพื่อผู้คดี ดังนั้น คำว่า มอบตัว ในประโยคสนทนาที่ยกมาข้างต้นนี้ จึงหมายถึง การสั่งให้ผู้ค้ายาเสพติดยอมตัวให้อยู่ในความควบคุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจเพื่อผู้คดี

จากคำว่า 'มอบตัว' ในบทสนทนาที่ยกมานี้ จึงเป็นคำบังคับที่การปราบปรามยาเสพติดได้อย่างชัดเจน ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงการเกลี้ยกล่อมให้ผู้กระทำผิดยอมให้เจ้าหน้าที่ควบคุมตัวเพื่อดำเนินคดีในขั้นต่อไป

2.5.2 คำ/ประโยคบ่งชี้การลำเลียงยาเสพติด หมายถึง คำหรือประโยคที่ใช้ในการสื่อสารเพื่อการวางแผนและหรือการลงมือปฏิบัติการลำเลียงยาเสพติดของผู้ค้ายาเสพติด ดังจะเห็นได้จากตอนที่พันตำรวจเอกโพธิ์พงษ์ภูผาตีพิมพ์เรื่องการลำเลียงยาเสพติด ความว่า

...“ชนเข้ามาได้อย่างไร”

“เข้าทางเส้นทางธรรมชาติบ้านผาดาวครึ่งพ่อเลี้ยง”

“พวกที่ฐานไม่รู้เลยหรือ” คิ้วเข้มเหนือดวงตาคมดูขมวดด้วยความสงสัย จะเป็นไปได้อย่างไรที่ฝ่ายนั้นจะไม่รู้ ในเมื่อคราวก่อนที่ลาดตระเวนยังมีการปะทะกัน แท้ ๆ...

“เราเข้าทางเส้นทางใหม่ เดินเข้ามาในป่าที่ไม่ได้เป็นทางเดินมาก่อน ค่อนข้างลำบาก ใช้เวลาห้าวันกว่าจะข้ามมาได้ ทำให้หลบจากพวกลาดตระเวนได้ครึ่งพ่อเลี้ยง แล้วอีกอย่าง...”...

“ทางสะดวก” ชายหนุ่มกระตุ้ยยิ้มเหี้ยม

“ครึ่ง ทางสะดวก แต่ก็ยังมีการจัดชุดลาดตระเวนกันอยู่ มันคงได้กลิ่นเรา”

“ก็กลบกลิ่นเสียสิ”

“วิธีที่จะกลบกลิ่นให้ดีที่สุด นอกจากลบร่องรอยของเราเองแล้ว การเบี่ยงเบนความสนใจก็เป็นอีกวิธีที่ดีเช่นกันนะครึ่งพ่อเลี้ยง”

(กรรมภา, 2559, น. 207)

จากประโยคในบทสนทนาที่ว่า ‘เข้าทางเส้นทางธรรมชาติบ้านผาดาวครึ่งพ่อเลี้ยง’ และ ‘เราเข้าทางเส้นทางใหม่ เดินเข้ามาในป่าที่ไม่ได้เป็นทางเดินมาก่อน ค่อนข้างลำบาก ใช้เวลาห้าวันกว่าจะข้ามมาได้’ ประโยคเหล่านี้สะท้อนให้เห็นถึงเส้นทางที่ใช้ลำเลียงยาเสพติดเป็นเส้นทางธรรมชาติที่พบขึ้นใหม่ ซึ่งมีความยากลำบากจึงใช้ระยะเวลาในการเดินทางนานเพื่อหลบหนีจากการลาดตระเวนของเจ้าหน้าที่ นอกจากนี้ยังพบประโยคที่บ่งชี้การวางแผนลำเลียงยาเสพติด คือ ‘ก็กลบกลิ่นเสียสิ’ และ ‘วิธีที่จะกลบกลิ่นให้ดีที่สุด นอกจากลบร่องรอยของเราเองแล้ว การเบี่ยงเบนความสนใจก็เป็นอีกวิธีที่ดีเช่นกันนะครึ่งพ่อเลี้ยง’ จากประโยคเหล่านี้สะท้อนให้เห็นถึงการวางแผนตบตาเจ้าหน้าที่ชุดลาดตระเวน โดยการลบร่องรอยยาเสพติดและใช้วิธีเบี่ยงเบนความสนใจของเจ้าหน้าที่ เพื่อให้ลำเลียงยาเสพติดได้สำเร็จ

นอกจากนี้ยังพบคำ/ประโยคบ่งชี้การลำเลียงยาเสพติดในตอนที่ เศรษฐ์วัฒน์ในคราบพ่อเลี้ยงภูผาวางแผนลำเลียงยาเสพติด ความว่า

...“ถ้าขอลงไปพื้นราบตอนนี้ป่าจะยาก” พ่อเลี้ยงเจ้าของไร่น้ำหน้าเคียด “มีคน ของมูลนิธิขึ้นมาจัดกิจกรรมที่หมู่บ้าน พวกที่ฐานคงตั้งด่านตรวจเข้มพอสมควร”

“ใส่ไปกับรถขนใบชาน่าจะได้นะครับ”

“ไม่ได้หรอก” คนเป็นนายสายหน้า “มุกเดิม ๆ ใครก็รู้กันทั้งนั้น”

“แล้วจะเอาอย่างไรต่อดีครับ”

“คงต้องปล่อยให้พ้นวันที่พวกเจ้าหน้าที่มาจัดงาน”

“เสียเวลาหลายวันนะครับ”

“ถ้าอย่างนั้นก็สร้างสถานการณืขึ้นมาสิ หมู่บ้านนี้มันไม่ปลอดภัยอีกแล้ว”

(กรรณิกา, 2559, น. 210)

จากประโยคในบทสนทนาที่ว่า ‘ใส่ไปกับรถขนใบชาน่าจะได้นะครับ’ สะท้อนให้เห็นถึงการวางแผนลำเลียงยาเสพติดโดยใช้วิธีนำยาเสพติดปะปนไปกับรถบรรทุกใบชา เพื่อตบตาเจ้าหน้าที่ ส่วนประโยคที่ว่า ‘คงต้องปล่อยให้พ้นวันที่พวกเจ้าหน้าที่มาจัดงาน’ สะท้อนให้เห็นถึงการวางแผนกำหนดวันที่ใช้ลำเลียงยาเสพติด และประโยคที่ว่า ‘ถ้าอย่างนั้นก็สร้างสถานการณืขึ้นมาสิ’ สะท้อนให้เห็นถึงการวางแผนสร้างสถานการณ์ความวุ่นวายในหมู่บ้าน เมื่อเกิดความวุ่นวายขึ้นก็จะเบี่ยงเบนความสนใจของเจ้าหน้าที่ได้ ทำให้สามารถลำเลียงยาเสพติดได้สำเร็จ

จากประเด็นการศึกษาที่เกี่ยวกับกลวิธีการนำเสนอปัญหา ยาเสพติดผ่าน บทสนทนา จะเห็นได้ว่าในเรื่อง พรายแสนดาว มีการใช้คำ/ประโยคบ่งชี้การปราบปรามยาเสพติด เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงการวางแผนปราบปรามผู้ค้ายาเสพติด และสะท้อนให้เห็นถึงการเกลี้ยกล่อม ผู้กระทำผิดเพื่อให้เจ้าหน้าที่ควบคุมตัว คำ/ประโยคบ่งชี้การลำเลียงยาเสพติด เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงเส้นทางที่ใช้ลำเลียงยาเสพติด สะท้อนให้เห็นถึงการวางแผนตบตาเจ้าหน้าที่ สร้างสถานการณ์ ความวุ่นวายเพื่อให้ลำเลียงยาเสพติดได้สำเร็จ และสะท้อนให้เห็นถึงการวางแผนกำหนดวันที่ใช้ ลำเลียงยาเสพติด

พราวเวหา

1. เนื้อเรื่องย่อ พราวเวหา

นับดาว อินระวงศ์ รองอัยการจังหวัดเชียงราย ถูกลักพาตัวไปกักขังห้องเหี่ยวและทำร้ายร่างกาย เพราะความแค้นส่วนตัวของพันเอกเปาเตี๊ยะตง ผู้นำชนกลุ่มน้อยของพม่าและยังเป็นราชายาเสพติดรายใหญ่ระดับโลก นับดาวคือพนักงานอัยการที่สั่งฟ้อง พงศกร ลูกชายของเปาเตี๊ยะตงในคดีข่มขืนกระทำชำเรา ทำให้พงศกรได้รับโทษจำคุกหกปี ระหว่างที่ถูกกักขังอยู่ที่หมู่บ้านซึ่งเป็นที่ตั้งโรงงานผลิตยาเสพติดของเปาเตี๊ยะตง นับดาวได้รับความช่วยเหลือจากลือเซ ลูกน้องของเปาเตี๊ยะตง โดยที่นับดาวไม่รู้ว่ ลือเซ คือ พันตรีเวหา อัศววัฒน์ นายทหารสังกัดกรมรบพิเศษที่ 5 ปลอมตัวมาสืบราชการลับ เวหาใช้เวลาทำงานกับเปาเตี๊ยะตงเกือบปีเพื่อพิสูจน์ตัวเองและทำให้เปาเตี๊ยะตงไวใจ

เปาเตี๊ยะตงเมาจนขาดสติลงมือทำร้ายร่างกายนับดาวอย่างรุนแรง ทำให้เวหาตัดสินใจที่จะพานับดาวหนีแม้จะต้องล้มเลิกภารกิจที่ทำมาทั้งหมดก็ตาม ขณะที่กำลังจะหลบหนีกลุ่มผลิตยาเสพติดที่มีผลประโยชน์ขัดกับเปาเตี๊ยะตงบุกเข้าโจมตีหมู่บ้านพอดี เวหาจึงใช้โอกาสนี้พานับดาวหนีโดยที่ไม่ต้องล้มเลิกภารกิจของตนเอง เวหาตั้งใจพานับดาวไปส่งที่ชายแดนประเทศไทยและกลับเข้ามาที่โรงงานผลิตยาเสพติดอีกครั้ง จากการช่วยเหลือและเสี่ยงความเป็นความตายมาด้วยกันทำให้เวหาและนับดาวเริ่มมีความรู้สึกที่ดีต่อกันโดยที่ทั้งสองไม่รู้ตัว ระหว่างการหลบหนีนับดาวเล่าเรื่องคดีของพงศกรและเรื่องที่น่าทึ่งซึ่งเป็นแม่ของเธอถูกข่มขืนจนตั้งครรภ์ให้เวหาฟัง นับดาวพยายามหว่านล้อมให้เวหาเปลี่ยนใจกลับไปทำอาชีพสุจริตเนื่องจากเธอคิดว่าเขาคือลูกน้องของเปาเตี๊ยะตง เมื่อส่งนับดาวกลับสู่ประเทศไทยได้สำเร็จเวหาจึงกลับไปโรงงานผลิตยาเสพติดของเปาเตี๊ยะตงอีกครั้ง ส่วนนับดาวหลังจากรักษาตัวจนหายก็กลับไปทำหน้าที่อัยการตามปกติ

นักข่าวรายงานข่าวการจับกุมขบวนการนำเข้ายาเสพติด ซึ่งมีคนร้ายถูกวิสามัญฆาตกรรม นับดาวจำได้ว่าคนร้ายที่ถูกวิสามัญฆาตกรรมคือลือเซ เธอจึงไปที่สถานีตำรวจเพื่อสอบถามให้แน่ใจ ขณะที่รอเจ้าหน้าที่ตำรวจเธอบังเอิญเห็นรถต้องสงสัยจอดรอรับชายคนหนึ่งซึ่งมีรูปร่างคล้ายกับลือเซ เธอจึงแอบขับรถตามไป แต่คนบนรถรู้ตัวและได้พาตัวเธอไปที่เซฟเฮาส์หลังหนึ่ง นับดาวพบว่าลือเซยังมีชีวิต เธอขุนงกับเรื่องที่เกิดขึ้น เวหาจึงบอกความจริงกับนับดาวเรื่องที่เขาปลอมตัวเป็นลือเซเข้าไปทำงานกับเปาเตี๊ยะตงเพื่อสืบราชการลับ และที่ต้องวิสามัญฆาตกรรมลือเซก็เพื่อให้เปาเตี๊ยะตงเข้าใจว่าลือเซเสียชีวิตไปแล้ว เมื่อกลับมาใช้ชีวิตตามปกติเวหาไปพบนับดาวที่บ้านและทานข้าวกับครอบครัวเธอบ่อยครั้ง ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างเวหากับนับดาวก็ค่อย ๆ พัฒนาขึ้น

เวหนำกำลังทหารชุดปฏิบัติการเฉพาะกิจบุกเข้าทำลายโรงงานผลิตยาเสพติดของ เปาเซี่ยเตง โรงงานถูกระเบิดราบเป็นหน้ากลอง และกองกำลังชนกลุ่มน้อยบาดเจ็บล้มตายเป็นจำนวนมาก ส่วนเปาเซี่ยเตงหนีไปได้

สามเดือนต่อมา...เวหาพานับดาวไปพบกับท่านผู้หญิงคณางค์ แม่บุญธรรมของเขา เพื่อบอกเรื่องความสัมพันธ์ของทั้งคู่ ทางด้านเปาเซี่ยเตงก็ฟื้นฟูหมู่บ้านและโรงงานผลิตยาเสพติดขึ้นมาใหม่ ขณะเดียวกันเปาเซี่ยเตงก็ไม่ลืมที่จะส่งลูกน้องมาสืบเรื่องของนับดาว และได้รู้ความจริงว่าเวหาคือสื่อเซที่ปลอมตัวเข้าไปสืบราชการลับและยังได้ช่วยนับดาวหนีออกมา เปาเซี่ยเตงยิ่งรู้สึกโกรธแค้นเวหาและนับดาวเป็นอย่างมาก

ท่านผู้หญิงคณางค์พร้อมด้วยพานิดาบุตรสาวแท้ ๆ ของท่านผู้หญิงและเป็นพี่สาวบุญธรรมของเวหา เดินทางมาที่บ้านของนับดาวเพื่อสួขอเธอกับผู้ใหญ่ แต่เมื่อมาถึงกลับต้องพบกับเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิด เปาเซี่ยเตงพร้อมด้วยลูกน้องจับตัวนภาแม่ของนับดาวเป็นตัวประกัน นับดาวขอเปลี่ยนตัวกับแม่ของเธอ เปาเซี่ยเตงจึงจับนับดาวและพานิดาเป็นตัวประกันแทนเขา ให้นับดาวมาพบที่บริเวณชายแดนตามเวลานัดหมายและย้าให้เวหามาเพียงคนเดียว เพราะต้องการแก้แค้นเวหากับนับดาว

เวหาโทรขอความช่วยเหลือจากผู้บังคับบัญชาและตัดสินใจที่จะจัดการเรื่องนี้ด้วยวิธีของทหาร และต้องเป็นการจัดการที่เงียบที่สุดเพราะไม่อยากให้เรื่องบานปลาย เขาวางแผนชิงตัวประกันกับเพื่อนทหาร โดยมีเศรษฐวัฒน์ ปุษยะ และมาวินคอยเป็นกำลังเสริม เวหามาพบเปาเซี่ยเตงตามเวลานัดหมาย เปาเซี่ยเตงให้เวหาเลือกตัวประกันได้หนึ่งคน พานิดาคิดว่าเวหาต้องเลือกนับดาว เพราะตั้งแต่เด็กจนโตเธอมักจะถูกเหยียดหยามเวหาและพี่น้องคนอื่น ๆ ที่เป็นบุตรบุญธรรมเช่นเดียวกับเขา แต่เวหากลับเลือกพานิดาจึงทำให้เธอรู้สึกแปลกใจ เวหาวางแผนให้ปุษยะพาตัวพงศกรออกจากเรือนนอนกลางดึกเพื่อมาพูดคุยโทรศัพท์กับเปาเซี่ยเตง และใช้พงศกรเป็นเครื่องมือต่อรองเพื่อแลกเปลี่ยนตัวประกันกับนับดาว ขณะที่กำลังเจรจาต่อรองกับเปาเซี่ยเตง เกษมสานดีสามีของพานิดาได้พานภาแม่ของนับดาวมายังจุดนัดหมาย นภาเห็นหน้าเปาเซี่ยเตงชัดเจน เธอจำได้ทันทีว่าเขาคือคนที่ข่มขืนเธอจนเธอตั้งครรภ์ เปาเซี่ยเตงได้รู้ความจริงว่านับดาวคือลูกสาวของตน เขาถึงกับตั้งสติไม่ถูก เวหาจึงใช้จิ้งหะมีเอ่ยรหัสลับที่วางแผนไว้ เมื่อสิ้นเสียงรหัสลับ พลแม่นปืนก็ปลิดชีพเปาเซี่ยเตงและลูกน้องทันที แต่ก่อนที่ร่างคนร้ายคนหนึ่งจะทรุดลง นิ้วที่คาอยู่ตรงโกป็นขยับกดลั่นไกออกมาโดยไม่ตั้งใจ ทำให้เวหาถูกกระสุนปืนได้รับบาดเจ็บ

เวหารักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลโดยมีพานิดาคอยเฝ้า เมื่อเวหาฟื้นขึ้นมาพานิดาได้ขอบคุณที่เวหาช่วยชีวิตเธอไว้ นับดาวมาเยี่ยมเวหาที่โรงพยาบาล เขาจึงได้ปรับความเข้าใจกับ

นับดาวเรื่องที่เขาเลือกช่วยพานิดาก่อนรวมทั้งขอเธอแต่งงาน เมื่อเวหาหายดีแล้วเขาและนับดาวจึงได้แต่งงานกันในที่สุด

2. กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติด

2.1 กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านโครงเรื่อง

จากการศึกษาพบว่าโครงเรื่องของนวนิยายเรื่อง พราวเวหา มีการวางโครงเรื่องดังนี้

2.1.1 การเปิดเรื่อง จากการศึกษพบว่ามีการเปิดเรื่องด้วยบทสนทนา การสืบพยานในคดีนำเข้ายาเสพติด ซึ่งตัวละครเอกฝ่ายหญิงทำหน้าที่เป็นอัยการฝ่ายโจทก์การสนทนาแสดงให้เห็นว่าพนัส ซึ่งเป็นจำเลยผู้ขึ้นให้การเป็นพยานในคดีนำเข้ายาเสพติดให้การปฏิเสธว่าเขาไม่ทราบว่าพ่อเลี้ยงภูมาผู้เป็นนายจ้างเกี่ยวข้องกับขบวนการค้ายาเสพติด เขาเป็นเพียงผู้จัดการไรชา ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องใด ๆ กับกิจการที่ผิดกฎหมายของพ่อเลี้ยงภูมาเลยแม้แต่อย่างเดียว แม้ว่าพยานฝ่ายโจทก์ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจปราบปรามยาเสพติด ชูดจับกุมให้การยืนยันว่าขณะเข้าทำการจับกุมในคดีนี้ พนัสอยู่ในเหตุการณ์ด้วย แต่พนัสก็ยังให้การปฏิเสธซึ่งนับดาวก็รู้อยู่แก่ใจว่าเขาโกหก จึงต้องหาวิธีทำให้ศาลรู้เช่นเดียวกับเธอเพื่อให้พนัสถูกลงโทษตามกฎหมาย การเปิดเรื่องด้วยบทสนทนานี้ทำให้ผู้อ่านเกิดความอยากรู้อยากเห็นว่าตัวละครเอกฝ่ายหญิงจะแก้ปัญหอย่างไร ดังความว่า

...“หมดคำถามครับท่าน” นายความวัยกลางคนหันไปบอกกล่าวแก่คณะผู้พิพากษาพร้อมค้อมศีรษะลงเล็กน้อย

“ท่านอัยการจะถามคำถามไหมครับ” ผู้พิพากษาเจ้าของสำนวนกล่าวถามอัยการฝ่ายโจทก์

“ถามค่ะ” นับดาวลุกขึ้นค้อมศีรษะทำความเคารพศาลแล้วมองตรงไปยังเป้าหมายของเธอในวันนี้ จำเลยในคดีนำเข้ายาเสพติดให้โทษประเภทที่หนึ่งเพื่อจำหน่ายมีระวางโทษถึงประหารชีวิต

“เมื่อนี้พยานให้การต่อศาลว่า พยานไม่เคยทราบว่าพ่อเลี้ยงภูมา ผู้เป็นนายจ้างของพยานเกี่ยวข้องกับขบวนการค้ายาเสพติด ใช่หรือไม่คะ” อัยการสาวยิงคำถามแรกใส่จำเลยผู้ขึ้นให้การเป็นพยานในวันนี้

“ใช่ครับ” นายพนัสตอบอย่างหนักแน่น ซึ่งเป็นคำตอบที่นับดาวคาดไว้อยู่แล้ว

“เมื่อนี้พยานให้การตอบคำถามนายจำเลยว่า ตนเองเป็นเพียงผู้จัดการไรชาดูแลเรื่องกิจการงานต่าง ๆ ภายในไรซ์ของพ่อเลี้ยงภูมา พยานไม่มีส่วนเกี่ยวข้องใด ๆ กับ

กิจการที่ผิดกฎหมายของพ่อเลี้ยงเลยแม้แต่อย่างเดียว” เธอทวนคำให้การที่พยานว่าไว้ ตอนทนายจำเลยซักถาม

“ใช่ครับ”

“แต่พยานฝ่ายโจทก์ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ ปต. ชูดจับกุมยืนยันว่าขณะเข้าทำการจับกุมในคดีนี้ พยานอยู่ในเหตุการณ์นำเข้าเมทแอมเฟตามีนจำนวนห้าแสนเม็ดและเฮโรอีนจำนวนสามร้อยกิโลกรัม ผ่านเข้ามาทางชายแดนสุราษฎร์ธานีด้วย”

“ใช่ ผมอยู่ในเหตุการณ์ แต่ผมไม่รู้ว่าจะมีการนำเข้ายา ผมแค่ขับรถไปส่งเจ้านายของผม นายให้ขับไปไหนผมก็ต้องทำตามคำสั่ง”

นับดาวรู้อยู่แก่ใจว่าเขาโกหก แต่ปัญหาคือ จะทำอย่างไรให้ศาลรู้อย่างที่เธอรู้

(ลัลลิลลิล, 2559, น. 7-8)

ดังนั้น จากเหตุการณ์ในช่วงเปิดเรื่องที่ยกมาจึงเป็นการเปิดตัวละครเอกฝ่ายหญิง ซึ่งจะเห็นได้ว่าการเปิดเรื่องมีการนำเสนอปัญหาเสพติด สะท้อนให้เห็นว่าตัวละครเอกฝ่ายหญิงมีความเกี่ยวข้องกับปัญหาเสพติดในมุมมองของผู้ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการแก้ไขปัญหาเสพติด รวมทั้งยังสะท้อนให้เห็นว่าผู้ที่กระทำผิดเกี่ยวกับการนำเข้ายาเสพติดสุราษฎร์ธานีมีระวางโทษสูงถึงประหารชีวิต

2.1.2 การดำเนินเรื่อง จากการศึกษาพบว่านวนิยายเรื่อง พระราเวหา มีลักษณะการดำเนินเรื่องไปตามลำดับเวลา โดยมีการสร้างปมความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับตัวละครเพื่อใช้ในการดำเนินเรื่องเพียงปมเดียวเท่านั้น ดังจะอธิบายต่อไปนี้

ตัวละครขัดแย้งกับตัวละคร จากการศึกษาพบว่า เวหา ตัวละครเอกฝ่ายชาย ซึ่งเป็นทหารสายลับขัดแย้งกับเปาะเซี่ยะตง ราชายาเสพติด เนื่องจากเวหาปลอมตัวเป็นสื่อเซเพื่อเข้าไปสืบราชการลับที่โรงงานยาเสพติดของเปาะเซี่ยะตง และยังช่วยพานับดาวหลบหนี รวมทั้งเวหายังได้นำกำลังทหารบุกทำลายโรงงานผลิตยาเสพติดของเปาะเซี่ยะตงด้วย เปาะเซี่ยะตงโกรธแค้นที่ถูกเวหาหลอก เขาจับนับดาวผู้หญิงที่เวหารักพร้อมด้วยพานิดา พี่สาวบุญธรรมของเวหาเป็นตัวประกัน เพราะต้องการทำให้เวหาเจ็บปวดเพื่อแก้แค้นเรื่องที่เวหาปลอมตัวเป็นสื่อเซ และยังช่วยพานับดาวหลบหนี รวมทั้งเรื่องที่เวหานำกำลังทหารบุกทำลายโรงงานผลิตยาเสพติดของเขาด้วย ดังความว่า

...“ยังจำชื่อนายเก่าของนายได้รึลือเซ” เปาเซี่ยะตงแสดยะยิ้ม แต่ไม่มีใครเห็น รอยยิ้มมากลัวของเขาเพราะหน้ากากบังไว้

“อ้อ ไม่สิ คงต้องเรียกว่า พันตรีเวหา อัศวิน” เขาเรียกชื่อของเวหาเป็น ภาษาไทยได้ชัดเจน

“ลือเซหมั่นต้มเขาเสียเปื่อย เขาไม่ได้ถูกคิดเฉลียวใจเลยว่าลือเซจะเป็น ทหารไทยปลอมตัวมา

“ปล่อยพวกผู้หญิงไป คนที่แค้นที่สุดคือฉันไม่ใช่เธอ เธอตัวฉันไปสิ” เวหา ต่อรอง

“ถ้าแกอยากเห็นหน้าเมียแกเป็นครั้งสุดท้าย คินนี่สิ่หุ่มเจอกันที่ชายแดน จุดที่แก ใช้เป็นทางหลบหนีเข้าประเทศหลังถล่มโรงงานของฉันนั่นแหละ” เปาเซี่ยะตงหันมาบอก เวหา

มาราวนี้เป้าหมายของเขาไม่ใช่เพียงนับดาวคนเดียว แต่จะต้องแก้แค้นที่ “ลือเซหมั่นกล้ากระตุกหนวดเลือดด้วย โทษทัณฑ์ของมันครั้งนี้ จะต้องทำให้มันเจ็บปวดไป ตลอดชีวิต

“อ้อ มาคนเดียวนะลือเซ ถ้าฉันเห็นว่าแกพาใครมาด้วย นังสองคนนี่...” เปาเซี่ยะตง ทำท่าเป่าลมมองนับดาวและทำเสียงประกอบด้วยท่าที่ยียวน

เวหากำหมัดแน่น มองเปาเซี่ยะตงด้วยแวตาคะเอียดแค้น

(ลัลลิลลิล, 2559, น. 391-395)

จากข้อความข้างต้น แสดงให้เห็นว่าเปาเซี่ยะตงจับนับดาวและพานิดา เป็นตัวประกัน เพราะต้องการแก้แค้นเรื่องที่เวหา เป็นการสะท้อนให้เห็นถึงผลกระทบ จากการปราบปรามยาเสพติด โดยชี้ให้เห็นว่าในการปราบปรามยาเสพติดนั้น หากไม่สามารถ จับกุมผู้กระทำผิดมาลงโทษได้สำเร็จ พวกเขาอาจสร้างปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อผู้ที่เกี่ยวข้องกับ ผู้ปราบปรามยาเสพติด เช่น ครอบครัว คนรัก อาจถูกลักพาตัว ถูกทำร้ายร่างกาย จนถึงฆาตกรรม

ดังนั้น จากข้อความที่ยกมาข้างต้นที่เกี่ยวกับการสร้างปมขัดแย้ง ในการดำเนินเรื่องของนวนิยายเรื่อง พร้าวเวหา จะเห็นได้ว่าผู้แต่งได้ใช้กลวิธีการสร้างปมขัดแย้ง ในการดำเนินเรื่องคือตัวละครขัดแย้งกับตัวละคร สะท้อนให้เห็นถึงผลกระทบจากการปราบปราม ยาเสพติด

2.1.3 จุดสุดยอดของเรื่อง จากการศึกษาพบว่านวนิยายเรื่อง พร้าวเวหา ผลปรากฏว่าไม่พบกลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านจุดสุดยอดของเรื่อง

2.1.4 การปิดเรื่อง จากการศึกษาพบว่านวนิยายเรื่อง พร้าวเวหา ผลปรากฏว่าไม่พบกลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติด

ดังนั้น จากการศึกษากลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านโครงเรื่องของนวนิยายเรื่อง พร้าวเวหา พบว่าการเปิดเรื่องสะท้อนให้เห็นว่าตัวละครเอกฝ่ายหญิงมีความเกี่ยวข้องกับปัญหาเสพติดในมุมมองของผู้ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการแก้ไขปัญหาเสพติด รวมทั้งยังสะท้อนให้เห็นว่าผู้ที่กระทำผิดเกี่ยวกับการนำเข้ายาเสพติดสู่ราชอาณาจักรไทยมีระวางโทษสูงถึงประหารชีวิต การดำเนินเรื่องมีการสร้างปมขัดแย้งที่สะท้อนให้เห็นถึงผลกระทบจากการปราบปรามยาเสพติดที่มีต่อผู้ที่เกี่ยวข้องกับผู้ที่ทำหน้าที่ปราบปรามยาเสพติด

2.2 กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านแนวคิด

จากการศึกษาพบว่านวนิยายเรื่อง พร้าวเวหา มีแนวคิดหลักเกี่ยวกับการรู้จักบทบาทหน้าที่ของตนเอง เพื่อทำให้งานประสบความสำเร็จ ดังเห็นได้จาก

นับดาว ตัวละครเอกฝ่ายหญิง มีอาชีพเป็นพนักงานอัยการ ซึ่งเป็นส่วนสำคัญในกระบวนการยุติธรรม นับดาว คือพนักงานอัยการที่ส่งฟ้องพงศกร ลูกชายของเปาเซียะตง ในคดีข่มขืนกระทำชำเรา ระวังทำคดี เปาเซียะตงได้ส่งลูกน้องมาข่มขืนนับดาวโดยหวังให้เธอเปลี่ยนคำฟ้องเพื่อช่วยลูกชายของเขา แต่นับดาวยังคงมีความมุ่งมั่นต่อหน้าที่ของตนเองโดยไม่หวาดกลัวภัยอันตรายที่อาจเกิดกับตัวเอง เธอส่งฟ้องพงศกรตามหลักฐานที่มี ผลปรากฏว่าพงศกรได้รับโทษจำคุก และในการแก้ไขปัญหายาเสพติด นับดาว เป็นผู้ที่สะท้อนให้เห็นถึงแนวทางการแก้ปัญหายาเสพติดโดยใช้วิธีที่ถูกต้องตามกฎหมาย เป็นไปตามกระบวนการยุติธรรม

นอกจากนี้ เวหา ยังเป็นอีกตัวละครหนึ่งที่รู้จักบทบาทหน้าที่ตนเอง เวหามีอาชีพเป็นทหารสายลับ ซึ่งเป็นงานที่ไม่ได้อยู่ในกรอบของกฎหมายเสียทีเดียว บางครั้งต้องทำผิดระเบียบ ทำลัดขั้นตอน หรือแม้กระทั่งทำผิดกฎหมาย เพื่อให้ได้ตัวผู้กระทำผิดมาพิจารณาโทษ ดังเห็นได้จากตอนที่เวหาปลอมตัวเป็นสื่อเพื่อเข้าไปสืบราชการลับ ทำให้ตัวเขาเองต้องกลายเป็นหนึ่งในแรงงานที่ช่วยเปาเซียะตงผลิตยาเสพติด เวหาได้ช่วยเหลือนับดาวให้รอดพ้นจากการถูกกักขังหน่วงเหนี่ยว และทำร้ายร่างกายโดยเปาเซียะตง เมื่อเขาพานับดาวมาส่งยังชายแดนไทยแล้ว เขาได้กลับไปทำหน้าที่ของตนในการสืบราชการลับจนเสร็จสิ้น

จากเหตุการณ์ที่กล่าวในข้างต้น จะเห็นได้ว่าตัวละครเอกฝ่ายชายซึ่งเป็นทหารสายลับ ด้วยหน้าที่เขาจึงต้องกระทำผิดกฎหมายโดยการผลิตยาเสพติด จนกลายเป็นเสมือนอาชญากรเสียเอง เพื่อให้ได้ข้อมูลหรือตัวผู้กระทำผิดมาลงโทษ

ในส่วนของแนวคิดตรง คือ ความรู้สึกด้อยค่าในตนเองของตัวละครเอกฝ่ายชายที่เกิดจากการดูถูกเหยียดหยามของผู้ที่มีทิวและไม่เปิดใจยอมรับในตัวเขา

สรุปได้ว่านวนิยายเรื่อง พราวเวหา มีแนวคิดที่สะท้อนให้เห็นแนวทางการแก้ไขปัญหายาเสพติดที่แตกต่างกัน ไม่ว่าจะเป็นการแก้ไขปัญหายาเสพติดโดยใช้วิธีที่ถูกต้องตามกฎหมาย และการแก้ไขปัญหายาเสพติดโดยการแฝงตัวเข้าไปในกลุ่มผู้กระทำผิด และร่วมกระทำผิดกฎหมายจนกลายเป็นเสมือนอาชญากรเสียเอง เพื่อให้ได้ข้อมูลหรือตัวผู้กระทำผิดมาลงโทษโดยสอดแทรกในแนวคิดหลักที่เกี่ยวกับการรู้จักบทบาทหน้าที่ของตนเอง

2.3 กลวิธีการนำเสนอปัญหายาเสพติดผ่านตัวละคร

จากการศึกษานวนิยายเรื่อง พราวเวหา พบว่ากลวิธีการนำเสนอปัญหายาเสพติดผ่านตัวละครนั้น มีตัวละครที่เป็นเครื่องมือในการนำเสนอปัญหายาเสพติดจำแนกตามความสำคัญของบทบาทที่ปรากฏในเรื่องดังนี้ ตัวละครเอก และตัวละครประกอบ ซึ่งจะยกตัวอย่างอธิบายประกอบเฉพาะตัวละครที่นำเสนอปัญหายาเสพติดเท่านั้น

2.3.1 ตัวละครเอก

จากการศึกษานวนิยายเรื่อง พราวเวหา พบว่าตัวละครเอกที่มีความสำคัญในการดำเนินเรื่องและสะท้อนให้เห็นถึงปัญหายาเสพติด คือ ตัวละครเอกฝ่ายชายที่มีชื่อว่า เวหา เป็นตัวละครที่นำเสนอปัญหายาเสพติดในมุมมองของผู้ปราบปราม เวหาปลอมตัวเป็นสื่อและทำงานกับเปาเซี่ยะตงเพื่อสืบราชการลับ เวหาได้รับมอบหมายให้เป็นผู้บังคับหน่วยเฉพาะกิจในปฏิบัติการทำลายโรงงานผลิตยาเสพติดของเปาเซี่ยะตง เนื่องจากเวหาแฝงตัวเป็นลูกน้องของเปาเซี่ยะตงอยู่หนึ่งปีเต็ม เขาจึงมีความชำนาญเส้นทางและรู้ข้อมูลทุกอย่างในโรงงานผลิตยาเสพติด ดังความว่า

...“ผมขอบคุณทุกคนที่มาร่วมตัวกันตั้งหน่วยเฉพาะกิจได้อย่างรวดเร็ว ปฏิบัติการครั้งนี้เราจะใช้กำลังพลสองชุด ชุดละสิบสองคน เป้าหมายของเราคือ โรงงานผลิตยาเสพติดของพันเอกเปาเซี่ยะตง” ท่านนายพลกล่าวเปิดประชุม แล้วหันไปทาง พันตรี เวหา อัศววัฒน์ ผู้ซึ่งได้รับมอบหมายเป็นผู้บังคับหน่วยเฉพาะกิจนี้

“เดี๋ยวผมจะให้ผู้กองเวหาสรุปรายงานจากการเข้าแฝงตัวที่นั่นเป็นระยะเวลาหนึ่งปี เขาได้ข้อมูลอะไรมาหลายอย่างเกี่ยวข้องกับความมั่นคงของประเทศเราโดยตรง เรื่องนี้จึงรอช้าไม่ได้แล้วจริง ๆ เชิญผู้กอง

“ขอบคุณครับท่าน” เวหาค้อมศีรษะรับหน้าที่ต่อไป

เขาลุกขึ้นเดินไปที่กระดานกลางห้อง มีกระดาษแผ่นที่และแผ่นผั่ง แสดงความเชื่อมโยงเครือข่ายผู้ค้ายาเสพติดปะไว้ ด้านข้างมีจอฉายสไลด์ แสดงข้อมูลและรูปถ่ายที่เวหารรวบรวมมาได้ทั้งหมดจากการแฝงตัวเป็นลูกน้องของเปาเสี่ยะตงอยู่หนึ่งปีเต็ม

(ลัลล์ลิลล, 2559, น. 231)

จากข้อความข้างต้น แสดงให้เห็นถึงการวางแผนปราบปรามยาเสพติดของเจ้าหน้าที่ โดยเวหาได้ปลอมตัวเป็นสื่อเพื่อเข้าไปสืบราชการลับ เป็นการสะท้อนให้เห็นว่ามุมมองของผู้ปราบปรามนั้นย่อมมีความเสี่ยงต่อชีวิต เพราะต้องแฝงตัวอยู่กับผู้กระทำผิด หากความลับถูกเปิดเผย อาจก่อให้เกิดอันตรายถึงชีวิตได้

นอกจากนี้ยังพบว่า นับดาว เป็นตัวละครเอกฝ่ายหญิงที่มีความสำคัญในการดำเนินเรื่องและสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาเสพติดในมุมมองของผู้ที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขปัญหายาเสพติด ดังความว่า

...สำนวนการสอบสวนคดีนี้ เบื้องต้นทางตำรวจส่งมาให้ดู เธอพบว่ายังมีช่องโหว่คือรูปถ่ายของพนัสในวันที่มีการเจรจาซื้อขายยาเสพติด เห็นตัวพนัสไม่ได้ชัดเจน แม้ตำรวจชุดจับกุมจะให้การยืนยันแต่พนัสก็คงปฏิเสธเสียงแข็งว่าไม่ใช่

ส่วนวันนำเข้ายานั้นมีรูปถ่ายพนัสชัดเจน เธอเดาว่าพนัสน่าจะอ้างว่าตามไปกับภรรยาโดยไม่รู้ว่าจะไปทำอะไร นับดาวจึงต้องลองหาหลักฐานอื่นเพื่อตรวจสอบให้แน่ใจว่าพนัสมีส่วนรู้เห็นจริงหรือไม่ เธอลองค้นประวัติผู้ต้องหา ลองเอาชื่อไปค้นในอินเทอร์เน็ตและได้พบเฟซบุ๊กของพนัสโดยบังเอิญ

โชคดีที่พนัสเปิดบางโพสต์เป็นสาธารณะไว้ ที่แรกเข้าไปไลด์ดูก็ไม่นึกว่าจะพบอะไรที่นำมาเชื่อมโยงกับคดี หรือใช้ยืนยันว่าพนัสมีส่วนรู้เห็นในกิจการผิดกฎหมายของพ่อเลี้ยงภูผาได้...จนไปสะดุดตารูปถ่ายครอบครัวในวันลอยกระทง เมื่อสองปีก่อน พนัสสวมใส่ชุดคันทา เทียบกับรูปถ่ายจากสายลับก็คือชุดเดียวกัน ดูวันที่ในสำนวนคดีของพ่อเลี้ยงภูผาแล้วเห็นว่าเป็นวันตรงกันอีก จึงจับมาเป็นหลักฐานยืนยันตัวตนว่าพนัสอยู่ในวงเจรเจานั้นจริง ๆ

นับดาวชี้ทางให้พนักงานสอบสวนลองดูหลักฐานชิ้นนี้และให้ใส่รวมมาในสำนวนด้วย พยานหลักฐานเป็นเอกสารบิกใหญ่ ทั้งศาลและทนายจำเลยอาจไม่ได้ตรวจตราทุกหน้าอย่างละเอียด จึงไม่มีใครตั้งคำถามคัดค้านพยานหลักฐานชิ้นนี้ เมื่อศาลได้ตรวจดู

บัญญัติระบุนุพยานเรียบร้อยแล้วก็เริ่มสืบพยาน นับดาวคิดว่าตัวทนายจำเลยก็น่าจะให้เห็นรูปนี้ในปีกพยานเอกสารมาก่อนแล้ว แต่อาจจะไม่ทราบว่ามีเชื่อมโยงกับคดีอย่างไร จึงไม่ได้ซักซ้อมกับพนักมาให้ได้

(ลัลลิลลิล, 2559, น. 12-13)

จากข้อความข้างต้น แสดงให้เห็นว่านับดาว เป็นตัวละครที่นำเสนอปัญหา ยาเสพติด ในมุมมองของผู้ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการแก้ไขปัญหายาเสพติด นับดาวพบว่าสำนวน การสอบสวนคดีนำเข้ายาเสพติดให้โทษประเภทที่หนึ่งเพื่อจำหน่ายที่ทางตำรวจส่งมาให้เธอยังมี ช่องโหว่ คือรูปถ่ายของพนักในวันที่มีการเจรจาซื้อขายยาเสพติดไม่ชัดเจน เธอจึงต้องหาหลักฐาน อื่นเพื่อตรวจสอบให้แน่ใจว่าพนักมีส่วนรู้เกี่ยวข้องจริง เมื่อเธอพบหลักฐานยืนยันว่าพนักมีส่วน เกี่ยวข้องกับการกระทำผิด เธอจึงแนะแนวทางให้พนักงานสอบสวนดูหลักฐานที่เธอพบและสั่งการ ให้นำหลักฐานที่พบใส่รวมมาในสำนวนด้วย เพื่อใช้เป็นพยานหลักฐานพิสูจน์ต่อศาลว่าพนักกระทำ ผิดจริง ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงอำนาจหน้าที่ของพนักงานอัยการที่จะเป็นผู้วินิจฉัยว่าพยานหลักฐาน การสอบสวนเพียงพอที่จะพิสูจน์ให้รับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยหรือไม่ว่าผู้ต้องหาเป็นผู้กระทำ ความผิดตามข้อกล่าวหา หากเห็นว่าเพียงพออัยการก็จะสั่งฟ้อง หากเห็นว่าไม่เพียงพอก็จะสั่งไม่ ฟ้อง หรือหากเห็นว่าการสอบสวนยังไม่สิ้นกระแสความก็จะสั่งให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวน เพิ่มเติมในประเด็นที่กำหนดให้จนกว่าจะเพียงพอที่จะวินิจฉัยได้ว่าสั่งฟ้องหรือไม่ฟ้อง เมื่อสั่ง ฟ้องแล้วก็จะติดตามดำเนินคดีในศาล และเมื่อศาลมีคำพิพากษาแล้วหากเห็นว่าคำพิพากษา ไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม ก็จะอุทธรณ์ฎีกาต่อไปจนถึงที่สุด (สำนักงานอัยการจังหวัดอุดรดิตถ์, ม.ป.ป.)

2.3.2 ตัวละครปรบักษ์ จากการศึกษาวิจัยเรื่อง พราวเวหา พบว่า ตัวละครปรบักษ์ที่มีความสำคัญในการดำเนินเรื่องและสะท้อนให้เห็นถึงปัญหายาเสพติด คือ เปาเซี่ยะตง เป็นตัวละครที่นำเสนอปัญหายาเสพติดในมุมมองของผู้ผลิต เปาเซี่ยะตงเป็นผู้นำ ชนกลุ่มน้อยของพม่า และมีโรงงานผลิตยาเสพติด ซึ่งยาเสพติดที่ผลิตได้มีจำนวนมหาศาลและยังมึ การปรับสูตรยาใหม่ที่รุนแรงขึ้น ทำให้ยามีฤทธิ์กระตุ้นประสาทมากกว่าเดิม ติดแล้วเลิกยาก นอกจากนี้เขายังมีธุรกิจค้าอาวุธสงครามซึ่งเชื่อมโยงกับกลุ่มแบ่งแยกดินแดนทางภาคใต้ ดังจะเห็น ได้จากตอนที่เวหาประชุมวางแผนบุกทำลายโรงงานผลิตยาเสพติดของเปาเซี่ยะตง ความว่า

...“ปีที่ผ่านมานี้ออเดอร์ยาเสพติดมีเข้ามามากขึ้น และกำลังผลิตของเปาเซี่ยะตง ก็ขยายเติบโตขึ้นเรื่อย ๆ ล่าสุดสามารถผลิตยาบ้าได้ไม่ต่ำกว่าวันละสองแสนเม็ด และช่วงหลังมาก็มีการปรับสูตรยาใหม่ นอกจากเมทแอมเฟตามีนซึ่งเป็นสารตั้งต้นแล้ว มีการผสมสารเสพติดอื่น ๆ ที่รุนแรงขึ้น ทำให้ยาามีฤทธิ์กระตุ้นประสาทมากกว่าเดิม ติดแล้วเลิกยาก และยาเสพติดใหม่พวกนี้ก็หลุดเข้ามาในประเทศของเราเป็นจำนวนมากแล้ว”

เรื่องการผลิตยา เวหาได้เข้าไปสัมผัสใกล้ชิดจึงรู้ความเคลื่อนไหว ความเปลี่ยนแปลง ทุกอย่าง เพราะตัวเขาเองก็เป็นหนึ่งในแรงงานที่ช่วยเปาเซี่ยะตงผลิตยาด้วย ยาที่อยู่ในตลาดตอนนี้ บางเม็ดก็มาจากฝีมือการผลิตของเขานั่นแหละ!

“นอกจากการผลิตยาเสพติด เมื่อไม่นานมานี้เปาเซี่ยะตงเริ่มจับธุรกิจค้าอาวุธ สงคราม ผมได้หลักฐานเชื่อมโยงว่ามีการซื้อขายกับกลุ่มแบ่งแยกดินแดนทางภาคใต้ ผ่านเครือข่ายของนายอัสมา ลอตล่าสุดที่จะซื้อขายกันเร็ว ๆ นี้ ถือว่าเป็นลอตใหญ่มาก”

ผู้ฟังมีสีหน้าเคร่งเครียดเพราะเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับความมั่นคงของประเทศโดยตรง

(ลิลลิลลิล, 2559, น. 232)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าเปาเซี่ยะตง เป็นตัวละครปรปักษ์ที่ นำเสนอปัญหายาเสพติดในมุมมองของผู้ผลิต ดังนั้นเปาเซี่ยะตงจึงเป็นบุคคลที่เป็นภัยต่อ ประเทศชาติ เพราะเมื่อยาเสพติดถูกกระจายเข้ามาในประเทศจะก่อให้เกิดปัญหาความวุ่นวาย ให้กับสังคม ไม่ว่าจะเป็นปัญหาครอบครัว อาชญากรรม หรือแม้แต่ก่อความเสียหายให้แก่อสังคัม และบ้านเมืองอย่างร้ายแรง รวมไปถึงยังเป็นบ่อนทำลายความมั่นคงของประเทศด้วย เพราะธุรกิจ ค้าอาวุธสงครามของเปาเซี่ยะตง เปรียบเสมือนท่อน้ำเลี้ยงของขบวนการแบ่งแยกดินแดน นอกจากนี้ยังสะท้อนให้เห็นว่าในมุมมองของผู้ปราบปราม เจ้าหน้าที่รัฐบางกลุ่มต้องยอมเสียสละ ตนเองแฝงตัวเข้าไปคลุกคลีกับผู้กระทำผิด และบางครั้งต้องร่วมมือกระทำผิดด้วยจนกลายเป็น เสมือนอาชญากรเสียเอง เพื่อให้ได้ข้อมูลหรือตัวผู้กระทำผิดมาลงโทษ

จากประเด็นการศึกษาที่ยกมาเกี่ยวกับกลวิธีการนำเสนอปัญหายาเสพติด ผ่านตัวละคร จะเห็นได้ว่าในเรื่อง พร้าวเวหา มีการนำตัวละครตัวละครเอก และตัวปรปักษ์มา นำเสนอปัญหายาเสพติดในมุมมองของผู้ปราบปรามที่สะท้อนให้เห็นความเสี่ยงต่อชีวิตของ เจ้าหน้าที่ผู้ปราบปรามยาเสพติด และยังสะท้อนให้เห็นถึงการแก้ไขปัญหายาเสพติดด้วยวิธีที่ไม่ ถูกต้องตามกฎหมาย มุมมองของผู้ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการแก้ไขปัญหายาเสพติดที่สะท้อนให้

เห็นถึงการแก้ไขปัญหายาเสพติดด้วยวิธีที่ถูกต้องตามกฎหมาย และมุมมองของผู้ผลิตที่สะท้อนให้เห็นว่าเป็นบุคคลที่เป็นภัยต่อประเทศชาติ ก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ในสังคม

2.4 กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านฉาก

จากการศึกษานวนิยายเรื่อง พราวเวหา พบว่ากลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านฉากนั้น ในนวนิยายเรื่องนี้มีประเด็นที่พบ คือ จากการเคลื่อนพลของผู้ปราบปรามยาเสพติด และจากการปราบปรามยาเสพติด ดังจะยกตัวอย่างประกอบดังนี้

2.4.1 ฉากการเคลื่อนพลของผู้ปราบปรามยาเสพติด ดังตอนที่เวหาและเจ้าหน้าที่ชุดปฏิบัติการเฉพาะกิจเคลื่อนพลไปยังโรงงานผลิตยาเสพติดของเปาเซี่ยะตง พวกเขาได้รับมอบหมายให้บุกทำลายโรงงานยาเสพติดของเปาเซี่ยะตงซึ่งเป็นภารกิจลับ ไม่อาจเปิดเผยตัวตนได้ พวกเขาจึงต้องอำพรางตัว และเคลื่อนพลในช่วงเวลากลางวันเพื่ออำพรางความเคลื่อนไหว รวมทั้งยานพาหนะและอาวุธยุทโธปกรณ์ที่ใช้ต้องไม่มีอะไรบ่งบอกว่าเป็นทรัพย์สินของกองทัพไทย ดังความว่า

...การเคลื่อนย้ายชุดปฏิบัติการเฉพาะกิจ กำลังพล 24 นาย เริ่มต้นขึ้นในช่วงหัวค่ำเพื่อใช้ความมืดในยามค่ำคืนอำพรางความเคลื่อนไหว การเคลื่อนพลเป็นไปอย่างเงียบเชียบและรวดเร็ว ยานพาหนะที่ใช้ไม่มีอะไรบ่งบอกว่าเป็นทรัพย์สินของกองทัพดูเผิน ๆ แล้วก็คือรถยนต์ส่วนบุคคลธรรมดาทั่วไป วิ่งทิ้งระยะห่างกันไปเพื่อไม่ให้เป็นขบวนเอิกเกริกเตะตาประชาชน

ขบวนวิ่งไปจนถึงที่หมาย แนวพรมแดนไทย-พม่า นายทหารถอดแจ็กเก็ตที่สวมใส่เพื่ออำพรางชุดดำในทึบไว้บนรถ บนตัวเหลือเพียงชุดปฏิบัติการเสื้อแขนยาวกางเกงขายาวสีดำล้วน สวมหมวก และมีผ้าไหมพรม ปิดบังใบหน้าเหลือเพียงดวงตาและสันจมูก พวกเขาทยอยลงมารับกระเป่าและอาวุธยุทโธปกรณ์ที่ขนมาในรถอีกคัน

ปฏิบัติการลับครั้งนี้ แม้แต่อาวุธก็ต้องเลือกใช้ชนิดที่ไม่บ่งบอกว่าเป็นอาวุธของกองทัพไทย อาวุธประจำกายที่แต่ละคนมีติดตัวคือปืนอาก้า AK-57 กับปืน M79 เลือกอย่างใดอย่างหนึ่งแล้วแต่ความถนัด นอกจากนี้ยังต้องช่วยกันถือปืนกลจาง (RPD24) จรวด RPG-7 จรวด M72 ปืนกล ปตอ.7.62 ไปด้วย บวกกับระเบิดสังหารของจีน ติดตัวกันไปคนละ 5-6 ลูก และกระสุนปืนที่ต้องมีเพียงพอ แบกกันไปคนละ 400 นัด ทุกอย่างต้องเผื่อเหลือเผื่อขาดเพราะจะไม่มีกำลังสนับสนุนจากแนวหลัง งานนี้ตนเป็นที่พึ่งแห่งตนเท่านั้น!

...เวลากระชั้นบีบออกเดินทางนำลูกทิม โดยการจัดแถวจะต้องมีผู้ช่วยนำอยู่ ข้างหน้าหัวหน้าชุดอีกทีหนึ่งซึ่งบุคคลนี้ต้องมีความชำนาญทาง แต่แท้จริงแล้วเวลา จัดเจนเส้นทางแบบนี้มากกว่าใครเพราะแฝงตัวอยู่เป็นปี

พวกเขาเดินเป็นแถวตอนเรียงหนึ่ง เร้นกายหายไปกับความมืด ซ้ำมเขตแดนเส้น แบ่งราชอาณาจักร ซ้ำมสันเขาแล้วลัดเลาะไปตามลำน้ำสายที่ไหลมาจากภูเขาสูงในแถบ ชายแดนพม่า

ชุดสี่ดำกลืนไปกับความมืดในป่าใหญ่ ไม่มีการส่องไฟฉาย ทหารแต่ละนายมี เพียงเทปเรืองแสงติดไว้ที่ท้ายทอย เป็นแสงเรือง ๆ ให้คนข้างหลังติดตามมาได้ถูกทาง ทุกย่างก้าวเป็นไปด้วยความระมัดระวัง เงียบเชียบที่สุด นอกจากต้องระวังไม่ให้ศัตรูไหว ตัวก่อนแล้ว ยังต้องระวังสัตว์ป่าด้วย

(ลี้ลลิลลิล, 2559, น. 269-270)

จากข้อความข้างต้น แสดงให้เห็นฉากการเคลื่อนพลของผู้ปราบปรามยา เสพติดซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าในการแก้ปัญหาเสพติดด้วยวิธีการปราบปรามโดยเฉพาะที่เป็น ภารกิจลับ เจ้าหน้าที่ผู้ปราบปรามยาเสพติดจะต้องเสียสละตนเองปฏิบัติภารกิจที่มีความเสี่ยงต่อ ชีวิต ไม่สามารถเปิดเผยตัวตนที่แท้จริงได้ ทุกคนจะไม่มีหลักฐานแสดงตนติดตัวอยู่เลย หากใน ภารกิจนั้นเกิดข้อผิดพลาดถึงขั้นสูญเสียชีวิต จะไม่มีใครทราบชื่อ สัญชาติ และตัวตนของพวกเขา พวกเขาคือผู้เสียสละ ปิดทองหลังพระ เพื่อรักษาความสงบสุขของประเทศ

2.4.2 ฉากการปราบปรามยาเสพติด ดังตอนที่เวหนำกำลังทหารชุด ปฏิบัติการเฉพาะกิจบุกเข้าทำลายโรงงานยาเสพติดของเปาเซียะตง ซึ่งมีการไล่ล่าและปะทะกัน อย่างรุนแรง จนทำให้เจ้าหน้าที่ชุดปฏิบัติการเฉพาะกิจได้รับบาดเจ็บหลายคน รวมทั้งการได้รับ บาดเจ็บและสูญเสียชีวิตของฝ่ายตรง ดังความว่า

...ตูม! ตูม! ตูม! ตูม!

ปัง! ปัง! ปัง! ปัง! ปัง!

...ตอนนี้ดูเหมือนว่าทางค่ายทหารจะถูกโจมตีก่อน เรือนนอนทหารคือจุดที่โดน ระเบิดเป็นจุดแรก จึงเหลือกำลังพลพร้อมต่อสู้อีกไม่มากนัก...

...ทั้งหมดเตรียมถอนกำลัง ในขณะที่ฝ่ายตรงข้ามกำลังเพลิงพล้ำตั้งตัวไม่ติด และได้ก่อความเสียหายมากพอสมควรแล้ว โรงงานผลิตยาถูกระเบิดราบเป็นหน้ากลอง

ส่วนค่ายทหารที่มีกองกำลัง 3 กองร้อย บัดนี้แตกพ่าย กองกำลังชนกลุ่มน้อยบาดเจ็บล้มตายเป็นจำนวนมาก...

ฟ้าสว่างแล้วความสว่างทำให้ยากต่อการอำพรางตัว เวหนำลูกที่มบุกป่าผาดองวิ่งขึ้นเขาลงห้วย โดยรู้ว่ามียายตรงข้ามไล่ล่าตามมาข้างหลังอยู่ตลอด บางช่วงบางตอนแทบจะหายใจรดต้นคอ ต้องยิงปะทะตอบโต้กันบ้าง... พักกันจนตามลมหายใจทันแล้ว เวหาจึงสั่งเคลื่อนขบวนต่อ ไปได้สักพักก็มีเสียงดังกัมปนาทขึ้นกลางป่า... เวหาวกกลับมาข้างหลังช่วยยิงคุ้มกันให้ลูกที่มระหว่างเคลื่อนย้ายคนเจ็บ... ยิงไปถอยร่นไปไม่เป็นกระบวนท่า...

เวหาเห็นคราวนี้จวนตัว ถ้าไม่ใช้อาวุธหนักคงหลุดไปจากสถานการณ์นี้ได้แน่ ร้องหัวหน้าหน่วยจัดเตรียมอาวุธส่งให้ ผู้กองหนุ่มรับมาเลี้ยงไปที่เป้าหมาย
ตูม!

ยอดไม้ลั่นระริก ผืนป่าสะเทือนไหว หมุนกกาบินแตกตื่น ลั่นเสียงระเบิดลูกนั้น การยิงปะทะระหว่างสองฝ่ายก็สงบลงชั่วคราว

(ลัลลิลลิล, 2559, น. 278-288)

...ฝ่ายไล่ล่ากับฝ่ายหลบหนีวิ่งไล่จับกันมา 5 วัน 5 คืน เต็ม ๆ ในป่าใหญ่ ทีมของเวหาวิ่งบ้าง หลบบ้าง เดินบ้าง พักบ้าง การเดินทางที่มีคนเจ็บอยู่ในคณะถึงสามคนทำให้ไปได้ไม่เร็วนัก เข้าไปกว่านั้น ยิ่งใกล้ถึงชายแดนก็ยิ่งเลี่ยงการปะทะได้ยาก เพราะกองกำลังของเปาเซี่ยะตงกระจายกำลังมาดักเส้นทางข้ามไปฝั่งไทยไว้ก่อนแล้ว...

กลางดึกคืนที่ห้าในขณะที่เกือบจะเข้าถึงเส้นชัย พวกเขาปะทะกับกองกำลังชนกลุ่มน้อยอีกครั้ง

ปัง! ปัง! ปัง!

ฝ่ายไล่ล่าส่งกระสุนแหวกม่านฝนพุ่งตรงมายังฝ่ายหลบหนีไม่ว่างเว้น เวหากับพวกต้องหันหลังกลับไปตอบโต้อยู่เป็นระยะ เวหาวิ่งไปด้วยสำรวจลูกทีมไปด้วย ตอนนี่ครั้งที่มลุยน้ำข้ามไปอีกฝั่งได้แล้ว...

ปัง! ปัง! ปัง!

เวหากับลูกทีมอีกสามคนช่วยกันยิงด้านฝ่ายตรงข้ามจนแตกกระเจิง พอให้พวกเขาต่อลมหายใจได้อีกเฮือก กระสุนของพวกเขาเหลืออีกนิดเดียวเท่านั้น

ปัง! ๆ ๆ ๆ

...เวหาชบگرامแน่น ยิ่งได้ตบออกไปรัว ๆ อย่างไม่กลัวว่ากระสุนจะหมดตัว...
 เวหากระตุ้มให้ทุกคนสู้ หันหน้าเผชิญศัตรูไปพร้อมกับวิ่งถอยหลังกลับบ้าน และ
 ในที่สุดเสียงสวรรค์ก็ดังขึ้น!

ตูม! ตูม!

ปัง! ๆ ๆ ๆ ๆ...ตูม!

ลูกระเบิดและลูกปืนจากกองกำลังที่ตั้งแถวหน้ากระดานอยู่บนสันเขาเส้นแบ่ง
 เขตแดนสองประเทศถูกส่งข้ามไปยังฝั่งพม่าอย่างต่อเนื่อง จนกองกำลังของพม่า
 เป่าหีเยตงต้องถอยร่นกลับไปไม่เป็นท่า หน่วยสนับสนุนคุ้มกันชุดเฉพาะกิจกลับถึงเขต
 แดนประเทศไทยได้อย่างปลอดภัยในที่สุด

(ลี้ลลิลลิล, 2559, น. 298-300)

จากข้อความข้างต้น แสดงให้เห็นจากการปราบปรามยาเสพติด
 ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าปัญหายาเสพติดในมุมมองของการปราบปรามนั้นย่อมมีความเสี่ยงเมื่อ
 มีการปะทะต่อสู้ อาจทำให้ได้รับบาดเจ็บและสูญเสียชีวิตได้ และยังสะท้อนให้เห็นถึงความเสียหาย
 ของเจ้าหน้าที่ผู้ปราบปรามที่ปฏิบัติภารกิจเสี่ยงชีวิตนอกแผ่นดินเกิด

จากประเด็นการศึกษาที่ยกมาเกี่ยวกับกลวิธีการนำเสนอปัญหายาเสพติด
 ผ่านฉากจะเห็นได้ว่าในเรื่อง พราวเวหา มีการนำจากการเคลื่อนพลของผู้ปราบปรามยาเสพติดที่
 สะท้อนให้เห็นว่าในการแก้ปัญหายาเสพติดด้วยวิธีการปราบปรามโดยเฉพาะที่เป็นภารกิจลับ
 เจ้าหน้าที่ผู้ปราบปรามยาเสพติดจะต้องเสียสละตนเองปฏิบัติภารกิจที่มีความเสี่ยงต่อชีวิต
 เพื่อรักษาความสงบสุขของประเทศ และจากการปราบปรามยาเสพติดที่สะท้อนให้เห็นถึงความ
 เสี่ยงต่อชีวิตและความเสียหายของเจ้าหน้าที่ผู้ปราบปรามยาเสพติด

2.5 กลวิธีการนำเสนอปัญหายาเสพติดผ่านบทสนทนา

จากการศึกษานวนิยายเรื่อง พราวเวหา พบว่ากลวิธีการนำเสนอปัญหายาเสพติด
 ผ่านบทสนทนานั้น ในนวนิยายเรื่องนี้มีประเด็นที่พบ คือ คำ/ประโยคบ่งชี้ข้อกฎหมายหรือ
 กระบวนการยุติธรรมในคดียาเสพติด คำ/ประโยคบ่งชี้การผลิตยาเสพติด และคำ/ประโยคบ่งชี้
 การปราบปรามยาเสพติด ดังจะยกตัวอย่างประกอบดังนี้

2.5.1 คำ/ประโยคบ่งชี้การพิจารณาพิพากษา หมายถึง คำหรือประโยคที่ใช้
 ในการสื่อสารเพื่อแสดงข้อกฎหมาย หรือการพิจารณาพิพากษาคดียาเสพติด ดังจะเห็นได้จากตอน
 ที่นับดาวพูดคุยกับนภาเรื่องคดียาเสพติด ความว่า

...“คดีอะไรจะ” นภานั่งลงข้าง ๆ ลูก ถามด้วยความสนใจ
“ยาบ้าค่ะ”

...“ผู้ต้องหาเคยต้องคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุกในคดีแข่งรถมาก่อน พันโทษมาแล้วแต่ว่าทำผิดอีกภายในเวลาห้าปีนับแต่วันพ้นโทษ ถ้าสั่งฟ้องคดีนี้แล้วถูกลงโทษตามกฎหมายก็จะต้องถูกเพิ่มโทษอีกหนึ่งในสามคดีหลังนี้ค่ะ”

ประเด็นนี้ผู้เป็นแม่ฟังแล้วขมวดคิ้ว

“เกี่ยวอะไรกับลูก นันมันคดีแข่งรถ นันมันคดียา เอามาเพิ่มกันได้ยังไง”

อัยการสาวยิ้มอ่อนโยน ไม่แปลกใจกับข้อสงสัยของผู้เป็นแม่

“กฎหมายมองว่าผู้กระทำผิดไม่สำนึก ยังกระทำผิดกฎหมายอีกในระยะเวลาใกล้ชิดเกินไป ก็กำหนดไว้ภายในห้าปีเท่านั้นค่ะแม่ เกินจากนั้นก็ไมเอามาเป็นเรื่องเพิ่มโทษแล้ว และความผิดที่ทำไม่ว่าจะครั้งก่อนหรือหลัง ถ้าเป็นความผิดที่กระทำในขณะที่อายุต่ำกว่าสิบแปด หรือกระทำโดยประมาท หรือเป็นความผิดลหุโทษก็จะไม่เข้าข่ายหลักเกณฑ์การเพิ่มโทษค่ะ”

นภาพังแล้วเข้าใจในเหตุผลของข้อกฎหมายมากขึ้น. . .

“เฮ้อ เมื่อไหร่ยาเสพติดจะหมดไปจากประเทศเราซะทีนะ” นภาพังแล้วก็ถอนใจ
เฮือก...

...“ต้องกี่เม็ดจะถึงจะถือว่ามีไว้เพื่อจำหน่าย”

“สำหรับยาบ้า ถ้ามีเกินสิบห้าเม็ด หรือคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ ตั้งแต่ 375 มิลลิกรัมขึ้นไป ถือว่ามีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายค่ะแม่”

“อืม ถ้ามีอยู่หลายเม็ดแล้วบอกว่าเอาไว้เสพมันก็ไม่ค่อยน่าเชื่ออะ”

“ใช่ค่ะ”

(ลัลลลิลลิล, 2559, น. 161-163)

จากบทสนทนานี้ ชี้ให้เห็นว่าตัวละครได้ใช้คำพูดที่บ่งชี้ถึงข้อกฎหมายและการพิจารณาพิพากษาคดียาเสพติด คือประโยคที่ว่า ‘ผู้ต้องหาเคยต้องคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุกในคดีแข่งรถมาก่อน พันโทษมาแล้วแต่ว่าทำผิดอีกภายในเวลาห้าปีนับแต่วันพ้นโทษ ถ้าสั่งฟ้องคดีนี้แล้วถูกลงโทษตามกฎหมายก็จะต้องถูกเพิ่มโทษอีกหนึ่งในสามคดีหลัง’ และ ‘กฎหมายมองว่าผู้กระทำผิดไม่สำนึก ยังกระทำผิดกฎหมายอีกในระยะเวลาใกล้ชิดเกินไป ก็กำหนดไว้ภายในห้าปีเท่านั้น. . .เกินจากนั้นก็ไมเอามาเป็นเรื่องเพิ่มโทษแล้ว และความผิดที่ทำไม่ว่าจะครั้งก่อนหรือ

หลัง ถ้าเป็นความผิดที่กระทำในขณะที่อายุต่ำกว่าสิบแปด หรือกระทำโดยประมาท หรือเป็นความผิดลหุโทษก็จะไม่เข้าข่ายหลักเกณฑ์การเพิ่มโทษ' สะท้อนให้เห็นถึงการพิจารณาโทษผู้ต้องหาในคดียาเสพติดซึ่งเป็นคดีอาญา หากผู้ต้องหาเคยต้องคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุกและพ้นโทษมาแล้ว แต่ยังคงกระทำผิดอีกภายในเวลาห้าปีนับแต่วันพ้นโทษ ก็จะต้องถูกเพิ่มโทษอีกหนึ่งในสามของคดีหลัง เพราะกฎหมายมองว่าผู้ต้องหาไม่สำนึก ยังคงกระทำผิดกฎหมายอีกในระยะเวลาที่ใกล้ชิดเกินไป แต่หากผู้ต้องหาเคยต้องคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุกและพ้นโทษมาแล้วเกินห้าปีที่กำหนด เมื่อกระทำผิดอีกก็จะรับโทษเพียงคดีที่ทำผิดเท่านั้นโดยไม่นำความผิดครั้งก่อนมาเป็นเรื่องเพิ่มโทษ สอดคล้องกับประมวลกฎหมายอาญา (ตามพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ. 2562 มาตรา 92 ความว่า ผู้ใดต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุก ถ้าและได้กระทำความผิดใด ๆ อีกในระหว่างที่ยังจะต้องรับโทษอยู่ก็ดี ภายในเวลาห้าปีนับแต่วันพ้นโทษก็ดี หากศาลจะพิพากษาลงโทษครั้งหลังถึงจำคุก ก็ให้เพิ่มโทษที่จะลงแก่ผู้นั้นหนึ่งในสามของโทษที่ศาลกำหนดสำหรับความผิดครั้งหลัง และหากความผิดที่กระทำไม่ว่าจะเป็นครั้งก่อนหรือหลัง ถ้าเป็นความผิดที่ผู้ต้องหากระทำในขณะที่อายุต่ำกว่าสิบแปด หรือกระทำโดยประมาท หรือเป็นความผิดลหุโทษก็จะไม่เข้าหลักเกณฑ์การเพิ่มโทษ ประมวลกฎหมายอาญา (ตามพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ. 2562 มาตรา 94 อธิบายไว้ว่า ความผิดอันได้กระทำโดยประมาท ความผิดลหุโทษ และความผิดซึ่งผู้กระทำได้กระทำในขณะที่มีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีนั้น ไม่ว่าจะได้กระทำในครั้งก่อนหรือครั้งหลัง ไม่ถือว่าเป็นความผิดเพื่อการเพิ่มโทษตามความในหมวดนี้

ส่วนประโยคที่ว่า 'สำหรับยาบ้า ถ้ามีเกินสิบห้าเม็ด หรือคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ตั้งแต่ 375 มิลลิกรัมขึ้นไป ถือว่ามีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย' สะท้อนให้เห็นถึงกฎหมายยาเสพติดได้อย่างชัดเจน โดยเกณฑ์ที่ใช้เป็นบทสันนิษฐานเด็ดขาดในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 การพิสูจน์เจตนาว่าเป็นผู้เสพหรือผู้ค้า จะพิจารณาจากเกณฑ์เบื้องต้นว่าถ้าผู้ต้องหา มียาบ้าหรือเมทแอมเฟตามีน (อนุพันธ์แอมเฟตามีน) ในครอบครองเกินจำนวนที่กำหนด คือ 15 เม็ดขึ้นไป หรือคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ตั้งแต่ 375 มิลลิกรัมขึ้นไป จะถือว่า มีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย สอดคล้องกับพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2560 ที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 134 ตอนที่ 5 ก ลงวันที่ 15 มกราคม 2560 ดังนี้

...มาตรา 3 ให้ยกเลิกความในวรรคสามของมาตรา 15 แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2545 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“การผลิต นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 ตามปริมาณดังต่อไปนี้ ให้สันนิษฐานว่าเป็นการผลิต นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย

(1) เด็กซ์ไทรโลเซอไรด์ หรือ แอล เอส ดี มีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ตั้งแต่ศูนย์จุดเจ็ดห้ามิลลิกรัมขึ้นไป หรือมียาเสพติดที่มีสารดังกล่าวผสมอยู่จำนวนสิบห้าหน่วยการใช้ขึ้นไปหรือมีน้ำหนักสุทธิตั้งแต่สามร้อยมิลลิกรัมขึ้นไป

(2) แอมเฟตามีนหรืออนุพันธ์แอมเฟตามีน มีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ตั้งแต่สามร้อยเจ็ดสิบห้ามิลลิกรัมขึ้นไป หรือมียาเสพติดที่มีสารดังกล่าวผสมอยู่จำนวนสิบห้าหน่วยการใช้ขึ้นไปหรือมีน้ำหนักสุทธิตั้งแต่หนึ่งจุดห้ากรัมขึ้นไป

(3) ยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 นอกจาก (1) และ (2) มีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ตั้งแต่สามกรัมขึ้นไป”

นอกจากนี้ยังปรากฏคำ/ประโยคบังคับการพิจารณาพิพากษา ในตอนที่ท่านผู้พิพากษาอ่านคำพิพากษาคดียาเสพติดให้โทษประเภทที่หนึ่งเพื่อจำหน่าย ดังความว่า

...ท่านผู้พิพากษาเปิดแฟ้มสำนวนคดี และ เริ่มต้นกล่าวว่า

“คดีหมายเลขดำที่ xxx/xxx... ระหว่างพนักงานอัยการ โจทก์ กับ นายพันสภักดี จำเลย”

คู่ความทั้งสองฝ่ายยืนขึ้น เตรียมรับฟังคำพิพากษา

“วันนี้ได้ฟังคำพิพากษานะคะ คดีนี้พนักงานอัยการฟ้องจำเลยข้อหานำเข้ายาเสพติดให้โทษประเภทที่ 1 จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลจะอ่านคำพิพากษาให้ฟังนะคะ...”

ท่านผู้พิพากษาเริ่มอ่านคำพิพากษา

บรรยากาศในห้องเงียบกริบ ทุกคนตั้งใจฟังคนบนบัลลังก์ และเมื่อการอ่านคำพิพากษาเดินทางมาถึงช่วงท้าย หลายคนก็ตกอยู่ในอาการหายใจไม่ทั่วท้อง

“...ในกรณีศาลได้พิจารณาพยานหลักฐานทั้งปวงแล้ว ข้ออ้างของจำเลยที่ว่าไม่รู้เห็นกับขบวนการนำเข้ายาเสพติดครั้งนี้ฟังไม่ขึ้น พยานหลักฐานของโจทก์รับฟังได้ว่าจำเลยกระทำผิดจริง จำเลยจึงมีความผิดตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ มาตรา 15 วรรค 3 อนุมาตรา 2 และมาตรา 65 วรรค 2 ระวังโทษประหารชีวิต เนื่องจากจำเลยให้การ

ต่อสู้ มิได้สำนึกในการกระทำผิดจึงไม่มีเหตุสมควรให้ลดโทษ พิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามฟ้อง...ให้ประหารชีวิต"

(ลัลลิลลิล, 2559, น. 385-386)

จากบทสนทนาข้างต้น ชี้ให้เห็นว่าตัวละครได้ใช้คำพูดที่บ่งชี้การพิจารณาพิพากษาคดียาเสพติด คือประโยคที่ว่า 'ในกรณีศาลได้พิจารณาพยานหลักฐานทั้งปวงแล้ว ข้ออ้างของจำเลยที่ว่าไม่รู้เห็นกับขบวนการนำเข้ายาเสพติดครั้งนี้ฟังไม่ขึ้น พยานหลักฐานของโจทก์รับฟังได้ว่าจำเลยกระทำผิดจริง จำเลยจึงมีความผิดตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ มาตรา 15 วรรค 3 อนุมาตรา 2 และมาตรา 65 วรรค 2 ระวังโทษประหารชีวิต เนื่องจากจำเลยให้การต่อสู้ มิได้สำนึกในการกระทำผิดจึงไม่มีเหตุสมควรให้ลดโทษ พิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามฟ้อง...ให้ประหารชีวิต' สะท้อนให้เห็นถึงกฎหมายยาเสพติดและการพิจารณาโทษผู้กระทำผิดในคดีค้ายาเสพติด ข้อหานำเข้ายาเสพติดให้โทษในประเภทที่ 1 เพื่อจำหน่าย ตามที่ได้กล่าวไว้ในช่วงการเปิดเรื่องว่า พันธุ์เป็นจำเลยในคดีนำเข้าเมทแอมเฟตามีนจำนวน 500,000 เม็ดและเฮโรอีนจำนวน 300 กิโลกรัม ผ่านเข้ามาทางชายแดนสุราษฎร์ธานี จึงมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ ตามมาตรา 15 วรรค 3 อนุมาตรา 2 และมาตรา 65 วรรค 2 ระวังโทษประหารชีวิต สอดคล้องกับพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2560 ที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 134 ตอนที่ 5 ก ลงวันที่ 15 มกราคม 2560 ตามมาตรา 15 วรรค 3 อนุมาตรา 2 และมาตรา 65 วรรค 2 ดังนี้

มาตรา 15 ห้ามมิให้ผู้ใดผลิต นำเข้า ส่งออก จำหน่ายหรือมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 เว้นแต่รัฐมนตรีได้อนุญาตเฉพาะในกรณีจำเป็นเพื่อประโยชน์ของทางราชการ

การขออนุญาตและการอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

การผลิต นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 ตามปริมาณดังต่อไปนี้ ให้ถือว่าเป็นการผลิต นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย

(1) เด็กซ์โตรัลไซเคอไรด์ หรือ แอล เอส ดี มีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ตั้งแต่ศูนย์ จุดเจ็ดห้ามิลลิกรัมขึ้นไป หรือมียาเสพติดที่มีสารดังกล่าวผสมอยู่จำนวนสิบห้าหน่วยการใช้ขึ้นไป หรือมีน้ำหนักสุทธิตั้งแต่สามร้อยมิลลิกรัมขึ้นไป

(2) แอมเฟตามีนหรืออนุพันธ์แอมเฟตามีน มีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ตั้งแต่สามร้อยเจ็ดสิบห้ามิลลิกรัมขึ้นไป หรือมียาเสพติดที่มีสารดังกล่าวผสมอยู่จำนวนสิบห้าหน่วยการใช้ขึ้นไป หรือมีน้ำหนักสุทธิตั้งแต่หนึ่งจุดห้ากรัมขึ้นไป

(3) ยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 นอกจาก (1) และ (2) มีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ตั้งแต่สามกรัมขึ้นไป

มาตรา 65 ผู้ใดผลิต นำเข้า หรือส่งออกซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 อันเป็นการฝ่าฝืนมาตรา 15 ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิตและปรับตั้งแต่หนึ่งล้านบาทถึงห้าล้านบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำเพื่อจำหน่าย ต้องระวางโทษประหารชีวิต

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการผลิตโดยการแบ่งบรรจุ หรือรวมบรรจุ และมีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ หรือมีจำนวนหน่วยการใช้ หรือมีน้ำหนักสุทธิไม่ถึงปริมาณที่กำหนดตามมาตรา 15 วรรคสาม ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงสิบห้าปี หรือปรับตั้งแต่แปดหมื่นบาทถึงสามแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคสาม เป็นการกระทำเพื่อจำหน่าย ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงจำคุกตลอดชีวิตและปรับตั้งแต่สี่แสนบาทถึงห้าล้านบาท

จากประโยคที่พบในบทสนทนาข้างต้นจึงเป็นคำ/ประโยคบ่งชี้การพิจารณาพิพากษา ซึ่งจะเห็นได้ว่าบทสนทนาดังกล่าว ให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายยาเสพติด และการพิจารณาโทษผู้กระทำผิดในคดีค้ายาเสพติดได้อย่างชัดเจน

2.5.2 คำ/ประโยคบ่งชี้การผลิตยาเสพติด หมายถึง คำหรือประโยคที่ใช้ในการสื่อสารเพื่อให้ผลิตยาเสพติด ดังจะเห็นได้จากตอนที่ขบไซ์จะให้เวหาดูแลการผลิตยาเสพติด ความว่า

“อิม ฉันทันไปก่อนละ ผากพวกนายดูแลงานทางนี้ด้วย วันนี้คงเหลือคนน้อยหน่อย แต่ยังไงก็ต้องผลิตให้ทันนะ”

“ครับท่าน” ลือเซรับคำสั่ง แล้วมองผู้เป็นนายเดินนำขบวนไปขึ้นรถ...

...“ยังจะชักช้าอีก กำหนดส่งของอีกไม่กี่วันนี้แล้ว ถ้าไม่ทันตามออเดอร์คงรู้ณะว่าจะโดนท่านลงโทษยังไง” เขาทำท่าขึงขัง และได้ผลตรงยก ‘ท่าน’ ขึ้นมาชู

จากบทสนทนาข้างต้น ชี้ให้เห็นว่าตัวละครได้ใช้คำพูดที่สื่อความหมายในการผลิตยาเสพติด คือประโยคที่ว่า 'ยังไงก็ต้องผลิตให้ทันนะ' และ 'ยังจะชักช้าอีก กำหนดส่งของอีกไม่กี่วันนี้แล้ว ถ้าไม่ทันตามออเดอร์คงรู้ว่าจะโดนท่านลงโทษยังไง' ในบริบทของประโยคสนทนาข้างต้นมีความหมายโดยนัย หมายถึง การสั่งให้ผลิตยาเสพติดให้ได้ตามจำนวนที่ตกลงกับผู้ซื้อ และให้ทันตามเวลาที่กำหนด หากไม่ทันตามเวลาที่กำหนดจะเกิดความเสียหายและได้รับการลงโทษจากผู้สั่งการ

จากประโยคที่พบในบทสนทนาข้างต้นจึงเป็นคำ/ประโยคบ่งชี้การผลิตยาเสพติดได้อย่างชัดเจน ซึ่งสะท้อนให้เห็นปัญหาการผลิตในด้านการผลิต โดยชี้ให้เห็นว่ามีการผลิตยาเสพติดอย่างต่อเนื่อง ทำให้ยาเสพติดไม่หมดไปจากสังคม และเมื่อยาเสพติดถูกจำหน่ายออกไปยังผู้ใช้ก็จะก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ตามมาอีกมากมาย

2.5.3 คำ/ประโยคบ่งชี้การปราบปรามยาเสพติด หมายถึง คำหรือประโยคที่ใช้ในการสื่อสารเพื่อการวางแผนและหรือการลงมือปฏิบัติการปราบปรามผู้ค้ายาเสพติด ดังจะเห็นได้จากตอนที่เวหาประชุมวางแผนบุกทำลายโรงงานผลิตยาเสพติดของเปาเตี้ยะตง ความว่า

...“ผมขอบคุณทุกคนที่มาร่วมตัวกันตั้งหน่วยเฉพาะกิจได้อย่างรวดเร็ว ปฏิบัติการครั้งนี้เราจะใช้กำลังพลสองชุด ชุดละสิบสองคน เป้าหมายของเราคือโรงงานผลิตยาเสพติดของพันเอกเปาเตี้ยะตง” ท่านนายพลกล่าวเปิดประชุม แล้วหันไปทาง พันตรี เวหา อัครวัฒน์ ผู้ซึ่งได้รับมอบหมายเป็น ผู้บังคับหน่วยเฉพาะกิจนี้

...“ผู้กองเวหาจะเป็นคนนำทีมพาพวกคุณเข้าไปที่นั่น ภารกิจครั้งนี้พวกคุณจะต้องเดินเท้าเข้าไป ระยะทางห่างจากชายแดนประมาณสามสิบกิโลเมตร ไม่มีการใช้ ฮ. เป้าหมายหลักของเราคือการทำลายฐานกำลังและคลังอาวุธรวมไปถึงโรงงานผลิตยาเสพติด”

“แล้วเปาเตี้ยะตงล่ะครับท่าน” ผู้ร่วมทีมคนหนึ่งถามขึ้นมา

ท่านนายพลหันไปมองเวหานิดหนึ่ง ทั้งคู่พยักหน้าให้กันแล้วท่านก็เอ่ยกับทุกคนในห้องประชุมว่า

“สำหรับเปาเตี้ยะตงมีคำสั่งให้จับเป็น แต่ถ้าสถานการณ์ไม่เอื้อต่อการจับเป็นก็ให้จับตาย”

จากบทสนทนาที่ยกมานี้ ตัวละครได้ใช้คำพูดที่สื่อความหมายในการวางแผนปราบปรามยาเสพติด คือประโยคที่ว่า 'ปฏิบัติการครั้งนี้เราจะใช้กำลังพลสองชุด ชุดละสิบสองคน เป้าหมายของเราคือโรงงานผลิตยาเสพติดของพันเอกเป่าเซี่ยะตง' และ 'ผู้กองเวหาจะเป็นคนนำทีมพาพวกคุณเข้าไปที่นั่น ภารกิจครั้งนี้พวกคุณจะต้องเดินเท้าเข้าไป ระยะทางห่างจากชายแดนประมาณสามสิบกิโลเมตร ไม่มีการใช้ ฮ. เป้าหมายหลักของเราคือการทำลายฐานกำลังและคลังอาวุธรวมไปถึงโรงงานผลิตยาเสพติด' แสดงให้เห็นถึงการวางแผนทำลายฐานกำลังและคลังอาวุธรวมไปถึงโรงงานผลิตยาเสพติดของเป่าเซี่ยะตง เนื่องจากปฏิบัติการนี้เป็นภารกิจลับ เจ้าหน้าที่ผู้ปราบปรามไม่สามารถใช้ยานพาหนะในการเคลื่อนพล จึงต้องใช้วิธีการเดินเท้าเข้าไปเพื่อไม่ให้กลุ่มผู้กระทำผิดรู้ความเคลื่อนไหว ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าการแก้ไขปัญหายาเสพติดด้วยวิธีการปราบปรามนั้น มีความยากลำบากในการเข้าถึงกลุ่มผู้กระทำผิดรายใหญ่ที่มีฐานที่ตั้งอยู่นอกประเทศและยังมีความเสี่ยงต่อชีวิตของเจ้าหน้าที่ผู้ปราบปรามยาเสพติดด้วย

นอกจากนี้ยังมีการใช้คำพูดที่แสดงให้เห็นถึงการวางแผนจับกุมตัวผู้กระทำผิดมาพิจารณาโทษจากประโยคที่ว่า 'สำหรับเป่าเซี่ยะตงมีคำสั่งให้จับเป็น แต่ถ้าสถานการณ์ไม่เอื้อต่อการจับเป็นก็ให้จับตาย!' คำว่า จับเป็น ตามความหมายในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 (2556, น. 313) หมายถึง จับตัวมาให้ได้โดยไม่ทำให้ตาย ส่วนคำว่า จับตาย หมายถึง จับตัวมาให้ได้แม้ว่าจะต้องทำให้ตาย ดังนั้นในบริบทของประโยคสนทนาข้างต้น จึงหมายถึง คำสั่งให้เจ้าหน้าที่ผู้ปราบปรามจับกุมผู้กระทำผิดที่เป็นตัวการใหญ่มาพิจารณาโทษโดยไม่ทำให้เสียชีวิต แต่หากผู้กระทำผิดขัดขืนการจับกุมหรือเกิดการปะทะที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงความสูญเสียได้ เจ้าหน้าที่ผู้ปราบปรามสามารถจับกุมผู้กระทำผิดโดยใช้วิธีวิสามัญฆาตกรรมได้

จากประโยคที่พบในบทสนทนาข้างต้นจึงเป็นคำ/ประโยคบ่งชี้ว่าการปราบปรามยาเสพติดได้อย่างชัดเจน สะท้อนให้เห็นถึงความมุ่งมั่นในการปราบปรามยาเสพติดของเจ้าหน้าที่ที่ต้องการกำจัดผู้กระทำผิดและยาเสพติดให้หมดไปจากสังคม

จากประเด็นการศึกษาที่ยกมาเกี่ยวกับกลวิธีการนำเสนอปัญหายาเสพติดผ่านบทสนทนาจะเห็นได้ว่าในเรื่อง พราวเวหา มีการใช้คำ/ประโยคบ่งชี้การพิจารณาพิพากษาที่สะท้อนให้เห็นถึงกฎหมายยาเสพติดและการพิจารณาโทษผู้กระทำผิดในคดีค้ายาเสพติด คำ/ประโยคบ่งชี้การผลิตยาเสพติดที่สะท้อนให้เห็นปัญหายาเสพติดในด้านการผลิต โดยชี้ให้เห็นว่าการผลิตยาเสพติดอย่างต่อเนื่อง ทำให้ยาเสพติดไม่หมดไปจากสังคม และเมื่อยาเสพติดถูก

จำหน่ายออกไปยังผู้เสพก็จะก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ตามมาอีกมากมาย และคำ/ประโยคบังคับที่การปราบปรามยาเสพติดที่สะท้อนให้เห็นว่าการแก้ไขปัญหายาเสพติดด้วยวิธีการปราบปรามนั้นมีความยากลำบากในการเข้าถึงกลุ่มผู้กระทำผิดรายใหญ่ที่มีฐานที่ตั้งอยู่นอกประเทศและยังมีความเสี่ยงต่อชีวิตของเจ้าหน้าที่ผู้ปราบปรามยาเสพติดด้วย และยังสะท้อนให้เห็นถึงความมุ่งมั่นในการปราบปรามยาเสพติดของเจ้าหน้าที่ที่ต้องการกำจัดผู้กระทำผิดและยาเสพติดให้หมดไปจากสังคม

จากการวิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอปัญหายาเสพติดในนวนิยายชุด "รักหม่มฟ้า" ที่ได้นำเสนอไปข้างต้น สะท้อนให้เห็นการนำเสนอปัญหายาเสพติดผ่านองค์ประกอบของนวนิยาย ดังนี้

กลวิธีการนำเสนอปัญหายาเสพติดผ่านโครงเรื่อง นำเสนอปัญหายาเสพติดในด้านการเสพยาเสพติดที่สะท้อนให้เห็นสาเหตุของการเสพยาเสพติด ผลกระทบต่อผู้เสพที่ถึงขั้นเสียชีวิต และผลกระทบต่อผู้เสพที่ถูกดำเนินคดี ด้านการค้ายาเสพติดที่สะท้อนให้เห็นผลกระทบต่อผู้ค้ายาเสพติดที่ถูกดำเนินคดี ผลกระทบต่อการอยู่ในสังคมของอดีตผู้ต้องขังคดีค้ายาเสพติด และการเกิดอาชญากรรมในกลุ่มผู้ค้ายาเสพติดด้วยกัน ด้านการแก้ไขปัญหายาเสพติดด้วยวิธีการปราบปรามที่สะท้อนให้เห็นผลกระทบต่อเจ้าหน้าที่ผู้ปราบปรามยาเสพติดที่ถึงขั้นเสียชีวิต รวมทั้งผลกระทบต่อครอบครัวและคนใกล้ชิดของเจ้าหน้าที่ผู้ปราบปรามยาเสพติด นอกจากนี้ยังนำเสนอการแก้ไขปัญหายาเสพติดด้วยการให้โอกาสอดีตผู้ต้องขังคดีค้ายาเสพติดให้มีที่ยืนในสังคม และการแก้ไขปัญหายาเสพติดขององค์กรระหว่างประเทศ

กลวิธีการนำเสนอปัญหายาเสพติดผ่านแนวคิด นำเสนอปัญหายาเสพติดในด้านการเสพยาเสพติดที่สะท้อนให้เห็นสาเหตุของการเสพยาเสพติด ด้านการค้ายาเสพติดที่สะท้อนให้เห็นผลกระทบต่อผู้ค้ายาเสพติดที่ถูกดำเนินคดี และผลกระทบต่อครอบครัวและคนใกล้ชิดของผู้ค้ายาเสพติด ด้านการแก้ไขปัญหายาเสพติดด้วยวิธีการปราบปรามที่สะท้อนให้เห็นผลกระทบต่อตนเอง ครอบครัว และคนใกล้ชิดของผู้เจ้าหน้าที่ผู้ปราบปรามยาเสพติด นอกจากนี้ยังนำเสนอการแก้ไขปัญหายาเสพติดด้วยการให้โอกาสอดีตผู้ต้องขังคดีค้ายาเสพติดให้มีที่ยืนในสังคม การแก้ไขปัญหายาเสพติดด้วยการน้อมนำศาสตร์พระราชาหรือการพัฒนาทางเลือก (AD) มาเป็นแนวทางการแก้ไขปัญหายาเสพติด การแก้ไขปัญหายาเสพติดโดยใช้วิธีที่ถูกต้องตามกฎหมายและวิธีที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย การแก้ไขปัญหายาเสพติดด้วยการให้อภัยซึ่งกันและกันเพื่อให้หลุดพ้นจากความทุกข์ที่มีในอดีต ซึ่งมีสาเหตุมาจากผลกระทบจากการปราบปรามยาเสพติด

กลวิธีการนำเสนอปัญหายาเสพติดผ่านตัวละคร นำเสนอปัญหา ยาเสพติดในด้านการเสพยาเสพติดที่สะท้อนให้เห็นสาเหตุของการเสพยาเสพติด ผลกระทบต่อผู้เสพที่ถึงขั้นเสียชีวิต และผลกระทบต่อผู้เสพที่ถูกดำเนินคดี ด้านการค้ายาเสพติดที่สะท้อนให้เห็นผลกระทบต่อการใช้แรงงานในสังคมของอดีตผู้ต้องขังคดีค้ายาเสพติด ผลกระทบต่อครอบครัวและคนใกล้ชิดของผู้ค้ายาเสพติด และผลกระทบต่อสังคมที่เกิดจากการกระทำผิดของผู้ค้าและผู้ผลิตยาเสพติด ด้านการแก้ปัญหา ยาเสพติดด้วยวิธีการปราบปรามที่สะท้อนให้เห็นผลกระทบต่อความปลอดภัยในชีวิตของเจ้าหน้าที่ผู้ปราบปรามยาเสพติด ผลกระทบต่อครอบครัวและคนใกล้ชิดของผู้ปราบปรามยาเสพติด นอกจากนี้ยังนำเสนอการแก้ไขปัญหายาเสพติดด้วยการน้อมนำศาสตร์พระราชารหัสหรือการพัฒนาทางเลือก (AD) มาเป็นแนวทางการแก้ไขปัญหายาเสพติด การแก้ไขปัญหายาเสพติดโดยใช้วิธีที่ถูกต้องตามกฎหมายและวิธีที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย

กลวิธีการนำเสนอปัญหา ยาเสพติดผ่านฉาก นำเสนอปัญหา ยาเสพติดในด้านการเสพยาเสพติดที่สะท้อนให้เห็นผลกระทบต่อผู้เสพที่ถึงขั้นเสียชีวิต ด้านการค้ายาเสพติดที่สะท้อนให้เห็นการเพิ่มขึ้นของผู้เสพยาเสพติด พฤติกรรมของผู้ค้ายาเสพติด ลักษณะของสถานที่ ซุกซ่อนยาเสพติด ลักษณะของเส้นทางที่ใช้ในการลำเลียงยาเสพติด และวิธีการอำพรางยาเสพติด ด้านการแก้ปัญหา ยาเสพติดด้วยวิธีการปราบปรามที่สะท้อนให้เห็นผลกระทบต่อความปลอดภัยในชีวิตของเจ้าหน้าที่ผู้ปราบปรามยาเสพติด รวมทั้งผลกระทบต่อตนเอง ครอบครัวและคนใกล้ชิดของผู้ปราบปรามยาเสพติด

กลวิธีการนำเสนอปัญหา ยาเสพติดผ่านบทสนทนา นำเสนอปัญหา ยาเสพติดในด้านการเสพยาเสพติดที่สะท้อนให้เห็นการเพิ่มขึ้นของผู้เสพยาเสพติด การใช้ยาเสพติดเป็นสิ่งจูงใจให้กระทำผิด ด้านการค้าที่สะท้อนให้เห็นถึงสาเหตุของการค้ายาเสพติด การเปลี่ยนจากผู้เสพเป็นผู้ค้ายาเสพติด การซื้อขายยาเสพติดที่ทำเฉพาะกลุ่มคนที่เกี่ยวข้องกัน เส้นทางที่ใช้ลำเลียงยาเสพติด การวางแผนตบตาเจ้าหน้าที่ การสร้างสถานการณ์ความวุ่นวายเพื่อให้ลำเลียงยาเสพติดได้สำเร็จ การวางแผนกำหนดวันที่ใช้ลำเลียงยาเสพติด การผลิตยาเสพติดอย่างต่อเนื่อง ทำให้ยาเสพติดไม่หมดไปจากสังคม ด้านการแก้ปัญหา ยาเสพติดด้วยวิธีการปราบปรามที่สะท้อนให้เห็นวิธีการล่อซื้อยาเสพติด การวางแผนปราบปรามผู้ค้ายาเสพติด การเกลี้ยกล่อมผู้กระทำผิดเพื่อให้เจ้าหน้าที่ควบคุมตัว ความยากลำบากในการเข้าถึงกลุ่มผู้ค้ายาเสพติดรายใหญ่ และผลกระทบต่อความปลอดภัยในชีวิตของเจ้าหน้าที่ผู้ปราบปรามยาเสพติด นอกจากนี้ยังนำเสนอแนวทางการแก้ไขปัญหายาเสพติดด้วยการเปลี่ยนทัศนคติที่มีต่อผู้เสพยาเสพติด การนำศาสตร์พระราชารหัส

หรือการพัฒนาทางเลือก (AD) มาเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหายาเสพติด กฎหมายยาเสพติด และการพิจารณาโทษผู้กระทำผิดในคดีค้ายาเสพติด

บทที่ 4

บทสรุป

จากการศึกษาวิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดในนวนิยายชุด "รักห่มฟ้า" ทั้ง 5 เรื่อง ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบการวิจัยที่เกี่ยวกับกลวิธีการนำเสนอตามทฤษฎีการวิจารณ์วรรณกรรม ได้แก่ กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านโครงเรื่อง กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านแนวคิด กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านตัวละคร กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านฉาก และกลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านบทสนทนา ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิจัยแบบพรรณนาวิเคราะห์ โดยสรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

นวนิยายชุด "รักห่มฟ้า" ประกอบด้วยนวนิยาย 5 เรื่อง คือ พระจันทร์กลางใจ ไต้แสงดารา ฟ้าล้อมทราย พรายแสนดาว และพราวเวหา มีกลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านองค์ประกอบทางด้านวรรณกรรมดังนี้

1. เรื่อง พระจันทร์กลางใจ

1.1 กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านโครงเรื่อง นวนิยายเรื่อง พระจันทร์กลางใจ ไม่พบการนำเสนอปัญหาเสพติด เป็นเพียงการวางโครงเรื่องให้ตัวละครเอกฝ่ายชายและฝ่ายหญิงได้มาพบกัน สำหรับกลวิธีการดำเนินเรื่อง มีการดำเนินเรื่องไปตามลำดับเวลา โดยมีการสร้างปมขัดแย้งที่นำเสนอปัญหาเสพติด 3 ประเด็น คือ 1) ตัวละครขัดแย้งกับตัวละคร ได้แก่ ตัวละครเอกฝ่ายหญิงที่เป็นอดีตผู้ต้องขังคดีค้ายาเสพติดขัดแย้งกับตัวละครป๊อปปี้ที่เป็นผู้เสพยาเสพติด และตัวละครเอกฝ่ายหญิงที่เป็นอดีตผู้ต้องขังคดีค้ายาเสพติดขัดแย้งกับตัวละครประกอบที่เป็นผู้ค้ายาเสพติด 2) ตัวละครขัดแย้งกับสังคม ได้แก่ ตัวละครเอกฝ่ายหญิงที่เป็นอดีตผู้ต้องขังคดีค้ายาเสพติดขัดแย้งกับผู้คนในสังคม 3) ตัวละครขัดแย้งกับตัวเอง ได้แก่ ตัวละครเอกฝ่ายหญิงที่เป็นอดีตผู้ต้องขังคดีค้ายาเสพติดขัดแย้งกับตัวเองโดยมีสาเหตุมาจากปัญหาเสพติด ส่วนจุดสุดยอดของเรื่องมีการนำเสนอประเด็น การให้โอกาสและความไว้วางใจของคนในสังคมที่มีต่ออดีตผู้ต้องขังคดีค้ายาเสพติด และนำเสนอจุดจบของผู้ค้ายาเสพติดที่ถูกกำจัดจากขบวนการค้ายาเสพติดโดยกลุ่มผู้ค้ายาด้วยกัน สำหรับการปิดเรื่องเป็นการปิดเรื่องในลักษณะสุขนานุกรม โดยนำเสนอการได้รับโอกาสและเป็นที่ยอมรับจากสังคมของอดีตผู้ต้องขังคดีค้ายาเสพติดที่กลับตัวเป็นคนดี

1.2 กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านแนวคิด นวนิยายเรื่อง พระจันทร์กลางใจ มีแนวคิดที่สนับสนุนให้เห็นกลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดในมุมมองของการแก้ไข ปัญหาเสพติดจากแนวคิดหลักและในมุมมองผลกระทบที่เกิดจากปัญหาเสพติดของตัวละครเอกฝ่ายหญิงในแนวคิดรอง โดยการกรวางแนวคิดหลักและแนวคิดรองแสดงให้เห็นว่าผู้ที่เป็นอดีตผู้ต้องขังคดีค้ายาเสพติดเมื่อกลับตัวกลับใจก็สามารถกลับมามีคุณค่าในสังคมได้อีก

1.3 กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านตัวละคร นวนิยายเรื่อง พระจันทร์กลางใจ มีการนำเสนอปัญหาเสพติดตามบทบาทหน้าที่ของตัวละครซึ่งจำแนกเป็น ตัวละครเอก ตัวละครปรปักษ์ และตัวละครประกอบ โดยตัวละครเอกฝ่ายหญิงนำเสนอปัญหาเสพติดในมุมมองอดีตผู้ต้องขังคดีค้ายาเสพติด ตัวละครปรปักษ์นำเสนอปัญหาเสพติดในมุมมองผู้เสพยาเสพติด และตัวละครประกอบนำเสนอปัญหาเสพติดในมุมมองผู้ค้ายาเสพติด

1.4 กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านฉาก นวนิยายเรื่อง พระจันทร์กลางใจ ใช้กลวิธีการสร้างฉากการเสพยาเสพติด ฉากการซื้อขายยาเสพติด และฉากการปราบปรามยาเสพติดเพื่อนำเสนอปัญหาเสพติด

1.5 กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านบทสนทนา นวนิยายเรื่อง พระจันทร์กลางใจ นำเสนอปัญหาเสพติดโดยการใช้คำ/ประโยคบ่งชี้การซื้อขายยาเสพติด คำ/ประโยคบ่งชี้การจูงใจให้เสพยาเสพติด และคำ/ประโยคบ่งชี้การปราบปรามยาเสพติด

2. เรื่อง ใต้แสงดารา

2.1 กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านโครงเรื่อง นวนิยายเรื่อง ใต้แสงดารา มีการเปิดเรื่องด้วยการพรรณนาความรู้สึกนึกคิดของตัวละครเอกฝ่ายหญิงที่ขาดความรัก ความอบอุ่นจากครอบครัว ทำให้ผู้อ่านทราบปมปัญหาและสาเหตุที่ตัวละครเอกฝ่ายหญิงเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด ซึ่งต่อมาเธอได้กลายเป็นอดีตผู้ต้องขังคดีค้ายาเสพติด สำหรับกลวิธีการดำเนินเรื่อง มีการดำเนินเรื่องไปตามลำดับเวลา โดยมีการสร้างปมขัดแย้งที่นำเสนอปัญหาเสพติด 3 ประเด็น คือ 1) ตัวละครขัดแย้งกับตัวละคร ได้แก่ ตัวละครเอกฝ่ายชายที่เป็นพนักงานคุมประพฤติขัดแย้งกับตัวละครปรปักษ์ที่เป็นผู้เสพยาเสพติดและผู้ค้ายาเสพติด 2) ตัวละครขัดแย้งกับสังคม ได้แก่ ตัวละครเอกฝ่ายหญิงที่เป็นอดีตผู้ต้องขังคดีค้ายาเสพติดขัดแย้งกับผู้คนในสังคม 3) ตัวละครขัดแย้งกับตัวเอง ได้แก่ ตัวละครเอกฝ่ายหญิงที่เป็นอดีตผู้ต้องขังคดีค้ายาเสพติดขัดแย้งกับตัวเองโดยมีสาเหตุมาจากปัญหาเสพติด สนวนจุดสุดยอดของเรื่อง มีการนำเสนอประเด็น การได้รับการยอมรับจากสังคมของอดีตผู้ต้องขังคดีค้ายาเสพติด ประเด็นการปราบปรามยาเสพติด และจุดจบของผู้ค้ายาเสพที่ถูกจับกุมและได้รับโทษตามกฎหมาย สำหรับการปิดเรื่อง เป็นการปิด

เรื่องในลักษณะสุนทรนาฏกรรม โดยนำเสนอการได้รับโอกาสและเป็นที่ยอมรับจากสังคมของผู้ต้องขังคดีค้ายาเสพติดที่กลับตัวเป็นคนดี

2.2 กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านแนวคิด นวนิยายเรื่อง ใต้แสงดารามีแนวคิดเกี่ยวกับการให้โอกาสอดีตผู้ต้องขังที่กลับตัวเป็นคนดีให้มีที่ยืนในสังคม สาเหตุของการเสพยาเสพติด และจุดจบของผู้ค้ายาเสพติด

2.3 กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านตัวละคร นวนิยายเรื่อง ใต้แสงดารามีการนำเสนอปัญหาเสพติดตามบทบาทหน้าที่ของตัวละครซึ่งจำแนกเป็น ตัวละครเอก ตัวละครปรปักษ์ และตัวละครประกอบ โดยตัวละครเอกฝ่ายหญิงนำเสนอปัญหาเสพติดในมุมมองอดีตผู้ต้องขังคดีค้ายาเสพติด ตัวละครเอกฝ่ายชายนำเสนอปัญหาเสพติดในมุมมองผู้แก้ไขปัญหายาเสพติดและผู้ที่ได้รับผลกระทบจากผู้ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ตัวละครปรปักษ์นำเสนอปัญหายาเสพติดในมุมมองผู้เสพยาเสพติดและผู้ค้ายาเสพติด และตัวละครประกอบนำเสนอปัญหาเสพติดในมุมมองผู้ค้ายาเสพติดและผู้ปราบปรามยาเสพติด

2.4 กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านฉาก นวนิยายเรื่อง ใต้แสงดารามีใช้กลวิธีการสร้างฉากการซื้อขายยาเสพติด และฉากการปราบปรามยาเสพติดเพื่อนำเสนอปัญหายาเสพติด

2.5 กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านบทสนทนา นวนิยายเรื่อง ใต้แสงดารานำเสนอปัญหาเสพติดโดยการใช้คำ/ประโยคบ่งชี้การซื้อขายยาเสพติด คำ/ประโยคบ่งชี้การใช้ยาเสพติดเป็นสิ่งจูงใจให้ปฏิบัติตาม คำ/ประโยคบ่งชี้การจูงใจให้ค้ายาเสพติด และคำ/ประโยคบ่งชี้การปราบปรามยาเสพติด

3. เรื่อง พ้าล้อมทราย

3.1 กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านโครงเรื่อง นวนิยายเรื่อง พ้าล้อมทราย มีการเปิดเรื่องโดยใช้บทเพลงประกอบการบรรยายจากเพื่อแนะนำตัวละครเอกฝ่ายชายและแนะนำตัวละครเอกฝ่ายหญิง ทำให้ผู้อ่านทราบว่าตัวละครเอกฝ่ายหญิงเป็นผู้นำเสนอแนวทางการแก้ไขปัญหายาเสพติด สำหรับกลวิธีการดำเนินเรื่อง มีการดำเนินเรื่องไปตามลำดับเวลา โดยมีการสร้างปมขัดแย้งของเรื่องเพียงประเด็นเดียว คือ ตัวละครขัดแย้งกับตัวละครซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับปัญหาเสพติด เป็นเพียงความขัดแย้งเรื่องความรักและการทำงาน ส่วนจุดสุดยอดของเรื่องมีการนำเสนอการแก้ไขปัญหายาเสพติดของตัวละครเอกฝ่ายหญิง โดยมุ่งมั่นที่จะน้อมนำศาสตร์พระราชามาเผยแพร่และเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหายาเสพติดของหน่วยงานหรือองค์กรระหว่างประเทศ สำหรับการปิดเรื่อง เป็นการปิดเรื่องในลักษณะสุนทรนาฏกรรม ซึ่งไม่พบการนำเสนอปัญหาเสพติด

3.2 กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านแนวคิด นวนิยายเรื่อง **ฟ้าล้อมทราย** มีแนวคิดหลักเกี่ยวกับความรัก และมีการนำเสนอปัญหาเสพติดในส่วนของแนวคิดรอง คือ การน้อมนำศาสตร์พระราชารูปหรือการพัฒนาทางเลือก (AD) มาเป็นแนวทางการแก้ไขปัญหาเสพติด

3.3 กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านตัวละคร นวนิยายเรื่อง **ฟ้าล้อมทราย** มีการนำเสนอปัญหาเสพติดตามบทบาทหน้าที่ของตัวละคร ซึ่งพบว่ามีเพียงตัวละครเอกฝ่ายหญิงเท่านั้น ที่นำเสนอปัญหาเสพติดในมุมมองผู้นำเสนอแนวทางการแก้ไขปัญหาเสพติด

3.4 กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านฉาก นวนิยายเรื่อง **ฟ้าล้อมทราย** ไม่พบกลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านฉาก

3.5 กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านบทสนทนา นวนิยายเรื่อง **ฟ้าล้อมทราย** นำเสนอปัญหาเสพติดโดยการใช้คำ/ประโยคบ่งชี้แนวทางการแก้ไขปัญหาเสพติดเพียงประเด็นเดียว

4. เรื่อง พรายแสนดาว

4.1 กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านโครงเรื่อง นวนิยายเรื่อง **พรายแสนดาว** มีการเปิดเรื่องด้วยการบรรยายจากความฝันเพื่อแนะนำตัวละครเอกฝ่ายชายว่าเป็นผู้ปราบปรามยาเสพติด ทำให้ผู้อ่านทราบปมปัญหาที่เกิดขึ้นกับตัวละครเอกฝ่ายชาย ซึ่งเป็นผลกระทบจากการทำหน้าที่ปราบปรามยาเสพติด สำหรับกลวิธีการดำเนินเรื่อง มีการดำเนินเรื่องไปตามลำดับเวลา โดยมีการสร้างปมขัดแย้งที่นำเสนอปัญหาเสพติดเพียงประเด็นเดียว คือ ตัวละครขัดแย้งกับตัวละคร ได้แก่ ตัวละครเอกฝ่ายชายที่เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจขัดแย้งกับตัวละครปอบกซ์ที่เป็นผู้ค้ายาเสพติด ตัวละครปอบกซ์ที่เป็นผู้ค้ายาเสพติดขัดแย้งกันเอง และตัวละครประกอบที่เป็นทหารขัดแย้งกับตัวละครปอบกซ์ที่เป็นผู้ค้ายาเสพติด ส่วนจุดสุดยอดของเรื่อง มีการนำเสนอประเด็น การปราบปรามยาเสพติด และจุดจบของผู้ค้ายาเสพติดที่ถูกจับกุมและวิสามัญฆาตกรรม สำหรับการปิดเรื่อง เป็นการปิดเรื่องในลักษณะสุขนานุกรม โดยสะท้อนให้เห็นการให้อภัยซึ่งกันและกันเพื่อให้หลุดพ้นจากความทุกข์ที่มีสาเหตุมาจากปัญหาเสพติด รวมทั้งยังแสดงให้เห็นถึงสัจธรรมของชีวิต

4.2 กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านแนวคิด นวนิยายเรื่อง **พรายแสนดาว** มีแนวคิดเกี่ยวกับการให้อภัยซึ่งกันและกันเพื่อให้หลุดพ้นจากความทุกข์ที่มีในอดีต โดยมีสาเหตุมาจากปัญหาเสพติด

4.3 กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านตัวละคร นวนิยายเรื่อง พรายแสงดาว มีการนำเสนอปัญหาเสพติดตามบทบาทหน้าที่ของตัวละครซึ่งจำแนกเป็น ตัวละครเอก ตัวละครปรปักษ์ และตัวละครประกอบ โดยตัวละครเอกฝ่ายชายนำเสนอปัญหาเสพติดในมุมมองผู้ปราบปรามและผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการปราบปรามยาเสพติด ตัวละครเอกฝ่ายหญิงนำเสนอปัญหาเสพติดในมุมมองผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการปราบปรามยาเสพติด ตัวละครปรปักษ์นำเสนอปัญหาเสพติดในมุมมองผู้ค้ายาเสพติด และตัวละครประกอบนำเสนอปัญหาเสพติดในมุมมองผู้ปราบปรามยาเสพติด

4.4 กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านฉาก นวนิยายเรื่อง พรายแสงดาว ใช้กลวิธีการสร้างฉากการลักลอบลำเลียงยาเสพติด และฉากการปราบปรามยาเสพติดเพื่อนำเสนอปัญหาเสพติด

4.5 กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านบทสนทนา นวนิยายเรื่อง พรายแสงดาว นำเสนอปัญหาเสพติดโดยการใช้คำ/ประโยคขึงชี้การปราบปรามยาเสพติด และคำ/ประโยคขึงชี้การลำเลียงยาเสพติด

5. เรื่อง พร้าวเวหา

5.1 กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านโครงเรื่อง นวนิยายเรื่อง พร้าวเวหา มีการเปิดเรื่องด้วยบทสนทนาการสืบพยานในคดีนำเข้ายาเสพติดซึ่งตัวละครเอกฝ่ายหญิงทำหน้าที่เป็นอัยการฝ่ายโจทก์ ทำให้ผู้อ่านทราบว่าตัวละครเอกฝ่ายหญิงเป็นผู้เกี่ยวข้องกับกระบวนการแก้ไขปัญหาเสพติดโดยใช้กระบวนการยุติธรรม สำหรับกลวิธีการดำเนินเรื่องมีการดำเนินเรื่องไปตามลำดับเวลา มีการสร้างปมขัดแย้งที่นำเสนอปัญหาเสพติดเพียงประเด็นเดียว คือ ตัวละครขัดแย้งกับตัวละคร ได้แก่ ตัวละครเอกฝ่ายชายที่เป็นทหารสายลับขัดแย้งกับตัวละครปรปักษ์ที่เป็นผู้ผลิตยาเสพติด ส่วนจุดสุดยอดของเรื่อง ไม่พบการนำเสนอปัญหาเสพติด สำหรับการปิดเรื่องเป็นการปิดเรื่องในลักษณะสุขนานุกรม ไม่พบการนำเสนอปัญหาเสพติด

5.2 กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านแนวคิด นวนิยายเรื่อง พร้าวเวหา มีกลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดโดยสอดแทรกในแนวคิดหลักที่เกี่ยวกับการรู้จักบทบาทหน้าที่ของตนเอง

5.3 กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านตัวละคร นวนิยายเรื่อง พร้าวเวหา มีการนำเสนอปัญหาเสพติดตามบทบาทหน้าที่ของตัวละครซึ่งจำแนกเป็น ตัวละครเอกและตัวละครปรปักษ์ โดยตัวละครเอกฝ่ายหญิงนำเสนอปัญหาเสพติดในมุมมองผู้เกี่ยวข้องกับกระบวนการแก้ไขปัญหาเสพติด ตัวละครเอกฝ่ายชายนำเสนอปัญหาเสพติดในมุมมองผู้ปราบปรามยาเสพติด และตัวละครปรปักษ์นำเสนอปัญหาเสพติดในมุมมองผู้ผลิตยาเสพติด

5.4 กลวิธีการนำเสนอปัญหายาเสพติดผ่านจาก นวนิยายเรื่อง พราวเวหา ใช้กลวิธีการสร้างฉากการเคลื่อนไหวของผู้ปราบปรามยาเสพติด และฉากการปราบปรามยาเสพติด เพื่อนำเสนอปัญหายาเสพติด

5.5 กลวิธีการนำเสนอปัญหายาเสพติดผ่านบทสนทนา นวนิยายเรื่อง พราวเวหา นำเสนอปัญหายาเสพติดโดยการใช้คำ/ประโยคบังคับซึ่งข้อกฎหมายหรือกระบวนการยุติธรรมในคดียาเสพติด คำ/ประโยคบังคับการผลิตยาเสพติด และคำ/ประโยคบังคับการปราบปรามยาเสพติด

จากการวิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอปัญหายาเสพติดในนวนิยายชุด “รักหม่มฟ้า” ทั้ง 5 เรื่อง ผ่านองค์ประกอบของนวนิยายซึ่งสะท้อนให้เห็นปัญหายาเสพติดในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. ด้านผู้เสพยาเสพติด สะท้อนให้เห็นสาเหตุของการเสพยาเสพติด การใช้ยาเสพติด เป็นสิ่งจูงใจให้กระทำผิด ผลกระทบต่อผู้เสพที่ถูกดำเนินคดีและถึงขั้นเสียชีวิต

2. ด้านผู้ค้ายาเสพติด สะท้อนให้เห็นสาเหตุของการค้ายาเสพติด พฤติกรรมของผู้ค้ายาเสพติด การเพิ่มขึ้นของผู้เสพยาเสพติด การเปลี่ยนจากผู้เสพเป็นผู้ค้ายาเสพติด การซื้อขายยาเสพติดที่ทำเฉพาะกลุ่มคนที่เกี่ยวข้องกัน วิธีการอำพรางยาเสพติด การวางแผนตบตาเจ้าหน้าที่ การสร้างสถานการณ์ความวุ่นวายเพื่อให้ลำเลียงยาเสพติดได้สำเร็จ การวางแผนกำหนดวันที่ใช้ลำเลียงยาเสพติด ลักษณะของเส้นทางที่ใช้ในการลำเลียงยาเสพติด ลักษณะของสถานที่ซุกซ่อนยาเสพติด การผลิตยาเสพติดอย่างต่อเนื่องทำให้ยาเสพติดไม่หมดไปจากสังคม นอกจากนี้ยังสะท้อนให้เห็นผลกระทบต่อผู้ค้ายาเสพติดที่ถูกดำเนินคดี ผลกระทบต่อการอยู่ในสังคมของอดีตผู้ต้องขังคดีค้ายาเสพติด ผลกระทบต่อครอบครัวและคนใกล้ชิดของผู้ค้ายาเสพติด ผลกระทบต่อสังคมที่เกิดจากการกระทำผิดของผู้ค้าและผู้ผลิตยาเสพติด และการเกิดอาชญากรรมในกลุ่มผู้ค้ายาเสพติดด้วยกัน

3. ด้านผู้แก้ไขปัญหายาเสพติด

3.1 เจ้าหน้าที่ตำรวจ สะท้อนให้เห็นการแก้ไขปัญหายาเสพติดด้วยวิธีการปราบปราม วิธีการล่อซื้อยาเสพติด การวางแผนปราบปรามผู้ค้ายาเสพติด การเกลี้ยกล่อมผู้กระทำผิดเพื่อให้เจ้าหน้าที่ควบคุมตัว ความยากลำบากในการเข้าถึงกลุ่มผู้ค้ายาเสพติดรายใหญ่ นอกจากนี้ยังนำเสนอผลกระทบต่อความปลอดภัยในชีวิตของเจ้าหน้าที่ผู้ปราบปรามยาเสพติด การสูญเสียชีวิตของเจ้าหน้าที่ผู้ปราบปรามยาเสพติด ผลกระทบต่อครอบครัวและคนใกล้ชิดของเจ้าหน้าที่ผู้ปราบปรามยาเสพติด

3.2 ทหาร สะท้อนให้เห็นการแก้ไขปัญหายาเสพติดด้วยวิธีการปราบปราม และผลกระทบต่อความปลอดภัยในชีวิตของเจ้าหน้าที่ผู้ปราบปรามยาเสพติด

3.3 พนักงานอัยการ สะท้อนให้เห็นการแก้ไขปัญหายาเสพติดโดยใช้กระบวนการยุติธรรม การใช้กฎหมายยาเสพติดและการพิจารณาโทษผู้กระทำผิดในคดีค้ายาเสพติด

3.4 นักการทูต สะท้อนให้เห็นการแก้ปัญหายาเสพติดด้วยการนำศาสนาคริสต์พระราชารหรือการพัฒนาทางเลือก (AD) มาเป็นแนวทางการแก้ไขปัญหายาเสพติด การแก้ไขปัญหายาเสพติดด้วยการเปลี่ยนทัศนคติที่มีต่อผู้เสพยาเสพติด และการแก้ไขปัญหายาเสพติดขององค์กรระหว่างประเทศ

3.5 บุคคลในสังคม สะท้อนให้เห็นการแก้ไขปัญหายาเสพติดด้วยการให้โอกาสอดีตผู้ต้องขังคดีค้ายาเสพติดให้มีที่ยืนในสังคม การแก้ไขปัญหายาเสพติดด้วยการให้อภัยซึ่งกันและกัน เพื่อให้หลุดพ้นจากความทุกข์ที่มีในอดีต ซึ่งมีสาเหตุมาจากผลกระทบจากการปราบปรามยาเสพติด

อภิปรายผล

กุหลาบ มัลลิกะมาส (2546, น. 34) ได้กล่าวถึงนวนิยายว่า เป็นเรื่องเล่าขนาดยาวมีลักษณะการแต่งเป็นร้อยแก้ว ผู้แต่งนิยมให้มีเนื้อเรื่อง ตัวบุคคลในเรื่อง บทสนทนาและสถานที่สมจริงตามสภาพชีวิตมนุษย์มากที่สุด และ เปลื้อง ณ นคร (2535, น. 191) ได้อธิบายความหมายของนวนิยายว่า นวนิยาย หมายถึง เรื่องราวที่มีเหตุการณ์ต่อเนื่องกัน เรื่องเช่นนี้เป็นเรื่องที่สมมติแต่งขึ้น แต่อาจมีมูลความจริงแฝงอยู่ก็ได้ โดยบทบาทที่ชัดเจนที่สุดของวรรณกรรม ก็คือ ผลกระทบทางสังคมเพราะวรรณกรรมที่ดีจะต้องส่งผลกระทบต่อสังคมไม่มากก็น้อย ดังที่ ตรีศิลป์ บุญขจร (2523, น. 6-10) กล่าวว่า วรรณกรรมย่อมสัมพันธ์กับสังคม วรรณกรรมสะท้อนประสบการณ์ชีวิตในยุคสมัยไม่ว่าจะจงใจสะท้อนสังคมหรือไม่ก็ตาม นักวิจารณ์บางคนจึงกล่าวว่า วรรณกรรมเป็นคัมภีร์แห่งยุคสมัย เนื่องจากเป็นภาพถ่ายชีวิตของยุคสมัยนั่นเอง ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างวรรณกรรมกับสังคมมี 3 ลักษณะ ดังนี้

1. วรรณกรรมเป็นภาพสะท้อนของสังคม ซึ่งการสะท้อนของวรรณกรรมมิใช่เป็นการสะท้อนอย่างบันทึกเหตุการณ์ทำนองเอกสารประวัติศาสตร์ แต่เป็นการสะท้อนประสบการณ์ของผู้แต่งและเหตุการณ์หนึ่งของสังคม วรรณกรรมจึงมีความเป็นจริงทางสังคมสอดแทรกอยู่นักเขียนบางคนมีความรับผิดชอบต่อสังคมเป็นอย่างมาก เขาจะสะท้อนความปรารถนาที่จะปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงสังคมให้ดีขึ้น วรรณกรรมของเขาฉายให้เห็นสิ่งที่เรียกว่า อุดมการณ์ ซึ่งอาจจะเป็นอุดมการณ์ทางสังคมหรืออุดมการณ์ทางการเมืองก็ได้

2. สังคมมีอิทธิพลต่อวรรณกรรมหรือต่อนักเขียน ซึ่งนักเขียนอยู่ในสังคมย่อมได้รับอิทธิพลจากสังคมทั้งด้านวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี ศาสนา ปรัชญาและการเมือง สภาพการณ์ของปัจจัยเหล่านี้ย่อมเป็นสิ่งกำหนดโลกทัศน์และชีวิตทัศน์ของเขา การพิจารณาอิทธิพลของสังคมต่อนักเขียน ควรให้ความสนใจว่านักเขียนได้รับอิทธิพลจากสังคมมาอย่างไร และเขามีท่าทีตอบต่ออิทธิพลเหล่านั้นอย่างไร

3. วรรณกรรมหรือนักเขียนมีอิทธิพลต่อสังคม นักเขียนที่ยิ่งใหญ่นอกจากมีความสามารถในการสร้างสรรค์วรรณกรรมให้มีชีวิต ไหม้หัวใจผู้อ่านแล้ว ยังเป็นผู้มีทัศนะกว้างไกลกว่าคนธรรมดา สามารถเข้าใจโลกและมองสภาพความเป็นจริงได้ลึกกว่าคนทั่วไป มองเห็นด้วยทัศนะที่กว้างไกลและลุ่มลึก ภาพที่เขาให้จึงเป็นจริงยิ่งกว่าความเป็นจริง ด้วยเหตุนี้ วรรณกรรมที่ยิ่งใหญ่จึงเป็นอมตะ เพราะไม่เพียงแต่จะเสนอภาพปัจจุบันอย่างถึงแก่นของความเป็นจริงเท่านั้น แต่ยังสามารถคะเนความเป็นไปในอนาคตได้อีกด้วย

จากการศึกษากลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดผ่านนวนิยายชุด “รักหม่มฟ้า” สะท้อนให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของวรรณกรรมกับสังคมและย้ำชัดว่า วรรณกรรมคือภาพสะท้อนสังคมและในอีกมุมหนึ่งวรรณกรรมก็ถูกใช้ให้เป็นเครื่องมือสั่งสอน อบรม และถ่ายทอดบรรทัดฐานของคนในสังคมเช่นกัน ดังที่ผู้แต่งนวนิยายชุด “รักหม่มฟ้า” ได้ใช้วรรณกรรมเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดเรื่องราวของปัญหาเสพติดโดยใช้กลวิธีในการนำเสนอผ่านองค์ประกอบทางด้านวรรณกรรมได้อย่างสมบูรณ์ไม่ว่าจะเป็น นำเสนอผ่านโครงเรื่อง นำเสนอผ่านแนวคิด นำเสนอผ่านตัวละคร นำเสนอผ่านฉาก และนำเสนอผ่านบทสนทนา ซึ่งเป็นการย้ำว่านอกจากวรรณกรรมจะเป็นภาพสะท้อนสังคมแล้ว วรรณกรรมหรือนักเขียนยังมีอิทธิพลต่อสังคมด้วย

ในด้านเทคนิคหรือกลวิธีในการนำเสนอที่ผู้แต่งแต่ละคนเลือกใช้จะมีความหลากหลายแตกต่างกันไปเพื่อให้สอดคล้องกับแนวคิดสำคัญที่มุ่งนำเสนอปัญหาเสพติด เพราะกลวิธีการนำเสนอเป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้เรื่องราวมีคุณค่าน่าสนใจ กลวิธีการนำเสนอเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของผู้แต่งเพื่อมุ่งเสนอเรื่องราวต่าง ๆ สูผู้อ่าน ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษา “แนวคิดและกลวิธีการนำเสนอแนวคิดในนวนิยายที่ได้รับรางวัลของปิยะพร ศักดิ์เกษม พ.ศ. 2537-2550” ของ พัชรดา หน่อแดง (2552, น. 66-68) ได้ศึกษาพบว่า เป็นนวนิยายที่แสดงแนวคิดทั้งในด้านการดำเนินชีวิตและด้านสังคมโดยใช้กลวิธีการนำเสนอผ่านชื่อเรื่อง โครงเรื่อง ตัวละคร และการเล่าเรื่องได้อย่างมีวรรณศิลป์ ให้คุณค่าด้านความบันเทิงแก่ผู้อ่าน นำไปสู่การกล่อมเกลาจิตใจให้มองเห็นและเข้าใจความเป็นไปของชีวิตมนุษย์และสังคม จะเห็นได้ว่ากลวิธีการนำเสนอแนวคิด

หรือสะท้อนแนวคิดต่างก็ต้องใช้กลวิธีที่หลากหลายในการนำเสนอโดยผ่านองค์ประกอบของวรรณกรรม

นวนิยายชุด "รักหม่มฟ้า" ได้นำเสนอปัญหาเสพติดผ่านองค์ประกอบของวรรณกรรม โดยนำเสนอผ่านโครงเรื่อง แนวคิด ตัวละคร จาก และบทสนทนาได้อย่างชัดเจน ซึ่งองค์ประกอบเหล่านี้มีความสัมพันธ์เป็นเอกภาพ ทำให้นวนิยายมีอรรถรส น่าติดตาม ส่งผลให้นวนิยายชุดนี้มีคุณค่า ประสบความสำเร็จในด้านการถ่ายทอดเรื่องราวปัญหาเสพติด สามารถสะท้อนปัญหาเสพติดได้อย่างน่าสนใจและครอบคลุมในทุกด้านทุกแง่มุม ทำให้ผู้อ่านเห็นและเข้าใจปัญหาเสพติดในมุมมองที่หลากหลาย ทั้งสาเหตุของปัญหา วิธีการแก้ปัญหทั้งทางตรงและทางอ้อม ผลกระทบที่เกิดจากปัญหาเสพติด รวมทั้งยังเป็นกระบอกเสียงให้สังคมได้กลับมามองอีกมุมว่าอดีตผู้ต้องขัง เปรียบเสมือนคนที่เกิดใหม่ เพราะบุคคลเหล่านั้นได้ชำระความผิดด้วยการถูกคุมขังไปเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ขอเพียงแต่การให้โอกาสผู้ที่เคยทำผิดพลาดได้กลับมาที่มีที่ยืนในสังคมอีกครั้ง สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของโครงการกำลังใจ ที่ต้องการนำเสนอปัญหาเสพติด กระบวนการยุติธรรมไทยที่นำไปสู่การให้โอกาสผู้ที่เคยทำผิดพลาดได้กลับมาที่มีที่ยืนในสังคม กระบวนการทางการทูต กระบวนการเจรจาในมน่านวามติในระดับสหประชาชาติ รวมทั้งน้อมนำศาสตร์พระราชารหรือการพัฒนาทางเลือก (AD) เนื่องจากผู้แต่งยึดวัตถุประสงค์ของโครงการกำลังใจมาใช้ในการวางโครงเรื่องของนวนิยายทั้งห้าเรื่องที่ผู้แต่งถ่ายทอดเรื่องราวสู่แวดวงวรรณกรรม

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาวิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอปัญหาเสพติดในนวนิยายชุด "รักหม่มฟ้า" ทำให้เห็นแนวทางในการศึกษาวิเคราะห์เรื่องต่าง ๆ ดังนี้

1. ควรมีการศึกษาวิธีการประกอบสร้างตัวละครที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดในนวนิยายชุด "รักหม่มฟ้า"
2. ควรมีการศึกษาวิธีการนำเสนอปัญหาสังคมจากนวนิยายเรื่องอื่น ๆ

บรรณานุกรม

- กรรัมภา (นามแฝง). (2559). *พรายแสนดาว*. สมุทรสาคร: พิมพ์คำ.
- กระทรวงต่างประเทศ. (2558). *การประชุมปฏิบัติการและนิทรรศการระหว่างประเทศเพื่อผลักดันแนวปฏิบัติสหประชาชาติว่าด้วย การพัฒนาทางเลือกสู่การปฏิบัติ หรือ การประชุมระหว่างประเทศว่าด้วยการพัฒนาทางเลือก ครั้งที่ 2*. สืบค้น 9 เมษายน 2563, จาก <http://www.mfa.go.th/main/th/media-center/29/62713-การประชุมปฏิบัติการและนิทรรศการระหว่างประเทศเพื่อผลักดัน.html>
- กระแสมาลาภรณ์. (2530). *วรรณกรรมไทยปัจจุบัน*. กรุงเทพฯ: โอ.เอส.พรีนติ้ง.
- กรุงเทพฯ ธุรกิจ. (2559). *ศาสตร์พระราชากับการพัฒนาทางเลือก*. สืบค้น 13 เมษายน 2563, จาก <https://www.bangkokbiznews.com/recommended/detail/120>
- กาญจนา วิชญาปกรณ์. (2534). *หลักเบื้องต้นในการศึกษาเรื่องสั้นและนวนิยาย*. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- กุหลาบ มัลลิกะมาส. (2546). *วรรณคดีวิจารณ์* (พิมพ์ครั้งที่ 11). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- เกร็ดความรู้. (ม.ป.ป.). สืบค้น 2 มีนาคม 2563, จาก <https://bestzaioi.wordpress.com/เกร็ดความรู้/>
- คณิตยา (นามแฝง). (2559). *ฟ้าล้อมทราย*. สมุทรสาคร: พิมพ์คำ.
- โครงการกำลังใจ. (2550). *โครงการกำลังใจ*. สืบค้น 10 มกราคม 2560, จาก <http://www.kamlangjai.or.th/siteth/index.php>
- จตุพร จันทนะสุด. (2543). *การวิเคราะห์นวนิยายเรื่องร่มฉัตรของทมยันตี* (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- จันทร์ดี แสงห้าว. (2542). *กลวิธีการถ่ายทอดอุดมการณ์ในนวนิยายสำหรับเด็กที่ชนะการประกวดในงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติระหว่างปี พ.ศ.2519-2538*. (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ช่อนกลิ่น (นามแฝง). (2559). *ใต้แสงดารา*. สมุทรสาคร: พิมพ์คำ.
- ญันนทร (นามแฝง). (2559). *พระจันทร์กลางใจ*. สมุทรสาคร: พิมพ์คำ.
- จิตฐิตา นาคเกษม. (2545). *การศึกษาวิเคราะห์นวนิยายของประภัสสร เสวิกุล* (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ตรีศิลป์ บุญขจร. (2523). *นวนิยายกับสังคมไทย*. กรุงเทพฯ: สร้างสรรค์

- ธัญญา สังขพันธานนท์. (2539). *วรรณกรรมวิจารณ์*. ปทุมธานี: นาค.
- นันทน์ภัส พิมพะนิตย์. (2553). *กลวิธีการนำเสนอและมุมมองทางสังคมในนวนิยายรักของ พนมเทียน* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วารภรณ์ ศรีสถ. (2556). *ประมวลกฎหมายอาญา*. กรุงเทพฯ: พิมพ์ดีการพิมพ์.
- ประกาศรี สีหอำไพ. (2531). *การเขียนแบบสร้างสรรค์*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ปริญญา เกื้อหนู. (2536). *เรื่องสั้นอมเร่กันและอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: โอ.เอส.พรินติ้ง.เฮาส์.
- เปลื้อง ณ นคร. (2535). *ศิลปะแห่งการประพันธ์*. กรุงเทพฯ: ข้าวฟ่าง.
- พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ 6) พ.ศ.2560. (2560, 15 มกราคม). *ราชกิจจานุเบกษา*, 134 (ตอน 5 ก), 8-9.
- พัชรिता หน่อแดง. (2552). *วิเคราะห์แนวคิดและกลวิธีการนำเสนอแนวคิดในนวนิยายที่ได้รับรางวัลของปิยะพร ศักดิ์เกษม พ.ศ.2537 – 2550* (การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองปริญญาโทมหาบัณฑิต). พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- พิมลรัตน์ บังศรี. (2552). *วิเคราะห์นวนิยายของกิ่งฉัตร* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ภาวิณี ตรีเดซี. (2554). *กลวิธีการนำเสนอพุทธธรรมในนวนิยายของสุชีพร ปุญญาอนุภาพ* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มติชนออนไลน์. (2559). *นวนิยาย 'รักหม่า'...สร้างและบันเทิงใจให้ทุกคนในสังคม*. สืบค้น 10 มกราคม 2560, จาก https://www.matichon.co.th/education/news_237385
- ยาไอซ์ อินตราย! *เสี่ยงตายได้ อย่าคิดลอง*. (2560). สืบค้น 23 กุมภาพันธ์ 2563, จาก <https://health.kapook.com/view67456.html>
- รัฐจวน อินทรกำแหง. (2515). *การเลือกหนังสือและใส่ตที่ค้นคว้า*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). *พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554*. กรุงเทพฯ: ศิริวัฒนาอินเตอร์พริ้นท์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2557). *พจนานุกรมคำใหม่ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน เล่ม 1-2*. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชันส์.
- รีนฤทัย สัจจพันธุ์. (2521). *อิทธิพลวรรณกรรมต่างประเทศในวรรณกรรมไทย*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ลัลลิลลิล (นามแฝง). (2559). *พรวเวหา*. สมุทรสาคร: พิมพ์คำ.

- วนิดา บำรุงไทย. (2544). *ศาสตร์และศิลป์แห่งนวนิยาย*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- วรพล หนูนุ่น. (2556). การลดอันตราย (Harm reduction) และแนวทางการลดอุปสงค์ (Demand reduction) ยุทธศาสตร์ในการแก้ปัญหาเสพติดในประเทศไทย. *วารสารการพัฒนาสุขภาพชุมชน มหาวิทยาลัยขอนแก่น*, 1(3), 1. สืบค้นจาก https://home.kku.ac.th/chd/index.php?option=com_attachments&task=download&id=31&lang=th
- วัฒนา เกิดผล. (ม.ป.ป.). *แนวทางและมาตรการการดำเนินการต่อข้อร้องเรียนของประชาชน 1386*. สืบค้น 20 มีนาคม 2563, จาก https://www.oncb.go.th/ONCB_OR6/Publishing Images/ Lists/ONCBNews1/AllItems/การดำเนินการเรื่องร้องเรียน%201386.pdf
- วิทย์ ศิวะศรียานนท์. (2544). *วรรณคดีและวรรณคดีวิจารณ์* (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ: ธรรมชาติ.
- วิภา กงกะนันท. (2533). *วรรณคดีศึกษา*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ศิริลักษณ์ บัตรประโคน. (2548). *ทัศนะทางการเมืองและกลวิธีการนำเสนอเรื่องที่ปรากฏในรวมเรื่องสั้นชุด "หลังอานบุรี" ของ วินทร์ เลียววาริณ* (สารนิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สมพร มั่นตะสูตร. (2525). *วรรณกรรมไทยปัจจุบัน*. กรุงเทพฯ: พีระพัธนา.
- สายทิพย์ หนูกุลกิจ. (2537). *วรรณกรรมไทยปัจจุบัน*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สายทิพย์ หนูกุลกิจ. (2539). *วรรณกรรมไทยปัจจุบัน*. กรุงเทพฯ: เอส.อาร์.พรินติ้งแมสโปรดักส์.
- สายทิพย์ หนูกุลกิจ. (2543). *วรรณกรรมไทยปัจจุบัน* (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: เอส.อาร์.พรินติ้งแมสโปรดักส์.
- สำนักงานอัยการจังหวัดอุดรธานี. (ม.ป.ป.) *อำนาจหน้าที่ของพนักงานอัยการ*. สืบค้น 8 พฤษภาคม 2563, จาก <http://www.utadit.ago.go.th/index.php/2013-01-18-03-12-23/2013-01-18-03-14-34>
- สิทธา พิณีภูวดล. (2515). *ความรู้ทั่วไปทางวรรณกรรมไทย*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ส่วนท้องถิ่น กรมการปกครอง.
- สุวรรณา เกรียงไกรเพชร. (2518). *พระอภัยมณี: การศึกษาในเชิงวรรณคดีวิจารณ์* (วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อารายา ผังลักษณ์. (2546). *วิเคราะห์นวนิยายชุดล่องไพรของน้อย อินทนนท์* (วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- อุดม หนูทอง. (2523). *พื้นฐานการศึกษาวรรณคดีไทย*. สงขลา: โรงพิมพ์เมืองสงขลา.